

พฤติกรรมทางการเมืองของเกาหลีใต้

พฤติกรรมทางการเมืองเป็นหัวข้อสำคัญในการศึกษาระบบการเมืองในระบบประชาธิปไตย เพราะการเมืองในระบบนี้ นักการเมืองและพรรคการเมืองเป็นตัวแสดงนำที่มีบทบาทสำคัญ ทั้งในด้านส่วนตัวและด้านสาธารณะ ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อโครงสร้างทางการเมือง และสังคมของประเทศชาติหรือสถาบันทางการเมืองเป็นส่วนรวม ทั้งนี้เนื่องจากการกระทำของตัวแสดงแต่ละคน/กลุ่มจะมีผลต่อการออกกฎหมาย การกำหนดนโยบาย และการบริหารราชการบ้านเมือง และ/หรือนำพาประเทศชาติไปสู่ความวิบัติ และกาลียุค โดยประชาชนคนทั้งชาติ และชาวโลกจะได้รับผลกระทบโดยตรงจากการกระทำของพวกเขาเหล่านั้น

ในขณะที่รัฐในระบบสังคมนิยม พฤติกรรมทางการเมืองจะถูกกำหนดให้กระทำตามกรอบที่พรรคคอมมิวนิสต์ได้กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด แต่ที่ปรากฏอยู่อย่างทั่วไปนั้น มักมีแนวโน้มนำลัทธิเผด็จการเบ็ดเสร็จที่ผู้นำและกลุ่มผู้นำจะกุมอำนาจของรัฐทั้งฝ่ายนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการทั้งหมด ทำให้กลไกทางการเมืองถูกควบคุมโดยกลุ่มที่มีอำนาจเหนือรัฐ ในขณะที่ฝ่ายค้านจะถูกกีดกันหรือกำจัดออกไปจากวงการเมืองอย่างสิ้นเชิง รัฐจะถูกครอบงำโดยพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว อีกทั้งมีการบีบบังคับให้ประชาชนต้องยึดถืออุดมการณ์ของพรรคนี้เท่านั้น ความคิดเห็นส่วนบุคคลจำเป็นต้องละทิ้งไป อนึ่ง ประเทศสังคมนิยมเป็นสังคมปิดที่ข่าวสารการติดต่อระหว่างกันและกันเป็นไปอย่างจำกัด ทำให้การศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของนักการเมืองและพรรคไม่อาจกระทำได้ เพราะไม่ค่อยมีการเปิดเผยให้ได้รับรู้ข้อมูลได้เท่าใดนัก กล่าวคือ ไม่รู้อย่างชัดเจน หรือที่คิดว่าเป็นข้อมูล อาจจะไม่เป็นความจริงก็ได้ ดังนั้น คนภายนอกจะสามารถติดตามข่าวคราวของผู้นำระดับสูงของรัฐตามข่าวที่ปรากฏตามแหล่งข่าวที่รัฐบาลนั้น ๆ ส่งออกมาเท่านั้น จากนั้น ก็นำไปคาดการณ์ต่อไป ถูกบ้างผิดบ้าง ก็ไม่อาจยืนยันได้แน่ชัด

บทความนี้ จะกล่าวถึงพฤติกรรมทางการเมืองของเกาหลีใต้ สังคมนิยมระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย เป็นสังคมที่มีพรรคการเมืองมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคต้น ๆ และมีนักการเมืองที่มีความสนใจ ความคิดเห็นและผลประโยชน์หลากหลาย

อีกทั้งในบางยุค เกาหลีได้นำระบบการเมืองแบบ “เผด็จการในรูปแบบประชาธิปไตย” มาใช้ กล่าวคือ ภายหลังจากที่มีการยึดอำนาจการปกครองได้แล้ว ก็ได้จัดให้มีการเลือกตั้ง แต่กลุ่มผู้นำประเทศที่มีอำนาจทางการเมืองทหารหนุนหลังได้ควบคุมกลไกการเมืองการปกครองไว้ ทำให้รัฐกุมอำนาจเบ็ดเสร็จ ดำเนินงานการบริหารประเทศด้วยการใช้อำนาจเผด็จการ ขจัดฝ่ายค้านด้วยการจับกุมคุมขัง และทำทารุณกรรมต่าง ๆ นานา เพื่อไม่ให้มีปากเสียงออกมาต่อต้านการกระทำของกลุ่มผู้นำ หากมีการเลือกตั้ง พวกเขาก็จะควบคุมกลไกของการเลือกตั้งไว้ทั้งหมด ทำให้ผลการเลือกตั้งเป็นไปตามความคาดหวังของผู้นำ

ในกาลต่อมาภายหลัง การเมืองเกาหลีได้ก้าวไปสู่ยุคประชาธิปไตยเต็มใบมากยิ่งขึ้น เมื่อนักการเมืองอาชีพได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ทำให้โครงสร้างและพฤติกรรมทางการเมืองเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัดนับตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1990 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาเรื่องนี้เป็นอย่างละเอียด เพราะเป็นหัวข้อที่เต็มไปด้วยสีสัน และหลากหลายทั้งในด้านที่น่าชื่นชม และด้านลบควบคู่กันไป อีกทั้งจะสามารถนำมาเปรียบเทียบกับสังคมที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ว่า เป็นปรากฏการณ์ที่เหมือนและ/หรือแตกต่างจากสังคมการเมืองของประเทศในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยหรือไม่เพียงใด

ผลประโยชน์สาธารณะกับผลประโยชน์ส่วนตัว: ทฤษฎี

แนวคิดในการศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองมีอยู่หลายแนว นักวิชาการแต่ละสำนักมักอ้างว่า แนวคิดของตนสามารถอธิบายพฤติกรรมทางการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังตัวอย่างเช่น บางกลุ่มอาจมองในเรื่องภาวะความเป็นผู้นำ โดยเน้นศึกษาถึงพฤติกรรมทางการเมืองของนักการเมืองแต่ละคนที่แสดงออกในเวทีสังคมนการเมืองว่า บุคคลคนนั้นมีบุคลิกของความเป็นผู้นำอย่างไร ส่วนนักวิชาการบางกลุ่มมองในแง่การแข่งขันเพื่อศึกษาท่วงทำนองของนักการเมืองและพรรคการเมืองที่ใช้ความพยายามและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ต่อสู้แข่งขันระหว่างกันเพื่อครอบครองอำนาจและใช้อำนาจของรัฐให้เป็นไปตามเป้าหมายของตนและกลุ่มหรือพรรคของตน

นักวิชาการบางสำนักมองในแง่ทฤษฎีโครงสร้าง-หน้าที่ กล่าวคือ นักการเมืองและพรรคการเมืองจะแสดงพฤติกรรมไปตามกรอบกติกาของสถาบันทางการเมืองที่แต่

ละสังขมยิดถือ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พฤติกรรมของนักการเมืองและพรรคการเมือง จะแสดงออกตามสถานภาพและบทบาท และบรรทัดฐานของสังคมนั้นๆ ทั้งนี้ทั้งนั้น แต่ละหน่วยแต่ละฝ่ายจะเน้นทำกิจกรรมทางการเมืองเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมนั้นๆ เป็นต้น

ในบทความเรื่องนี้ ผู้เขียนจะใช้มุมมองในการศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองที่เรียกว่า ผลประโยชน์สาธารณะกับผลประโยชน์ส่วนบุคคล (public good and private gain)¹ ที่วิเคราะห์พฤติกรรมทางการเมืองเป็น 2 มิติที่ทับซ้อนในบุคคล/พรรคเดียวกัน กล่าวคือ ภาพหนึ่งเป็นพฤติกรรมที่มุ่งแสดงพฤติกรรมทางการเมืองเพื่อส่วนรวม มีการทุ่มเทชีวิตจิตใจสร้างประโยชน์สุขให้แก่วงประชา และการพัฒนาประเทศชาติ พฤติกรรมที่ปรากฏให้เห็นก็คือ ข้อเขียนและคำกล่าวอ้างในรูปของอุดมการณ์ นโยบาย และการกระทำที่แสดงออกมาในรูปการให้ความช่วยเหลือกิจกรรมสาธารณะและความเอื้ออาทรต่อบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงออกต่อผู้มีสิทธิออกเสียงในเขตเลือกตั้งของตน ตลอดจน มีความยุติธรรม และความเป็นกลาง ดังนั้น เราจะเห็นเป็นภาพของการเสียสละเพื่ออาสารับใช้สังคมนั้น (altruism) หรือเป็นลักษณะแบบอุดมคติของนักการเมืองที่พึงกระทำ

ส่วนในอีกภาพหนึ่งนั้น จะเป็นพฤติกรรมที่นักการเมือง หรือพรรคจะแสดงออกในรูปของการมุ่งแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว มีความเห็นแก่ตัว (selfish) และมีความเอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง (partisan interest) หนึ่ง ในสถานะที่มีการแข่งขันสูงเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาดำรงตำแหน่งทางการเมือง จะปรากฏว่า มีการใช้เงินซื้อเสียง การข่มขู่ และทำลายชีวิตและทรัพย์สินของฝ่ายตรงกันข้าม อีกทั้งเมื่อได้รับเลือกตั้งมาแล้ว บางคนก็ใช้อิทธิพลและตำแหน่งหน้าที่กระทำการคอร์รัปชันทั้งในที่ลับและที่แจ้งเพื่อครอบงำผลประโยชน์ให้แก่ตนและพรรคพวก นอกจากนี้ มีการรวมกลุ่มเพื่อต่อรองเพื่อครอบครองอำนาจไว้ในหมู่พวกเดียวกันให้แน่นหนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เป็นอาทิ พฤติกรรมเหล่านี้ แม้จะไม่ปรากฏในบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ หรือในกฎหมายใด ๆ ว่า จะต้องเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในการเมืองระบอบประชาธิปไตย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง และในหลายกรณี พฤติกรรมเหล่านี้มีความเข้มข้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังพัฒนา แม้ว่า จะมีการตรากฎหมายห้ามปรามมิให้มีการกระทำใด ๆ ที่ก่อให้เกิดความยุติธรรมและการใช้อำนาจไปในทาง

ที่ไม่ชอบก็ตาม แต่พฤติกรรมดังกล่าวก็ยังไม่จางหายไปจากวงการเมืองในประเทศต่าง ๆ ในทางตรงกันข้าม กลับเพิ่มความถี่และมีวิธีการที่แยบยลขึ้นเป็นลำดับ

จากกรอบแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนจะขอนำมาใช้เป็นกรอบเพื่อวิเคราะห์ พฤติกรรมการเมืองของเกาหลีใต้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างระบบ โครงสร้างและพฤติกรรมทางการเมืองของประเทศนี้อย่างถ่องแท้ อย่างไรก็ตาม ขอให้ผู้ที่ศึกษาได้ตระหนักในขณะที่ย่านภาพของประโยชน์สาธารณะกับประโยชน์ส่วนตัวด้วย ว่า การดำรงอยู่ของโครงสร้างของระบบการเมืองเป็นผลมาจากการที่กลไกทางการเมือง จำเป็นต้องรักษาระบบของมันไว้ให้อยู่ได้ในระดับที่มีให้โครงสร้างทางการเมืองล่ม สลาย แม้ว่าบางครั้งภาพผลประโยชน์ส่วนตัวอาจมีอิทธิพลเหนือภาพสาธารณะอย่าง เด่นชัดก็ตาม ก็จะเกิดการรวมกลุ่มของประชาสังคมร่วมกันปกป้องและต่อต้านเพื่อรักษา สถาบันการเมืองด้วยการเดินขบวนขับไล่รัฐบาลเผด็จการ หรือฟ้องศาลให้ลงโทษ นักการเมืองที่คอร์รัปชัน จับกุมผู้ซื้อขายเสียง ฯลฯ กระบวนการทางสังคมการเมือง ดังกล่าวได้ช่วยโอบอุ้มให้ระบอบประชาธิปไตยให้อยู่รอดมาตราบเท่าทุกวันนี้

ปรากฏการณ์ดังนี้ก็เป็นที่น่าสนใจศึกษาเช่นกัน ซึ่งบทความนี้ จะได้วิเคราะห์ใน หัวข้อนี้ด้วยเช่นกัน

ผลประโยชน์สาธารณะ

ปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาเรื่อง ประโยชน์สาธารณะของสังคมการเมืองนั้น ได้แก่ อุดมการณ์ นโยบาย แผนงาน และการนำแผนไปปฏิบัติ โดยจะนำเนื้อหาสาระและ รูปแบบของปัจจัยดังกล่าวมาวิเคราะห์ว่า ได้เน้นถึงประโยชน์แก่สาธารณะ หรือ ประชาชาติมากน้อยเพียงใด ในขณะเดียวกัน จะมองถึงความเป็นไปได้ของนโยบาย ผลต่างระหว่างนโยบายกับการนำแผนไปปฏิบัติ และศึกษาถึงพฤติกรรมส่วนบุคคลของ นักการเมืองและพรรคการเมืองว่าสอดคล้องกับผลประโยชน์ของสังคมเป็นส่วนตัว หรือไม่ ประการสุดท้าย ผลที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่นำนโยบายและแผนไปปฏิบัติจริงทั้ง ในเชิงปริมาณและคุณภาพ

ผลประโยชน์ส่วนบุคคล

ในขณะที่มีการมองว่า นักการเมืองและพรรคการเมืองเป็นบุคคล/นิติบุคคลที่ทำงานการเมืองเพื่อประโยชน์สาธารณะเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ตัวแสดงเหล่านี้ต่างมุ่งหวังที่จะเข้าดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อนำอุดมการณ์และนโยบายของตนและกลุ่มไปปฏิบัติ โดยคาดหวังว่า จะก่อให้เกิดประโยชน์สุขและความเจริญก้าวหน้าแก่สังคมเป็นส่วนรวม แต่การเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมืองนั้น มีบุคคล/พรรคการเมืองเป็นจำนวนมากที่มีความประสงค์เช่นเดียวกัน ดังนั้น การต่อสู้แข่งขันจึงเกิดขึ้นเพื่อช่วงชิงอำนาจและตำแหน่งทางการเมืองในหน้าที่นิติบัญญัติและการบริหารจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น

โดยแท้จริงแล้ว การแข่งขันเพื่อแย่งชิงอำนาจดังกล่าวก็เป็นวิถีทางประชาธิปไตยตามปกติธรรมดาหากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ประชาชนมีฐานะความเป็นอยู่ที่ไม่แตกต่างกันนัก และมีระดับการศึกษาที่ใกล้เคียงกัน อีกทั้งมี “จิตวิญญาณของความเป็นประชาธิปไตย” อยู่ในตัว กล่าวคือ ผู้คนมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และมีการแยกการเมืองออกจากเศรษฐกิจและสถานภาพทางสังคม จะส่งผลให้การแข่งขันมีความโปร่งใส รู้จักแพ้รู้จักชนะ แต่ในความเป็นจริงในสังคมที่กำลังพัฒนา นักการเมืองมักใช้วิธีการทุกรูปแบบเพื่อเอาชนะกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นการข่มขู่ การซื้อเสียง การเล่นพรรคเล่นพวก และการใช้กลโกงทุกรูปแบบเพื่อเอาชนะกันและกัน

ในกรณีที่เป็นพรรคการเมือง ในทางทฤษฎีนั้นเป็นการรวมกลุ่มคนที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่เหมือนกัน แต่ในความเป็นจริง พรรคการเมืองตั้งขึ้นเพียงเพื่อแสวงหาอำนาจและใช้อำนาจแสวงหาประโยชน์แก่ตนและพวกพ้อง มากกว่าที่จะคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม อนึ่ง สมาชิกพรรคการเมืองมักแบ่งออกเป็นฝักเป็นฝ่าย มีกลุ่มแกนนำที่ยึดพรรคและดำเนินกิจกรรมของพรรคตามความคิดเห็นของผู้นำและกลุ่มวงใน ส่วนกลุ่มวงนอกเป็นเพียงเครื่องประดับ ทำให้พรรคอยู่ร่วมกันแบบหลวม ๆ และขึ้นอยู่กับการจัดสรรผลประโยชน์ เมื่อใดผลประโยชน์แบ่งกันไม่ลงตัว ก็เกิดการแตกแยก หรือการแยกออกไปตั้งพรรคใหม่ หรือย้ายไปร่วมกับพรรคที่ให้ผลประโยชน์มากกว่า

ระบบอุปถัมภ์ในทางการเมืองที่นักการเมืองและพรรคการเมืองต้องให้การเลี้ยงดูพวกพ้องตลอดเวลา ในขณะที่มีการซื้อขายเสียงเพื่อให้ได้รับเลือกตั้ง ก่อให้เกิดความ

จำเป็นในการแสวงหาทรัพย์สินเงินทองจำนวนมากเพื่องานนี้ อนึ่ง ความผูกพันระหว่างภาคเศรษฐกิจและภาคการเมืองมีอยู่อย่างแน่นแฟ้น ยังผลให้เกิดการคอร์รัปชันขึ้นเสมอ ตัวอย่างที่กล่าวถึงนี้ เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมการเมืองทั่วโลก เพียงแต่ว่าสังคมไหนจะมีความรุนแรงมากน้อยกว่ากันเท่านั้น ส่วนการประเมินผลพฤติกรรมในแง่นี้จะมากน้อยเท่าใดนั้นอาจดูได้จากความถี่และขนาดที่เกิดขึ้น และข้อมูลเชิงคุณภาพที่นักวิชาการได้นำมาวิเคราะห์

กรณีศึกษา: ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี หรือเกาหลีใต้

จากกรอบการวิเคราะห์ดังกล่าว จะได้นำมาใช้ศึกษาพฤติกรรมทางการเมืองของสังคมการเมืองเกาหลีใต้ โดยจะเน้นวิเคราะห์เกาหลีใต้ยุคใหม่ในช่วงก่อนและหลัง 50 ปีที่ผ่านมาเป็นหลัก เพราะมีเหตุการณ์ทางการเมืองที่สำคัญเกิดขึ้นมากมาย ทั้งที่เป็นปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกประเทศ อีกทั้งรากเหง้าของอุดมการณ์ทางการเมืองได้รับอิทธิพลโดยตรงจากประวัติศาสตร์ที่ขื่นขม นั่นคือ การยึดครองเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นเป็นเวลาถึง 35 ปี (ค.ศ. 1910-1945) การแบ่งแยกประเทศออกเป็นสองส่วนภายใต้การปกครองของสหภาพโซเวียต (ส่วนทางเหนือ) และสหรัฐอเมริกา (ส่วนทางใต้) เพื่อเตรียมการก่อตั้งประเทศ (ค.ศ. 1945-1948) อันเป็นผลให้เกิดการแบ่งออกเป็นสองประเทศที่เป็นอิสระต่อกัน ในปี ค.ศ. 1948 เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับพฤติกรรมทางการเมืองทั้งในแง่ประโยชน์สาธารณะและในแง่ประโยชน์ส่วนบุคคล อย่างไรก็ตาม บทความนี้ จะได้กล่าวถึงลำดับประวัติศาสตร์ย้อนหลังไปอีกเล็กน้อยเพื่อให้เกิดความเข้าใจเงื่อนไขบางประการของสังคม

เหตุการณ์ก่อนการก่อตั้งประเทศ

ก่อนที่ญี่ปุ่นจะเข้ายึดครองเกาหลีเป็นอาณานิคม คาบสมุทรเกาหลีทั้งหมดเป็นที่ตั้งของอาณาจักรโชซอน (ค.ศ. 1392-1910) หรือหมายถึง ดินแดนสงบขามเช้า สังคมในยุคนั้น มีการแบ่งออกเป็นชนชั้นอย่างชัดเจนดังเช่นประเทศที่ทำการปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์โบราณทั้งหลาย ที่กษัตริย์และเชื้อพระวงศ์ดำรงตำแหน่งทางสังคมสูงสุด ห้อมล้อมไปด้วยชนชั้นสูงหรือที่เรียกว่า “ยางบัน” ที่เป็นขุนนางและ

ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ตำแหน่งเหล่านี้เป็นตำแหน่งที่สืบทอดทางสายโลหิต ในขณะที่ข้าราชการในระดับต่ำลงมาได้รับการคัดเลือกด้วยการสอบไล่ เพื่อให้สามัญชนที่ขยันอดทนศึกษาหาความรู้จนแตกฉานเข้ารับราชการ วิธีการสอบคัดเลือกนี้ได้ลอกเลียนมาจากราชสำนักของจีนที่เกาหลี่ได้นำมาปรับใช้ในสังคมของตนตั้งแต่ยุคอาณาจักรโคริว (ค.ศ. 935-1392) ในยุคโคริวนี้ รัฐบาลกลางประกอบด้วยสภาองคมนตรี (privy council) ซึ่งเป็นองค์กรสูงสุดทำหน้าที่ถวายคำปรึกษากิจการบ้านเมืองแก่องค์จักรพรรดิ รองลงมาเป็นกระทรวง มีจำนวน 6 กระทรวง คือ มหาดไทย การคลัง การศึกษา-การต่างประเทศ กลาโหม ยุติธรรม และอุตสาหกรรม นอกจากนี้ มีองค์กรอีก 3 สำนัก คือ สำนักตรวจตรา สำนักตรวจเงินแผ่นดิน และสำนักสภาแห่งรัฐ (state council) ทำหน้าที่ในการช่วยเหลืองานของประมุขประเทศในสาขาที่รับผิดชอบ²

ในยุคอาณาจักรโซซอน นี้ ได้รับเอาลัทธิขงจื้อเป็นศาสนาประจำชาติแทนพระพุทธศาสนา ลัทธิขงจื้อได้หล่อหลอมและกลายเป็นรากฐานสำคัญในการดำรงชีวิตของคนเกาหลีเป็นเวลากว่า 500 ปี และได้เป็นหลักของการปกครองและการจัดระบบการศึกษาของสังคม ในด้านการปกครองของอาณาจักรโซซอนนี้ ได้จำแนกการบริหารราชการออกเป็นหน่วยต่าง ๆ คือ สภาแห่งรัฐ สำนักราชเลขา และอีก 6 กระทรวง คือ บุคลากร (personnel) การคลัง การทูต-กิจการต่างประเทศ การศึกษา-การสอบไล่ กลาโหม และยุติธรรม สภาแห่งรัฐเป็นองค์กรสูงสุดในการถวายงานด้านการบริหารบ้านเมืองแก่จักรพรรดิ และเป็นองค์กรในการตัดสินใจทุกอย่างภายในรัฐ สภานี้ประกอบด้วยองค์จักรพรรดิทำหน้าที่เป็นประธาน มีขุนนางฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหาร ฝ่ายละสองคน และมีองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติอีก 2 หน่วย สภานี้ทำหน้าที่เสมือนคณะรัฐมนตรีของประเทศ อนึ่ง เกาหลีในยุคนี้ แบ่งการปกครองออกเป็น 8 จังหวัด³

สิ่งที่ปรากฏชัดในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ก็คือ ความแตกต่างทางเศรษฐกิจและการเมืองระหว่างราชสำนัก-ยางบันกับสามัญชน โดยราชสำนักและยางบันจะมีตำแหน่งหน้าที่ทางสังคมสูง รักรวยด้วยยศศักดิ์ และมีอำนาจล้นเหลือ ในขณะที่สามัญชนต้องก้มกราบหมอบคลาน รับใช้ และต้องทำงานให้กับยางบันโดยไม่ได้รับค่าจ้างแรงงาน อีกทั้งต้องส่งผลผลิตที่ผลิตได้ให้แก่ผู้เป็นนาย ผู้ซึ่งคอยฉกชิงและบีบบังคับเอาผลผลิตไปบำรุงบำเรอตนและครอบครัว ดังนั้น คนเกาหลีจึงเจ็บแค้นและชิงชังขุนนางและชนชั้นสูงเป็นอย่างยิ่ง สามัญชนจึงพยายามพำสอนลูกหลานของตนให้เป็นคน

อดทน และขยันหมั่นเพียรในการศึกษาหาความรู้เพื่อว่าวันหนึ่งจะสอบได้เป็นขุนนางบ้าง หากเป็นจริง จะทำให้ชีวิตและครอบครัว ตลอดจนพ่อแม่พี่น้องไม่ถูกเอาเปรียบและถูกดูถูกเหยียดหยาม จากการอบรมสั่งสอนแบบนี้เองที่ทำให้คนเกาหลีเห็นคุณค่าของการศึกษาว่า เป็นหนทางเดียวที่จะสามารถยกฐานะทางสังคมของตนให้สูงขึ้นได้ ทุกคนทุกครอบครัวจึงทุ่มเทส่งบุตรหลานให้ได้รับความรู้สูง ๆ อันเป็นค่านิยมที่ยกย่องสืบเนื่องกันมาจนทุกวันนี้

ยุคอาณานิคม

ต่อมา เมื่อเกาหลีตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น (ค.ศ. 1910-1945) อิศราภาพของประเทศก็สิ้นสุดลงไปพร้อม ๆ กับการล่มสลายขององค์กรของรัฐและโครงสร้างทางสังคม รัฐบาลญี่ปุ่นได้สร้างหน่วยงานใหม่ทำหน้าที่ในการปกครองประเทศ โดยให้คนญี่ปุ่นดำรงตำแหน่งสำคัญทุกตำแหน่ง และบังคับให้คนเกาหลีปฏิบัติตามคำสั่งและกฎเกณฑ์ที่สร้างขึ้น อันเอื้อผลประโยชน์แก่ประเทศแม่เป็นหลัก ในขณะที่คนเกาหลีต่างต่อสู้เพื่อเอกราชอย่างต่อเนื่องด้วยการตั้งองค์กรลับทำการประท้วงประหารชาวญี่ปุ่น ส่วนการต่อสู้อย่างเปิดเผยที่กระทำกันก็คือการเดินขบวนเรียกร้องให้ญี่ปุ่นปลดปล่อยเกาหลีให้เป็นอิสระ ชาวเกาหลีที่อพยพลี้ภัยไปอยู่ยังต่างแดนก็หาแนวร่วม เช่น ดร. ซึงมัน รี ลี้ภัยไปอาศัยอยู่ในอเมริกา นายคิม อิลซุงไปอยู่ในมณฑลจี๋หลินของจีน และบางส่วนไปอยู่ในสหภาพโซเวียตในยุคนั้น เป็นอาทิ ได้ประสานความร่วมมือด้วยการเรียกร้องอำนาจอธิปไตยของเกาหลีต่อชาติมหาอำนาจ แต่ก็ไม่ได้รับการตอบสนอง แนวร่วมดังกล่าวได้ก่อตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นขึ้นที่นครเซี่ยงไฮ้ โดยเลือกนายซึงมัน รี เป็นประธานาธิบดีในปี 1921 ภายหลังจากการเดินขบวนเรียกร้องเอกราชจากประชาชนเกาหลีทั้งประเทศประสบความสำเร็จล้มเหลวเมื่อวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1919 (Independent Movement Day) แต่รัฐบาลพลัดถิ่นก็มีอายุสั้นเพียงปีเดียว ทั้งนี้เป็นผลมาจากเกิดการต่อสู้แย่งชิงอำนาจระหว่างกลุ่มต่าง ๆ จึงต้องล้มเลิกไปในที่สุด⁴

การได้รับเอกราช

เมื่อญี่ปุ่นยอมแพ้และคืนเอกราชให้แก่เกาหลี คาบสมุทรเกาหลีก็ยังคงตกเป็นดินแดนในอารักขาขององค์การสหประชาชาติในระหว่างปี ค.ศ. 1945-1948 โดยส่วน

ทางเหนือ กองทัพสหภาพโซเวียตได้ทำหน้าที่ขับไล่ทหารญี่ปุ่นออกไป ในขณะที่ส่วนทางใต้เส้นขนานที่ 38 ลงมา ทหารสหรัฐฯ ได้ดำเนินการปลดอาวุธทหารชาวอาทิตย์อุทัยเช่นกัน จากนั้น ก็เริ่มดำเนินการเพื่อส่งผ่านอำนาจการปกครองไปสู่ชาวเกาหลี ในช่วงนี้เอง ได้เกิดกลุ่มการเมืองขึ้นหลายกลุ่ม แม้ว่าในยุคอาณานิคม พวกเขาจะมีอุดมการณ์ร่วมกัน นั่นคือ ความรักชาติบ้านเมืองเพราะทุกฝ่ายต่างถือว่า ญี่ปุ่นเป็นศัตรูตัวฉกาจที่ต้องต่อสู้ขับไล่ให้ออกจากแผ่นดินเกาหลี แต่ภายใต้ความเหมือนกันนั้น ก็มีความแตกต่างกันมากมาย กล่าวคือ สังคมเกาหลีจะมีความผูกพันกันตามสายตระกูล (clan) ตามถิ่นบ้านเกิดหรือภูมิภาคนิยม (regionalism) และตามกลุ่มวงใน เช่น กลุ่มเพื่อนนักเรียนชั้นประถม/มัธยม/มหาวิทยาลัยเดียวกัน และตามกลุ่มฐานะหรือชนชั้นเดียวกัน เป็นต้น ความสัมพันธ์เหล่านี้ล้วนมีผลต่อการแบ่งสังคมออกเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อย ซึ่งแต่ละกลุ่มต่างตั้งพรรคการเมืองเพื่อแข่งขันกันและกันในการดำรงตำแหน่งทางการเมือง

กลุ่มทางการเมืองในช่วงที่เกาหลีอยู่ภายใต้ภาวะทรัสตีขององค์การ

สหประชาชาติ อาจแบ่งออกไปเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มซ้ายจัด กลุ่มเสรีนิยมรักชาติ และกลุ่มขวาจัด โดยเป็นที่แน่ชัดว่า กลุ่มซ้ายจัดส่วนใหญ่อยู่ทางตอนเหนือของคาบสมุทร ในขณะที่กลุ่มรักชาติและกลุ่มขวาจัดอาศัยอยู่ทางใต้ของคาบสมุทร การแย่งชิงความเป็นใหญ่บังเกิดขึ้นอย่างชัดเจนเมื่อแต่ละฝ่ายไม่ยอมอ่อนข้อให้กันและกัน อีกทั้งในช่วงนั้น โลกอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า สงครามเย็น ดังนั้น บทบาทของโซเวียตและสหรัฐฯ ก็มีผลต่อการถ่ายโอนอำนาจที่ชาติมหาอำนาจทั้งสองต่างต้องการให้เกาหลียึดถืออุดมการณ์ทางการเมืองของฝ่ายตน

โดยแท้จริงแล้ว การแย่งชิงอำนาจมีอยู่อย่างเข้มข้น ระหว่างพรรคการเมืองซึ่งมีกว่า 60 พรรค มีการสังหารผู้นำทางการเมืองฝ่ายตรงข้ามมากมายหลายคน และมีการใช้กลวิธีทุกทางเพื่อให้ได้รับอำนาจมา จนกระทั่งคาบสมุทรถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน กล่าวคือ ส่วนทางใต้ประกาศก่อตั้งเป็นประเทศสาธารณรัฐเกาหลีขึ้นในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1948 โดยเลือก ดร. ซิงมัน รี ขึ้นเป็นประธานาธิบดี ในขณะที่ส่วนทางเหนือก็ได้ตั้งเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีในวันที่ 9 กันยายน ปีเดียวกัน โดยมีนายคิม อิลซุงเป็นผู้นำประเทศ ทำให้เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้เป็นประเทศอิสระต่อกันนับแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน

ผลประโยชน์สาธารณะและผลประโยชน์ส่วนบุคคล: กรณีการเมืองของเกาหลีใต้

ภายหลังจากที่มีการเลือกตั้งครั้งแรก ดร. ซึงมัน รี วีรบุรุษผู้นำการต่อต้านการยึดครองของญี่ปุ่น ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี รัฐธรรมนูญฉบับแรกได้กำหนดให้ใช้ระบบประธานาธิบดี (presidential system) กล่าวคือ ผู้นำประเทศทำหน้าที่ทั้งเป็นประมุขและหัวหน้าฝ่ายบริหาร ภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตย และมีสภาเดียว

การแบ่งยุคการเมืองของเกาหลีใต้เป็นไปตามวาระของการดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศของแต่ละคน

ในที่นี้ จะขอวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศนี้ เพื่อชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมทางการเมืองของตัวแสดงที่สำคัญของเกาหลีใต้ตามกรอบที่ได้กำหนดข้างต้น

สาธารณรัฐที่หนึ่ง ค.ศ. 1948-1960

ดร. ซึงมัน รี เกิดในตระกูลชนชั้นสูง อพยพออกจากเกาหลีไปอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาเมื่อญี่ปุ่นเข้ายึดครองเกาหลี ช่วงที่เขาอายุยังน้อย เขาได้คลุกคลีกับกลุ่มผู้รักชาติหาหนทางกอบกู้เกาหลีให้รับเอกราชเมื่อครั้งศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัย และได้รับปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน มีภรรยาเป็นชาวออสเตรเลีย นอกจากนั้น เขายังเป็นนักต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ตัวกลาง ไม่ยอมให้กลุ่มฝ่ายซ้ายจัดมีอำนาจ ทำให้รัฐบาลพลัดถิ่นประสบกับความล้มเหลว ดร. ซึงมัน รีเป็นคนที่มีความรู้และได้ใช้ความสามารถเรียกร้องให้นานาชาติเห็นอกเห็นใจที่คนเกาหลีต้องการอิสรภาพ เขาจึงเป็นที่ยอมรับในความเป็นผู้นำในการกู้ชาติจากผู้คนทั่วโลก

ภายหลังจากที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้ว่าประเทศคนแรก งานบูรณะฟื้นฟูประเทศก็ได้เริ่มต้นขึ้นทันที อย่างไรก็ตาม เนื่องจากก่อนช่วงเวลานั้น กลุ่มผู้นำทางการเมืองเหล่านี้ได้ใช้เวลาและความสามารถไปในทางการจารกรรมและต่อต้านญี่ปุ่น จึงไม่มีเวลาคิดถึงการจัดตั้งองค์กรและกลไกทางการเมือง ดังนั้น เวลาส่วนใหญ่ในช่วงนี้ ก็คือการร่างกฎหมาย ร่างรัฐธรรมนูญ และจัดตั้งองค์กรรองรับการบริหารประเทศ กล่าวกันว่า ซึงมัน รี ได้นำระบบราชการที่ใช้อยู่ในยุคอาณาจักรโชซอนมาปรับใช้ในการบริหารประเทศ และใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองในการสร้างเอกภาพทางการเมือง อันเป็นการย้ำถึงการ

นำเอาต้นแบบของเกาหลีเองมาใช้ ทั้งนี้ เพราะเขามีความผูกพันกับสมาชิกในกลุ่มน้อย เนื่องจากใช้ชีวิตในต่างแดนตลอดมา ในยุคนี้ หน้าที่หลักที่เห็นได้ชัด ก็คือ รัฐบาลจะต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าวันต่อวันที่รุมเร้าให้ต้องตัดสินใจ ในขณะที่เศรษฐกิจตกอยู่ในภาวะวิกฤต อัตราเงินเฟ้อพุ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดเวลา 18 เดือนของการก่อตั้งรัฐบาล ผลงานเด่นที่รัฐบาลชิงมัน รีสามารถดำเนินการตามนโยบาย มี 2 ประการ คือ

- (1) การปฏิรูปที่ดิน
- (2) การขยายโอกาสทางการศึกษาแก่คนเกาหลี

การปฏิรูปที่ดินเกิดขึ้นเมื่อรัฐบาลยึดที่ดินจากนายทุนญี่ปุ่น และนำมาแจกจ่ายให้แก่ชาวนาผู้ยากไร้ที่ขาดที่ทำกิน ซึ่งได้รับความสำเร็จเป็นอย่างดี ต่อมา รัฐบาลได้กำหนดเป็นนโยบายเมื่อปี ค.ศ. 1949 โดยได้ขอซื้อที่ดินจากลหบดีเพื่อนำไปปฏิรูป แต่สมาชิกรัฐสภาได้แสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางและไม่อาจตัดสินใจผ่านร่างกฎหมายนี้ไปได้ในปีนั้น แต่เมื่อเกาหลีเหนือสามารถดำเนินการจัดการปฏิรูปที่ดินจนเสร็จสิ้น รัฐสภาจึงได้ผ่านกฎหมายฉบับนี้ไปได้ในปี ค.ศ. 1950 โดยให้ชาวนามีสิทธิบนที่ทำกินในบริเวณชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่ ในเวลานั้น ประชากรมากกว่าร้อยละ 70 เป็นเกษตรกร อย่างไรก็ตาม เกาหลีใต้เป็นประเทศที่มีขนาดเล็ก พื้นที่ส่วนใหญ่ หรือร้อยละกว่า 70 ของประเทศเป็นภูเขา ชาวนาจึงได้รับที่ดินทำกินเพียงคร่าวเรือนละ 2-3 เอเคอร์ แต่ก็เพียงพอที่จะทำกินเลี้ยงดูสมาชิกครอบครัวได้ จึงอาจกล่าวได้ว่า นโยบายปฏิรูปที่ดินยังผลให้ประชาชนมีฐานะความเป็นอยู่ทัดเทียมกัน และยากจนเสมอเหมือนกันถ้วนทั่ว

ในด้านการศึกษา ช่วงที่ญี่ปุ่นยึดครองอยู่นั้น ผู้ปกครองญี่ปุ่นได้ส่งเสริมให้ลูกหลานคนญี่ปุ่นที่พำนักในเกาหลีได้รับการศึกษาในโรงเรียนอย่างเต็มที่ ในทางตรงกันข้าม ได้จำกัดจำนวนเด็กเกาหลีเพียงเล็กน้อยให้ได้รับการศึกษาในสถาบันที่เป็นทางการ ทำให้เด็กเกาหลีไม่ได้รับโอกาสเข้ารับการศึกษา ทั้ง ๆ ที่มีผู้คนใฝ่หาการศึกษามากมายตามความเชื่อในลัทธิขงจื้อ และต้องการเป็นใบเบิกทางเพื่อขึ้นทางสังคมด้วยการสอบเข้ารับราชการได้ ต่อมา เมื่อผู้ปกครองชาวญี่ปุ่นออกไปจากดินแดนเกาหลี รัฐบาลได้ส่งเสริมให้คนสามารถเข้าศึกษาเล่าเรียนได้ตามที่ต้องการ คนเกาหลีจึงพากันส่งลูกหลานเข้าโรงเรียนในทุกระดับชั้น ทำให้คนเกาหลีเป็นผู้ที่มีความรู้ทักษะสูงมีเป็นจำนวนมาก

ซึ่งกลายเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่ายิ่งต่อการพัฒนาประเทศ ในการพัฒนา
อุตสาหกรรมการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าในยุคหลังสงครามเกาหลี และในยุคของ
ประธานาธิบดีปีก จุงฮีในกาลต่อมา

ขอยกตัวเลขในด้านการพัฒนาการศึกษามาสืบสนับสนุน ดังนี้ ในระหว่างปี ค.ศ.
1948-1960 มีจำนวนมหาวิทยาลัยเพิ่มจาก 31 แห่งเป็น 62 แห่ง จำนวนอาจารย์ในระดับ
มหาวิทยาลัยเพิ่มจาก 1,800 คน เป็น 3,633 คน และมีนักศึกษาที่ลงทะเบียนเพิ่มจาก
24,000 คนเป็น 97,819 คน (แม้ว่าในปี ค.ศ. 1965 เกาหลีใต้จะมีรายได้ต่อหัวเฉลี่ยเพียง
100 เหรียญสหรัฐฯ แต่มีนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย 1 คนต่อจำนวนประชากร 280
คน หรือเทียบเท่ากับประเทศอังกฤษในยุคเดียวกันที่มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงถึง 1,200
เหรียญ ซึ่งมีผู้เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย 1 คนต่อประชากร 425 คน) ส่วนจำนวน
นักเรียนและโรงเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้น 2-300 เปอร์เซ็นต์
ทีเดียว

แต่คนเกาหลีได้ดีใจกับความสงบและเสรีภาพได้ไม่นาน อีกทั้งยังไม่ทันจัดการ
สร้างชาติให้เข้ารูปเข้ารอย ก็เกิดสงครามขึ้นเมื่อเกาหลีเหนือส่งกองทหารเข้าโจมตีเกาหลี
ใต้ในวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1950 เพื่อรวมชาติด้วยกำลัง สงครามเกาหลีดำเนินไปถึง 3
ปี ก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินขึ้นมากมายมหาศาล บ้านเมืองถูกทำลาย
อย่างย่อยยับ รวมทั้งโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม อีกทั้งมีการพลัดพรากระหว่าง
สมาชิกครอบครัวทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้นับล้านคน

ในด้านการเมือง ดร. ซึงมัน รีและพรรคพวกได้ใช้กลวิธีทุกทางเพื่อให้อยู่ใน
อำนาจต่อไป ด้วยการหวังเหนี่ยว กักขัง และออกกฎหมายเพื่อยืดระยะเวลาการอยู่ใน
ตำแหน่งผู้นำประเทศต่อไปอย่างไม่มีกำหนด และมีการ โกงการเลือกตั้งที่จัดขึ้นในปี
1951 ปี 1956 และปี 1960 ในขณะเดียวกัน รัฐบาลไม่อาจทำอะไรได้มากไปกว่าการทำ
หน้าที่ประสานกับองค์การช่วยเหลือนานาชาติที่เข้าไปฟื้นฟูบูรณะประเทศภายหลัง
สงครามตลอดทศวรรษที่ 1950 นอกจากนี้ ยังเกิดความไม่ชอบมาพากลในการบริหาร
เงินช่วยเหลือ ก่อให้เกิดการคอร์รัปชันอย่างกว้างขวางในหมู่นักการเมืองและนักธุรกิจที่
ได้รับประโยชน์ ในที่สุด นักศึกษาและประชาชนไม่อาจทนต่อสภาพที่เหลวแหลกนี้
ต่อไปได้ จึงพากันเดินขบวนขับไล่จอมเผด็จการซึงมัน รีและพวกพ้อง โดยทหารและ
ตำรวจที่ถูกสั่งให้ไปจับกุมนักศึกษาและประชาชนกลับเข้าข้างพวกเดินขบวน ผู้นำ

ประเทศและครอบครัวจึงต้องหนีไปลี้ภัยในต่างประเทศ รวมเวลาที่ซิงมัน รีเป็นผู้นำเกาหลีได้นานถึง 12 ปีติดต่อกัน

เมื่อ ดร. ซิงมัน รีถูกโค่นล้ม คนเกาหลีต่างคิดว่า ระบบการปกครองของประเทศน่าจะเปลี่ยนจากระบบประธานาธิบดีมาเป็นระบบรัฐสภา (parliamentary system) ซึ่งประกาศใช้เป็นครั้งแรกในยุคสาธารณรัฐที่สอง ทั้งนี้ เพื่อมิให้ผู้นำประเทศรวบและผูกขาดอำนาจตลอดไป

พรรคการเมืองในช่วงสาธารณรัฐที่หนึ่ง นักวิเคราะห์ทางการเมือง ชื่อ นายเกรกอรี เฮนเดอร์สัน ผู้ซึ่งเคยทำงานในสถานทูตอเมริกันประจำเกาหลีใต้ระหว่าง ค.ศ. 1948-1950 และ 1958-1963 ได้อธิบายลักษณะการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคการเมืองของเกาหลีใต้ว่า การก่อตั้งพรรคการเมืองจะก่อตั้งและดำเนินกิจกรรมเฉพาะในเขตกรุงโซลเท่านั้น ผู้นำของแต่ละพรรคจะเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนระดับมัธยมและมหาวิทยาลัย หรือเป็นเพื่อนร่วมการต่อต้านญี่ปุ่นมาด้วยกัน ในยุคแรกของการก่อตั้งประเทศนี้ อาจจำแนกพรรคการเมืองออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ตามอุดมการณ์ของสงครามเย็น กล่าวคือ พรรคที่นิยมการปกครองแบบประชาธิปไตย พรรคชาตินิยม และพรรคที่นิยมการปกครองแบบสังคมนิยม พรรคการเมืองแต่ละพรรคจะได้รับการก่อตั้งจากเบื้องบน นั่นหมายความว่า หัวหน้าและผู้นำทางการเมืองไม่ก็คนที่เป็นเจ้าของความคิด เป้าหมาย และกิจกรรมของพรรค หรืออาจเรียกว่า เป็นกลุ่มวงใน ส่วนสมาชิกคนอื่นที่เข้าร่วมอาจมีแนวคิดตรงกับหัวหน้าพรรค หรืออาจเข้าร่วมเป็นลูกพรรคเพราะมีความสัมพันธ์กับกลุ่มแกนนำในด้านใดด้านหนึ่ง ดังนั้น อุดมการณ์ของพรรคจึงไม่ปรากฏเหนือสมาชิกพรรคทั้งหมด เพราะสมาชิกส่วนใหญ่มิได้มีส่วนร่วมในการกำหนด ทำให้หัวหน้าพรรคเป็นเสมือนเจ้าของพรรคที่อุดมการณ์ นโยบาย และกิจกรรมเกิดจากตัวเขาเองเพียงผู้เดียว ดังนั้น พรรคจะเด่นดังได้ก็เพราะบารมีของหัวหน้าพรรคเป็นหลัก ให้อุดมการณ์หรือนโยบายของพรรคไม่ ลักษณะดังนี้ หัวหน้าพรรคและกลุ่มวงในจึงผูกขาดอำนาจภายในพรรค ในขณะที่สมาชิกเป็นเพียงผู้สนับสนุนและให้ความเห็นชอบและร่วมมืออันเป็นผลมาจากการขอร้องหรือมีความนับถือต่อผู้นำพรรคเป็นสำคัญ

การรวมตัวของพรรคการเมืองบางพรรค อาจเป็นการสร้างพรรคเพื่อต่อต้านหรือกีดกันพรรคอื่นมิให้ได้รับชัยชนะและได้เป็นรัฐบาล

การสร้างพรรคและการยุบพรรคเป็นไปอย่างรวดเร็ว เช่น ในกรณีที่พรรคไม่สามารถดำเนินกิจกรรมพรรคให้เป็นไปตามเป้าหมายของหัวหน้าพรรคได้ ก็จะมีการยุบหรือเปลี่ยนชื่อของพรรค ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับสมาชิกพรรคที่สนิทสนมกันเป็นกลุ่มย่อยภายในพรรค (faction) มักจะพยายามป็นปายเพื่อให้ได้รับตำแหน่งสำคัญของพรรค หากเป้าหมายไม่สัมฤทธิ์ผล ก็จะแยกตัวออกไปตั้งพรรคใหม่ หรือแยกไปรวมกับพรรคอื่นที่ให้ผลประโยชน์หรือตำแหน่งที่สูงกว่า

อนึ่ง การเมืองในยุคสาธารณรัฐที่หนึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากจุดเริ่มต้นที่ผู้นำ คือ ดร. ชิงมัน รี ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนทั้งประเทศในฐานะวีรบุรุษกอบกู้อิสรภาพมาสู่มาตุภูมิ แต่เมื่อได้รับอำนาจมาแล้ว เขาและพวกพ้องก็ไม่ยอมปล่อย หรือให้เป็นไปตามกลไกของการปกครองแบบประชาธิปไตยที่อนุญาตให้ดำรงตำแหน่งได้เพียงสองสมัยติดต่อกัน แต่กลับใช้เล่ห์เพทุบายเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญให้สามารถครอบครองอำนาจตลอดไป การกระทำดังนี้ ต้องอาศัยฐานอำนาจของทหารและตำรวจ จนทำให้กลายเป็นรัฐบาลเผด็จการและหลงระเหิงอยู่ในอำนาจและผลประโยชน์อย่างไม่รู้จักเมื่อหน่ายเป็นเวลานานกว่า 12 ปี จนกระทั่งประชาชนทนไม่ไหว กลุ่มนักศึกษาจึงได้นำประชาชนทุกหมู่เหล่าเดินขบวนต่อต้าน จนเป็นเหตุให้ผู้นำต้องลี้ภัยไปอยู่ในต่างประเทศ

ความสำเร็จในการขับไล่จอมเผด็จการ ทำให้กลุ่มนักศึกษากลายเป็นพลังทางสังคมที่ได้รับความไว้วางใจว่าเป็นพลังบริสุทธิ์ที่ช่วยปกป้องผลประโยชน์ของชาติ ทำให้เป็นกลุ่มที่มีพลังสำคัญยิ่งทางการเมืองของเกาหลีมาจนถึงปัจจุบัน

สาธารณรัฐที่สอง (ค.ศ. 1960-1961)

ยุคประชาธิปไตยแบ่งบานภายหลังการสิ้นสุดของสาธารณรัฐที่หนึ่ง มีพรรคการเมืองเกิดขึ้นมากมายแข่งขันกันเพื่อให้ได้รับเลือกเป็นรัฐบาลภายใต้การปกครองแบบรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญที่ได้รับการแก้ไขขึ้นใหม่ เมื่อการเลือกตั้งผ่านพ้นไป รัฐบาลใหม่ที่มี ดร. แชง เหมียน นายกรัฐมนตรี ได้เปิดให้ประชาชนทุกเหล่าทุกฝ่ายเข้ามาร่วมในกระบวนการเมืองอย่างทั่วถึง แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นไปดังที่หวัง เพราะแม้แต่ในพรรครัฐบาลเองก็มีการแบ่งออกเป็นกลุ่มเป็นฝ่าย และต่างก็มีความคิดเห็นและความสนใจไปคนละทิศละทางยากยิ่งที่จะประสานความเป็นหนึ่งได้ ส่วนประชาสังคมนั้น แต่ละกลุ่ม

ต่างเรียกร่องสิทธิ แต่ละเว้นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติหรือรับฟังความเห็นของคนอื่น ดังตัวอย่างเช่น มีจำนวนหนังสือพิมพ์และวารสารเพิ่มจาก 592 ฉบับในปี 1960 เป็น 1,444 ฉบับในปีต่อมา มีผู้สื่อข่าวฉบับแสนที่ทำงานให้กับหนังสือพิมพ์เหล่านั้น ซึ่งบางคนทำการข่มขู่และเรียกร่องทรัพย์สินเงินทองแลกกับการเสนอข่าวส่วนตัวต่อสาธารณชน ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่สร้างความตึงเครียดขึ้นในสังคมเป็นระยะ ๆ ด้วยการเดินขบวนเรียกร่อง เช่น ให้มีการรวมชาติกับเกาหลีเหนือ มีการประสานเป็นโครงข่ายกับตัวแทนของมหาวิทยาลัยทั่วประเทศติดต่อกับนักศึกษาเกาหลีเหนือ โดยจัดการประชุมขึ้นที่หมู่บ้านปันมุนจอมเพื่อเรียกร่องให้รัฐบาลที่สองรวมประเทศเข้าด้วยกัน เมื่อรัฐบาลออกคำสั่งห้าม ก็ออกมาเดินขบวนเรียกร่องตามท้องถนน มีการปะทะกับกลุ่มนักศึกษาที่นิยมขวาจัดอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

ในทางเศรษฐกิจ ถือได้ว่าเกาหลีในช่วงนี้ตกอยู่ในสภาวะตกต่ำสุดขีด เพราะต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากองค์การสหประชาชาติและมิตรประเทศ โดยเฉพาะอย่างสหรัฐอเมริกาให้ส่งอาหารและเครื่องอุปโภคบริโภคมาเลี้ยงดูประชากร ส่วนภาคอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ซึ่งใช้เงินทุนความช่วยเหลือจากต่างประเทศนั้น ก็ไม่ได้ขยายตัวเท่าที่ควร เพราะมีตลาดภายในขนาดเล็กและผู้คนไร้กำลังซื้อ ด้วยเหตุนี้ ประชากรส่วนใหญ่จึงไม่มีงานทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบัณฑิตใหม่ที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้พ่อแม่ผู้ซึ่งอดทนส่งเสียลูกหลานเข้าศึกษาเล่าเรียนด้วยการตั้งความหวังอันสูงส่งว่า เมื่อจบการศึกษาแล้วจะมีงานทำ มีหน้ามีตาและกอบกู้ฐานะของครอบครัว แต่สิ่งที่ปรากฏขึ้นจริงกลับไม่ได้เป็นไปอย่างที่คาดหวังไว้ ดังนั้น ความไม่พึงพอใจต่อรัฐบาลใหม่จึงเกิดมีขึ้นทุกหัวระแหงในสังคม

ช่วงระยะเวลา 10 เดือนที่รัฐบาลสาธารณรัฐที่สองอยู่ในตำแหน่ง ยังไม่ได้ดำเนินกิจการใด ๆ เป็นชิ้นเป็นอัน เพราะต้องคอยประสานรอยร้าวที่มีอยู่ทั่วไปในสังคม แต่รอยร้าวมิได้ลดลงแต่อย่างใด กลับซ้ำลูกกลมและเพิ่มขีดความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ จนรัฐบาลไม่สามารถควบคุมกฎระเบียบของสังคมได้อีกต่อไป ดังนั้น กลุ่มนายทหารหนุ่มภายใต้การนำของนายพลปัก จุงฮีและพันโทคิม จองพิว ร่วมกับเหล่านายทหารจำนวน 250 คน ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนายทหารรุ่นที่ 8 (ค.ศ. 1948-1949) พร้อมทั้งกำลังพลราว 3,500 คนทำการรัฐประหารยึดอำนาจในตอนเช้าตรู่ของวันที่ 16 พฤษภาคม ค.ศ. 1961 จาก ดร. แชนг เหมียน คณะปฏิวัติได้ประกาศว่า “จะกวาดล้างคอร์รัปชันให้สิ้น

ซาก จะขจัดภัยสังคม จะสร้างขวัญกำลังใจของคนในชาติขึ้นใหม่ และจะสร้างเศรษฐกิจที่ตั้งอยู่บนขาของตนเอง” รวมเวลาการบริหารงานของรัฐบาลสาธารณรัฐที่สอง เพียง 10 เดือน

ต่อมาอีกสองวัน คณะปฏิวัติสั่งจับกุมอดีตนายกรัฐมนตรี อดีตรัฐมนตรีทุกคน และนักการเมือง 2,014 คน รวมทั้งสั่งจับและจับกุมข้าราชการราว 17,000 คน ทหาร 2,000 นาย และหัวหน้ากลุ่มนักศึกษาในข้อหาสงสัยว่าเป็นคอมมิวนิสต์ นอกจากนี้ ได้สั่งห้ามประชาชนดื่มกาแฟตามร้านกาแฟ แหล่งสถานบันเทิงถูกสั่งปิด หนังสือพิมพ์กว่า 1,234 ฉบับถูกปิดเช่นเดียวกัน มีการควบคุมการเผยแพร่ข่าวสารทางหนังสือพิมพ์และวิทยุกระจายเสียง อนึ่ง ในวันที่ 25 กันยายน สกเดียวกัน ได้จับกุมสมาชิกของคณะปฏิวัติด้วยกันเองจำนวนหนึ่งที่ยึดเก็บเงินจากกลุ่มนักธุรกิจจำนวน 37 ล้านเหรียญสหรัฐฯ โดยอ้างว่าจะนำไปลงทุนในอุตสาหกรรมการสร้างชาติ (national reconstruction factories) ในโทษฐานคบทรัพย์และกระทำการคอร์รัปชัน

รัฐบาลรักษาการทหาร (ค.ศ. 1961-1963)

รัฐบาลทหารของคณะปฏิวัติได้เร่งดำเนินการสะสางปัญหาทางการเมืองการปกครองของประเทศในระหว่าง ค.ศ. 1961-1963 และได้เร่งรัดการพัฒนา ด้วยการประกาศใช้แผนพัฒนาประเทศฉบับที่หนึ่ง (ค.ศ. 1962-1966) ซึ่งถือเป็นจุดเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญทางประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของเกาหลีใต้

เป้าหมายเร่งด่วนของแผนพัฒนาฉบับนี้ก็คือ การพัฒนาประเทศให้กลายเป็นสังคมอุตสาหกรรม (industrialization) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ รัฐบาลได้กำหนดแผนการดำเนินงานใน 3 ประเด็น คือ (1) สร้างโรงงานไฟฟ้าให้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาอุตสาหกรรม (2) สร้างงานสาธารณะ เช่น ซ่อมถนน สะพาน ให้คนมีงานทำ อันเป็นการสร้างรายได้และลดความยากลำบากในการดำเนินชีวิตของประชาชน และ (3) ส่งเสริมและสนับสนุนภาคเกษตรกรรมให้ประชาชนผลิตอาหารเลี้ยงตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาข้าวพืชที่ส่งมาช่วยเหลือจากต่างประเทศมากดังเช่นในอดีต

หัวใจสำคัญของแผนพัฒนาประเทศฉบับนี้ ก็คือ การนำข้อเด่นของสังคมเกาหลีออกมาเป็นปัจจัยผลักดันก่อให้เกิดการพัฒนา นั่นคือ (1) ปัจจัยทางการศึกษา รัฐบาลกล่าวว่า เกาหลีมีชุมชนทรัพย์ที่เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีการศึกษาสูงและมีทักษะสามารถ

พัฒนาด้านอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี (2) ปัจจัยทางด้านตลาด เกาหลีมีตลาดภายในขนาดเล็ก ดังนั้น จึงต้องนำยุทธวิธีการผลิตเพื่อการส่งออกมาใช้แทนยุทธวิธีการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ดังนั้น แผนพัฒนาฉบับนี้จึงเน้นนโยบาย “การมองออกไปสู่ภายนอก” (Outward-looking policy) และ (3) ปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์ เกาหลีเป็นประเทศที่มีขนาดเล็ก และร้อยละ 70 ของพื้นที่ เป็นภูเขาไร้ความอุดมสมบูรณ์ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องเลือกการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมแทนการพัฒนาด้านการเกษตรดังเช่นประเทศในเอเชียอื่น ๆ เพราะมีการยกตัวอย่างจากประเทศในยุโรปตะวันตกที่มีขนาดเล็ก แต่สามารถเป็นชาติมหาอำนาจทางเศรษฐกิจได้ ทั้งนี้ก็เพราะยึดการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมเป็นหลัก

ในช่วงแรกนั้น รัฐบาลทหารได้เลือกพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก (labor intensive industries) เพราะผู้ประกอบการและแรงงานจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการทำงานแบบใหม่ในวงการธุรกิจอุตสาหกรรมและใช้ความรู้พื้นฐานในการผลิต อนึ่ง ในการทำให้นโยบายสามารถลงไปสู่การปฏิบัติอย่างได้ผลนั้น รัฐบาลทหารได้ตั้งกระทรวงคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจ (Economic Planning Board) ขึ้นในปี 1961 โดยให้มีอำนาจเหนือกระทรวงทบวงกรมอื่นใด ทำหน้าที่ในการดูแลกำกับงานการพัฒนาตามแผนอย่างเคร่งครัด (ดูรายละเอียดในหนังสือ *การบริหารงานแบบเกาหลี* สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2536 รหัสหนังสือ AN 478(S))

ผู้นำคณะปฏิวัติได้ปลุกจิตสำนึก ซึ่งถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะดึงมวลชนเกาหลีให้หันมาร่วมมือร่วมใจกันสร้างชาติ โดยหันหลังให้กับความท้อแท้ ความฟุ้งเฟ้อและการขาดความมั่นใจในตนเองและวัฒนธรรมของชาติด้วยการเขียนและกล่าวปราศรัยแก่ประชาชนอย่างต่อเนื่อง จากนั้น ได้รวบรวมจัดพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ *The Country: The Revolution and I* (1962) เผยแพร่ต่อประชาชนทั้งชาติ (ดูรายละเอียดในรายงานการวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2539)

ส่วนทางการเมืองนั้น รัฐบาลทหารได้สั่งให้แก้ไขรัฐธรรมนูญ เปลี่ยนการปกครองเป็นระบบประธานาธิบดีดั้งเดิม และจัดให้มีการเลือกตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1963 โดยนายพลปัก จุงฮีได้ลาออกจากการเป็นทหาร และตั้งพรรคการเมืองเพื่อเข้าชิงชัยเป็นประธานาธิบดี

เหตุการณ์ทางการเมืองในช่วงนี้มีความเข้มข้นขึ้นเมื่อพรรคการเมืองผุดขึ้นหลายพรรค และต่างมีผลประโยชน์ต่างกันออกไป ในขณะที่กลุ่มนายทหารก็แยกกันออกเป็นหลายกลุ่มและตั้งพรรคการเมืองกันขึ้นตามความสนใจของกลุ่ม ในที่สุดนายปัก จุงฮีก็ได้รับเลือกให้เป็นผู้นำประเทศเป็นคนต่อไป

สาธารณรัฐที่สาม (ค.ศ. 1963-1971) และสาธารณรัฐที่สี่ (ค.ศ. 1972-1979)

มีข้อเขียนมากมายที่อธิบายถึงลักษณะและสภาพของสาธารณรัฐที่สาม ทั้งนี้เพราะถือเป็นจุดหักเหสำคัญอีกครั้งของสังคมนี้ที่ทำให้เกาหลีใต้ได้ (1) เปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมมาเป็นสังคมอุตสาหกรรม (2) เปลี่ยนบุคลิกของคนเกาหลีที่มีความหมัดหวัง ท้อแท้ และมองไม่เห็นอนาคต มาเป็นคนที่ขยัน มุมานะ เอาจริงเอาจังกับชีวิตและการทำงาน จนกลายเป็นจริยธรรมในการทำงานแบบ “เราทำได้” (can-do spirit) กล่าวคือ ไม่ว่าจะยากยิ่งปานใดก็ตาม หากพวกเขาทำแล้ว จะต้องทำให้ได้จนบรรลุเป้าหมายหรือได้ผลลัพธ์ดีกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้เสียอีก และ (3) ทำการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาที่กำหนด แทนการบริหารงานตามอำเภอใจ ไร้เป้าหมาย ขาดระเบียบแบบแผนในการทำงาน หรือย้ำแต่ความเป็นชาตินิยมที่เลื่อนลอย

ประธานาธิบดี ปัก จุงฮี ได้บริหารประเทศด้วยนโยบายที่ต่อเนื่องจากการเป็นผู้นำของรัฐบาลทหาร และระดมสรรพกำลังในการพัฒนาประเทศ ด้วยการเปิดโอกาสให้คนเกาหลีเลื่อนชั้นทางสังคมได้หากมีความปรารถนาและทำงานหนัก ทำให้ประเทศนี้ค่อย ๆ ก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม นั่นคือ มีผู้คนจำนวนมากอพยพออกจากชนบทเข้าสู่เขตเมือง และในเขตอุตสาหกรรมที่ตั้งโรงงานขึ้นเป็นดอกเห็ด รัฐบาลได้ส่งเสริมการส่งออกอย่างจริงจัง และได้มีนโยบายและมาตรการหลายอย่างเป็นระยะ ๆ อย่างต่อเนื่อง เช่น นโยบายการเงินและการคลัง นโยบายปฏิรูปอัตราภาษีและเปลี่ยนนโยบายปฏิรูประบบภาษีอากร นโยบายการจำกัดการนำเข้าสินค้า และนโยบายการปฏิรูปการศึกษาและวัฒนธรรม เป็นต้น⁷ ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็เพื่อให้เป้าหมายการผลักดันให้ประเทศเป็นสังคมอุตสาหกรรมส่งออกนั่นเอง

คนเกาหลีต่างลึกลงใจเมื่อพวกเขาได้รับความสำเร็จ มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิมมาก ทำให้พวกเขามีความมั่นใจและเชื่อถือความสามารถของตนเองว่า “ผู้ที่

พยายาม ย่อมได้รับความสำเร็จ” (He who tries hard will succeed) พวกเขาจึงทำงานกันอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย หนักเอาเบาสู้ เพื่อชีวิตที่ดีขึ้นทั้งในปัจจุบันและอนาคต

อย่างไรก็ตาม ระบบดังกล่าวก็มีปัญหาขึ้นเช่นกัน เช่น การกดค่าจ้างแรงงาน สภาพโรงงานขาดบรรยากาศการทำงานที่ถูกสุขลักษณะ มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นในขณะที่ทำงานบ่อย ๆ โดยไม่ค่อยได้รับค่าทดแทน เนื่องจากเจ้าของโรงงานมักอ้างว่า จำเป็นต้องใช้จ่ายไปลงทุนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ตำรวจได้ควบคุมมิให้คนงานกรรมกรลุกฮือขอค่าจ้างหรือให้ปรับปรุงสภาพโรงงานให้เหมาะสม นอกจากนี้ การพัฒนาที่ล่าเอียง โดยเน้นการส่งเสริมพัฒนาในจังหวัดบ้านเกิดของประธานาธิบดี คือ จังหวัดเคียงซังเหนือและได้มากกว่าจังหวัดโซลลาเหนือและใต้ ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในการพัฒนาระหว่างภูมิภาค ในขณะที่เกิดช่องว่างระหว่างภาคอุตสาหกรรมกับเกษตรกรรมขึ้น เนื่องจากรัฐบาลพยายามกดราคาสินค้าเกษตรให้ต่ำลงเพื่อให้คนงานกรรมกรสามารถซื้ออาหารในราคาถูก ทำให้คนชนบทได้รับผลกระทบ ประสบกับการขาดทุน ในที่สุดประธานาธิบดี ก็ได้จัดให้มีการพัฒนาชนบทขึ้น ที่เรียกว่า ขบวนการแซมฮัล อุนดง ในตอนต้นทศวรรษที่ 1970 ขบวนการพัฒนานี้ได้รับความสำเร็จสูงสุด จนเป็นที่กล่าวขานกันไปทั่วโลกว่าเป็นรูปแบบของการพัฒนาชนบทที่ดีที่สุด (ดูรายละเอียดเรื่อง “การพัฒนาชนบทของเกาหลีใต้” ใน เกาหลีใต้: บทบาทของรัฐในการพัฒนาประเทศ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2537 รหัสหนังสือ SO 474(S))

กลุ่มนักธุรกิจขนาดใหญ่

กลุ่มที่บทบาททางการเมืองนอกจากกลุ่มข้าราชการและทหารแล้ว ยังมีนักธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ คนเหล่านี้เริ่มมีการสะสมทุนมาตั้งแต่สาธารณรัฐที่หนึ่ง ต่อมาเมื่อมีการยึดอำนาจจากรัฐบาลของนายซิงมัน รีแล้ว คณะปฏิวัติได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่งเพื่อไต่สวนนักธุรกิจชั้นนำว่า พวกเขาได้รับทรัพย์สินและความมั่งคั่งมาจากไหน การแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าวขึ้นมาเป็นการดำเนินการตามนโยบายที่จะขจัดความไม่เป็นธรรมทางสังคมและการฉ้อราษฎร์บังหลวงให้หมดสิ้นไป อย่างไรก็ตาม ทางการก็ไม่สามารถจับผิดนักธุรกิจเหล่านี้ได้ เพราะนักธุรกิจต่างเป็นแรงสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังนั้น รัฐบาลทหารจำเป็นต้องอาศัยนักธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ให้เร่งสร้างอุตสาหกรรมและการพาณิชย์ให้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว อนึ่ง ใน

การเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 1963 และการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภานั้น เงินช่วยเหลือต่อพรรคการเมืองของนายปัก จุงฮีได้มาจากกลุ่มนักธุรกิจอุตสาหกรรมนี้เอง ด้วยเหตุนี้ การประนีประนอมระหว่างนักธุรกิจกับคณะปฏิวัติจึงหลีกเลี่ยงไม่พ้น

กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ หรือที่เรียกว่า แชโบล (chaebol) เช่น ซัมซุง ฮุนได ล็กกี๋ ซันเกียง เป็นต้น ได้ใช้ทุนที่สะสมมาตั้งแต่ต้นลงทุนกิจการอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ในช่วงการเร่งรัดพัฒนาในทศวรรษที่ 1960 โดยรัฐบาลได้ให้สิทธิพิเศษมากมายตามโครงการขยายฐานเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ทำให้กลุ่มนักธุรกิจเหล่านี้มีกำไรมหาศาล และครอบครองอำนาจทางเศรษฐกิจทั่วประเทศ กล่าวคือ บริษัทขนาดใหญ่กว่า 50 บริษัทได้ขยายงานธุรกิจอุตสาหกรรมมากกว่า 400 ประเภทและมีเครือข่ายการค้าไปยังต่างประเทศในทุกทวีปของโลก จะเห็นได้ว่า กลุ่มนักธุรกิจขนาดใหญ่เหล่านี้ได้รับประโยชน์จากแผนพัฒนาประเทศ พวกเขาจึงให้การสนับสนุนแก่พรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตย และได้ช่วยผลักดันให้นายปัก จุงฮีดำรงอยู่ในอำนาจต่อไปเรื่อย ๆ

กลุ่มนักธุรกิจต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสหรัฐฯ และญี่ปุ่น ที่เข้าลงทุนตั้งอุตสาหกรรมร่วมกับนักธุรกิจชาวเกาหลีมีอยู่มากมาย นักธุรกิจชาวสหรัฐฯ ได้มาร่วมใช้เงินทุนช่วยเหลือที่มาจากสหรัฐฯ ภายหลังจากสงครามเกาหลีสิ้นสุดลง ในขณะที่รัฐบาลเกาหลีได้เซ็นสนธิสัญญากับประเทศญี่ปุ่นเพื่อรื้อฟื้นความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการขึ้นอีกครั้งในปี 1965 และกู้เงิน รวมทั้งเชื้อเชิญให้นักธุรกิจชาวอาทิตย์อุทัยเข้ามาลงทุนในเกาหลี เมื่อมีเงินลงทุนจำนวนมหาศาลหลั่งไหลเข้ามา ทำให้นักธุรกิจชาวต่างชาติมีบทบาททางการเมืองของประเทศนี้ในทางอ้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อกระบวนการตัดสินใจในการดำเนินงานการพัฒนาทางอุตสาหกรรมและการค้า พวกเขาได้พยายามสร้างความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับนักการเมืองของรัฐบาลปัก จุงฮีเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของฝ่ายตน

การกำเนิดสาธารณรัฐที่ดี

เมื่อพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตย (Democratic Republic Party) ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลได้ร่างกฎหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญที่ยอมให้ประธานาธิบดีสามารถ

ดำรงตำแหน่งเป็นวาระที่สามในเดือนกันยายน ค.ศ. 1969 สมาชิกพรรคฝ่ายค้านได้ทำการประท้วงด้วยการไม่ยอมเข้าร่วมพิจารณากฎหมายดังกล่าว ทำให้รัฐสภาผ่านร่างกฎหมายไปได้โดยง่าย ต่อมาในเดือนตุลาคมของปีเดียวกัน รัฐบาลได้นำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ลงประชามติเพื่อให้ประชาชนรับรอง ซึ่งก็ผ่านการยอมรับไปได้ในเวลาต่อมา ในที่สุด นายปัก จุงฮีได้รับเลือกให้เป็นผู้นำประเทศต่อในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 7 ที่จัดให้มีขึ้นในเดือนเมษายน ค.ศ. 1971 แต่ในครั้งนั้น เขาได้รับคะแนนเสียงสนับสนุนเพียงร้อยละ 51

คู่แข่งของเขา คือ นายคิม เดจุง (ต่อมาได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีระหว่างปี 1998-2002) หัวหน้าพรรคประชาธิปไตยใหม่ และได้คะแนนเสียงน้อยกว่านายปักเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นายคิมได้กล่าวหารัฐบาลว่า โกงการเลือกตั้งและใช้อำนาจผูกขาดตำแหน่งผู้นำประเทศไว้แต่เพียงผู้เดียว รวมทั้งกล่าวหาว่ารัฐบาลตกอยู่ภายใต้การบงการของสหรัฐอเมริกา การต่อต้านรัฐบาลได้แพร่ระบาดไปยังหมู่นักศึกษา ปัญญาชนและนักบวชทั่วประเทศ ดังนั้น จึงมีการเดินขบวนเพื่อขับไล่รัฐบาลตามเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศ แต่สิ่งที่กลุ่มฝ่ายค้านได้รับ คือ แก๊สน้ำตา ถูกจับกุมและถูกทรมานในขณะที่ถูกจองจำต่าง ๆ นานา

เมื่อเหตุการณ์จะลุกลามไปใหญ่ รัฐบาลจึงประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นในปี 1972 และได้สั่งยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับที่เพิ่งประกาศใช้เสีย จากนั้นก็ร่างรัฐธรรมนูญใหม่ขึ้นชื่อ ยูชิน (Yushin) และได้ประกาศใช้ตอนปลายเดือนธันวาคม ปีเดียวกัน รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีประเด็นที่น่าสนใจ คือ การให้ตำแหน่งที่คน ๆ เดียวสามารถครองอำนาจได้ตลอดกาล และให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีอย่างกว้างขวางในการจัด “ผู้ไม่หวังดีต่อรัฐ” ได้ทันที อนึ่ง รัฐธรรมนูญได้เปลี่ยนการเลือกตั้งประธานาธิบดีจากการเลือกของประชาชนโดยตรงมาเป็นเลือกจากผู้แทนหรือคณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดี ซึ่งสมาชิกของคณะกรรมการนี้ได้รับคัดเลือกจากประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ทั่วประเทศ

เมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับยูชินในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1972 สมาชิกคณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีจำนวน 2,395 คน ได้เลือกนายปัก จุงฮีเป็นประธานาธิบดีต่ออีกวาระหนึ่ง อันเป็นการเริ่มต้นสาธารณรัฐที่สืบแต่นั้นมาท่ามกลางการต่อต้านจากพรรคฝ่ายค้าน นักศึกษา และประชาชนที่รักความเป็นธรรม รัฐบาลจึงใช้

มาตรการรุนแรงในการปราบปรามผู้ไม่เห็นด้วย จนมีการเรียกรัฐบาลชุดนี้ “เผด็จการ เบ็ดเสร็จ” (ดูรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางการเมืองในตอนถัดไป)

แผนพัฒนาฉบับที่สาม: จุดหักเหของการพัฒนาไปสู่สังคมอุตสาหกรรมระดับสูง

แผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 3 (ค.ศ. 1972-1976) รัฐบาลเกาหลีใต้ได้เริ่มตระหนักว่า หากการพัฒนาที่เน้นการใช้แรงงานมากยังคงดำเนินต่อไป อาจไม่ก่อให้เกิดผลดีในอนาคต ทั้งนี้เพราะค่าจ้างแรงงานได้เพิ่มสูงขึ้น ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ก็ได้เร่งรัดการผลิตสินค้าประเภทเดียวกันออกสู่ตลาดโลก มีการคาดการณ์กันว่าในไม่ช้า เกาหลีใต้จะต้องพบกับปัญหาอันเป็นผลมาจากราคาสินค้าเกาหลีที่มีราคาแพงและไม่สามารถแข่งขันกับสินค้าที่มีราคาต่ำจากประเทศโลกที่สาม เมื่อเล็งเห็นผลที่จะเกิดขึ้นในระยะยาวนี้แล้ว รัฐบาลจึงได้จัดตั้งสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Korean Institute of Science and Technology) ขึ้นในปี 1968 โดยจ้างนักวิทยาศาสตร์จากต่างประเทศด้วยการเสนองบเงินเดือนสูงเทียบเท่ากับประเทศในยุโรปและอเมริกา มาทำการวิจัยพัฒนาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสู่ภาคการผลิต อีกทั้งได้ตั้งศูนย์ฝึกอบรมทักษะวิชาชีพขั้นสูงและช่างฝีมือ (Professional Skills and Craftsmanship Training Center) อีกทั้งยังได้จัดตั้งสถาบันพัฒนาเกาหลี (Korean Development Institute) เพื่อให้ นักเศรษฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ชั้นนำได้ร่วมกันศึกษาวิจัยด้านนโยบายการพัฒนา และรายงานความคาดหวังในการวางแผนระยะยาวเสนอต่อรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง

เนื่องจากการเตรียมแผนการพัฒนาประเทศอย่างเป็นระบบมากขึ้นในตอนปลายทศวรรษที่ 1960 และจากความสำเร็จสูงสุดในแผนพัฒนาฉบับที่หนึ่งและที่สอง รัฐบาลจึงได้ประกาศแผนพัฒนาฉบับที่สามเพื่อให้ประเทศก้าวขึ้นอีกขั้นหนึ่ง ด้วยการเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ ควบคู่ไปกับแผนการส่งเสริมอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ (Heavy and Chemical Industries Plan 1973-1979) อันเป็นการย่ำถึงเจตนารมณ์ของประธานาธิบดีปาร์ค จุงฮีที่ต้องการจะผลักดันและเปลี่ยนทิศทางการพัฒนาประเทศให้กลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมก้าวหน้า (advanced industrial country)

เพื่อให้เห็นนโยบายสัมฤทธิ์ผล รัฐบาลได้แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานเมื่อเดือนพฤษภาคม

ค.ศ. 1973 และร่วมกันวางแผนการลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทนี้เป็นจำนวนเงินกว่า 9.6 พันล้านเหรียญสหรัฐฯในช่วงปี 1973-1981 ทั้งนี้เพื่อเพิ่มรายได้ต่อหัวของประชากรเป็น 1,000 เหรียญต่อปี และเพิ่มมูลค่าการส่งออกเป็น 10 พันล้านเหรียญ

สาขาอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม ได้แก่ เหล็กและเหล็กกล้า โรงงานถลุงโลหะต่าง ๆ เครื่องจักรกล การต่อเรือ อิเล็กทรอนิกส์ และเคมีภัณฑ์ รัฐบาลได้ใช้มาตรการส่งเสริมทุกทาง ทั้งการให้แรงจูงใจต่าง ๆ การลดภาษี ตั้งองค์กรส่งเสริมและถ่ายทอดความรู้ ฯลฯ เพื่อให้อุตสาหกรรมนี้บรรลุผล⁸ อย่างไรก็ตาม เมื่อประกาศนโยบายนี้ขึ้น ภาวะเศรษฐกิจของโลกตกอยู่ในภาวะชะงักงัน อันเป็นผลมาจากการขึ้นราคาน้ำมันของกลุ่มประเทศผู้ผลิตน้ำมันหลายเท่าตัวในปี 1973 รัฐบาลจึงต้องหาทางช่วยเหลือในการดึงเงินตราต่างประเทศเข้าด้วยการสนับสนุนให้บริษัทที่ประกอบธุรกิจก่อสร้างออกไปปฏิบัติงานในประเทศแถบตะวันออกกลางที่ร่ำรวยจากการขายน้ำมันในช่วงนั้น กล่าวกันว่า ในบางปีระหว่าง ค.ศ. 1973-1979 รายได้จากกิจการก่อสร้างมีสูงกว่ามูลค่าการส่งออกสินค้าอื่น ๆ ทั้งหมดรวมกันเสียอีก ทำให้เกาหลีได้มีเงินมาใช้ในการดำเนินการตามนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ต่อไป

ที่กล่าวมานี้ เป็นเพียงนโยบายหลัก ๆ ของรัฐบาลปึก จุงฮีในช่วงปี 1961-1979 ที่เขาครองอำนาจอยู่ตั้งแต่การปฏิวัติ ไปจนถึงปีที่เขาถูกสังหารใน ค.ศ. 1979 ตลอดเวลา 18 ปีแห่งการดำรงตำแหน่งทางการเมืองสูงสุด นายปึกได้ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจในการพัฒนาประเทศ จนอาจกล่าวได้ว่า ยุคสาธารณรัฐที่ 3 และ 4 เป็นจุดหักเหทางเศรษฐกิจและสังคมที่สำคัญ กล่าวคือ เกาหลีใต้ได้เปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรมใหม่ที่มีศักยภาพยิ่ง และเปลี่ยนบุคลิกของคนเกาหลีจากการท้อแท้หมดหวังเป็นคนขยันหมั่นเพียร อดทน ทำงานหนักและต่อสู้เพื่อให้มีอนาคตที่สดใส

จุดเด่นของการพัฒนาของประเทศนี้ ก็คือ การสนับสนุนส่งเสริมให้บริษัทขนาดใหญ่ หรือแชโบล⁹ ได้รับสิทธิพิเศษในการสร้างและขยายธุรกิจอุตสาหกรรมที่รัฐบาลกำหนดไว้ในแผน ด้วยการกำประกันเงินกู้และให้แรงจูงใจทุกทาง เพื่อให้แชโบลมีขนาดและศักยภาพในการแข่งขันกับบริษัทข้ามชาติของโลก ทำให้แชโบลแต่ละแห่งมีขนาดใหญ่ ดำเนินธุรกิจหลายสาขา เป็นแหล่งจ้างงานที่สำคัญ และผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก รวมทั้งมีธุรกิจครอบคลุมไปทั่วประเทศ ส่วนธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กทำ

หน้าที่สนับสนุนอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ในขณะที่ผู้ประกอบการรายย่อยให้บริการด้านอาหารและเครื่องยังชีพแก่ประชากร

ช่วงเวลา 18 ปีแห่งการเป็นผู้นำประเทศ นายปัก จุงฮีได้เขียนประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้กับเกาหลีที่ทำให้ประเทศประสบความสำเร็จสูงสุดในการพัฒนา ดัชนีที่ชี้ให้เห็นได้แก่ ตัวเลขความเจริญก้าวหน้า (ดูตารางที่ 1) และฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนที่ดีขึ้น จากความขาดแคลนทุกอย่างในช่วงหลังสงครามเกาหลีมาเป็นสังคมที่มีกินมีใช้และสามารถส่งสินค้าออกไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

ตารางที่ 1 ดัชนีทางเศรษฐกิจของเกาหลีใต้

	1962	1979	%เปลี่ยนแปลง
ผลิตภัณฑ์มวลรวม (พันล้านวอน)	3,071	39,249	9.6
รายได้ต่อหัว (เหรียญสหรัฐ)	87	1,662	13.8
มูลค่าการส่งออก (ล้านเหรียญสหรัฐ)	55	15,060	39.2
มูลค่าการนำเข้า (ล้านเหรียญสหรัฐ)	422	20,340	30.9

ที่มา: Suh Sang-mok, table 4 and 7

ผลประโยชน์ส่วนตัว: มุมมิตทางการเมือง

เนื่องจากบทความนี้เน้นการวิเคราะห์ทางการเมือง จึงขอขยายความในเรื่องนี้ อย่างละเอียดในยุคนี้ กล่าวคือ ผลประโยชน์ส่วนบุคคลมิได้ลดน้อยถอยลงไป หรือถูกทอดทิ้งเลย แม้ว่าผลประโยชน์ของชาติจะบังเกิดขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจนดังที่เพิ่งกล่าวไปแล้ว

เมื่อนายปัก จุงฮีได้รับเลือกเป็นผู้นำประเทศเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1963 โดยมีชัยเหนือคู่แข่ง ก็ือนายยูน โปซานแห่งพรรค Civil Rule Party ในเวลาต่อมา พรรครัฐบาล (Democratic Republican Party) ก็กำชัยในการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา ซึ่งมีการเลือกในวันที่ 26 พฤศจิกายน ปีเดียวกัน โดยได้รับเลือกถึง 110 ที่นั่ง จากจำนวนทั้งสิ้น 175 ที่นั่ง ส่วนที่เหลือเป็นของพรรค Civil Rule Party 41 ที่นั่ง พรรค Democratic Party

13 ที่นั่ง พรรค Liberal Democratic Party 9 ที่นั่ง และพรรค Party of the People 2 ที่นั่ง จากนั้น รัฐสภาได้จัดให้มีการประชุมขึ้นเพื่อแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีในวันที่ 17 ธันวาคม สกเดียวกัน

ปีต่อมา ได้เกิดข้อขัดแย้งภายในพรรครัฐบาลระหว่างกลุ่มของนายคิม จองพิวกับกลุ่มที่ต่อต้านนายคิม การต่อสู้ครั้งนั้น กลุ่มของนายคิมมีชัยและมีอำนาจในพรรคเพิ่มขึ้น ทำให้นายคิมได้รับการคัดเลือกเป็นประธานพรรค นั่นคือ เขาจะได้รับความไว้วางใจให้เป็นทายาททางการเมืองต่อจากประธานาธิบดีปีกนั้นเอง

ส่วนพรรคฝ่ายค้านนั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงขึ้น โดยพรรค Democratic Party ยุบรวมกับพรรค Party of the People ภายหลังที่มีการแย่งชิงอำนาจกันขึ้นในแต่ละพรรค และใช้ชื่อพรรคใหม่ว่า Democratic Party ต่อมาพรรคนี้ ได้ยุบรวมกับพรรค Civil Rule Party และเปลี่ยนชื่อเป็น Masses Party ในเดือนมิถุนายน ปี 1965 แต่สมาชิกเดิมของพรรค Civil Rule Party เกิดความแตกแยกกันขึ้น และนำไปสู่การแยกออกไปตั้งพรรคใหม่ภายใต้การนำของนายยูน โปซานและนายยู ชินชัน

การแตกแยกและการยุบรวมพรรคเป็นสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นปกติทางการเมืองของเกาหลีนับตั้งแต่ยุคสาธารณรัฐที่หนึ่งเป็นต้นมา ส่วนใหญ่จะเป็นพรรคฝ่ายค้านที่ต้องการยุบรวมกับพรรคฝ่ายค้านเล็ก ๆ อันเป็นการเพิ่มพลังอำนาจให้กับพรรคที่เกิดขึ้นใหม่ ในขณะที่พรรครัฐบาลก็จะแตกแยกเนื่องจากการแก่งแย่งอำนาจภายในพรรค แต่ในช่วงที่หัวหน้าพรรคยังคงดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำสูงสุดของประเทศอยู่นั้น เขาจะสามารถประคับประคองให้พรรคอยู่รอดเป็นกลุ่มเป็นก้อนได้ จนกระทั่งเมื่อเปลี่ยนผู้นำรัฐบาล พรรครัฐบาลนั้นก็เกิดความแตกแยกและนำไปสู่การแยกตัวออกไปตั้งพรรคใหม่ของแกนนำที่ผิดหวังไม่ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนพรรคเข้าชิงชัยตำแหน่งทางการเมืองระดับประเทศ

การเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 1967 นายปึก จุงฮีแห่งพรรครัฐบาลมีชัยเหนือนายยูน โปซานอีกครั้ง โดยในครั้งนี้นายยูนได้ตั้งพรรคใหม่ชื่อ New Democratic Party นายปึกได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 51 นายยูนได้ร้อยละ 41 ส่วนที่เหลือร้อยละ 8 เป็นของผู้สมัครอิสระคน นายปึกเข้ารับตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศเป็นวาระที่สองเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 1967 การเลือกตั้งครั้งนี้ได้เกิดปรากฏการณ์ที่สำคัญเป็นครั้งแรก คือ นายปึกได้รับคะแนนเสียงสนับสนุนอย่างท่วมท้นจากผู้ลงคะแนนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัด

เคียงข้างทางภาคตะวันออกของประเทศ แต่ได้รับคะแนนน้อยจากจังหวัดโชคลาที่ตั้งอยู่ทางภาคตะวันตกของประเทศและจากกรุงโซล ทั้งนี้ก็กล่าวกันว่าเป็นผลมาจากประชานาธิปไตยได้ให้ความชอบเป็นพิเศษในการพัฒนาในแถบจังหวัดบ้านเกิด (จังหวัดเคียงซังเหนือและใต้) ทำให้คนในภาคตะวันตกของประเทศและคนงานกรรมกรที่อพยพเข้ามาอาศัยและทำงานในเมืองหลวงไม่พอใจ และไม่ให้การสนับสนุนเขา

ต่อมา ในวันที่ 8 กรกฎาคม ปีเดียวกัน มีการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา ประชาชนได้ให้การสนับสนุนพรรครัฐบาลอย่างท่วมท้น โดยได้รับเลือกถึง 130 ที่นั่ง ส่วนพรรคฝ่ายค้านทั้งหมดได้เพียง 44 ที่นั่งเท่านั้น แต่นายยูง โปซันได้ประกาศคัดค้านการเลือกตั้งโดยกล่าวหาว่า เป็นการเลือกตั้งที่สกปรก มีการกระทำทุจริตมากมาย ดังนั้นประชานาธิปไตยจึงได้สั่งให้มีการตรวจสอบและได้สั่งจับกุมสมาชิกพรรครัฐบาลหลายคน อีกทั้งจับสมาชิกออกจากพรรค 6 คนในข้อหาโกงการเลือกตั้ง อย่างไรก็ตาม หัวหน้าพรรคฝ่ายค้านยังคงยืนยันกรานไม่เข้าร่วมประชุมรัฐสภาเพื่อแต่งตั้งฝ่ายบริหาร คือนายกรัฐมนตรี เมื่อไม่มีนายกรัฐมนตรี ก็ไม่มีใครแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีได้ (ตามข้อกำหนดของรัฐธรรมนูญ) โดยนายยูง ได้ย้ำว่า จะต้องจัดให้มีการเลือกตั้งใหม่ เหตุการณ์ครั้งนี้ ยังผลให้ไม่มีฝ่ายบริหาร หรือคณะรัฐมนตรีในการบริหารบ้านเมืองได้ (ประชานาธิปไตยจะใช้วิธีการตั้งรัฐมนตรีเงาทำงานไปพลาง ๆ ก่อน แต่ก็ไม่เป็นทางการ ทำให้การบริหารงานของรัฐบาลไม่สมบูรณ์)

การเผชิญหน้าระหว่างพรรครัฐบาลกับพรรคฝ่ายค้านดำเนินไปเป็นเวลากว่า 165 วัน ในที่สุดก็ตกลงกันได้หลังจากที่มีการประชุมร่วมเพื่อต่อรองนานถึง 15 วัน จึงได้ข้อยุติ ดังนั้น การประชุมรัฐสภาจึงสามารถจัดให้มีขึ้นได้ และได้แต่งตั้งนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรี จากข้อตกลงดังกล่าว นำไปสู่การจัดตั้งคณะกรรมการการเลือกตั้ง มีการออกกฎหมายการเลือกตั้งใหม่ ออกกฎหมายพรรคการเมือง ตลอดจนได้จัดตั้งกองทุนสนับสนุนพรรคการเมืองขึ้น นอกจากนี้ มีการออกกฎหมายพิเศษลงโทษอย่างรุนแรงแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการเลือกตั้ง ไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง ตำรวจ สมาชิกขององค์การสืบราชการลับ และข้าราชการที่กระทำความผิด อนึ่ง พรรคฝ่ายค้านต้องการให้ประชานาธิปไตยกล่าวขอโทษต่อประชาชนและยอมรับว่า การเลือกตั้งที่ผ่านมาเป็นการกระทำทุจริต อย่างไรก็ตาม รัฐบาลไม่ได้ยอมรับข้อเสนอนี้ของฝ่ายค้านทุกข้อ ทำให้เกิดการประท้วง ตีรอน และมีการใช้สื่อฟองประชาชนในการกระทำของฝ่ายบริหารและพรรครัฐบาลอย่าง

ต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายงบประมาณประจำปีในเอ็นธันวาคม 1967 ซึ่งแม้ว่าจะสามารถผ่านความเห็นชอบของรัฐสภาไปได้เพราะรัฐบาลมีเสียงข้างมาก แต่เหตุการณ์ความไม่สงบในรัฐสภาก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นายคิม จองพิว มือขวาของประธานาธิบดีปัก ผู้ซึ่งมีตำแหน่งสำคัญลำดับที่สองในพรรค อีกทั้งยังได้แต่งงานกับหลานสาวของประธานาธิบดีอีกด้วย จึงเป็นเสมือนทายาททางการเมืองหากนายปักวางมือทางการเมือง ทำให้เกิดการแข่งขันกับผู้นำของพรรคคนอื่น ๆ เพื่อแย่งตำแหน่งเป็นประธานพรรคในวาระใหม่ ทำให้เกิดรอยร้าวขึ้นอย่างเด่นชัดระหว่างกลุ่มที่สนับสนุนผู้นำพรรคแต่ละคน เช่น กลุ่มผู้สนับสนุนนายคิม จองพิว กลุ่มผู้สนับสนุนนายยู ชินโฮ เป็นต้น เหตุการณ์ได้เพิ่มความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ และอาจนำไปสู่การแตกสลายของพรรครัฐบาล ในที่สุด สมาชิกต่างมีความเห็นตรงกันว่า สมควรที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญให้นายปัก จุงฮีสามารถลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีต่อเป็นสมัยที่สาม ดังนั้น เพื่อยุติปัญหาความขัดแย้งในการแย่งชิงภายในพรรค จึงเกิดมีกระบวนการผลักดันให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญขึ้น

การกระทำดังกล่าวของพรรครัฐบาลได้สร้างความไม่พอใจแก่พรรคฝ่ายค้านยิ่ง จึงได้ทำการประท้วงโดยไม่ยอมเข้าร่วมประชุมรัฐสภา และได้กล่าวโจมตีว่า เกาหลีใต้กำลังเข้าสู่ยุคมืดเช่นเดียวกับจอมเผด็จการชิงมัน รีที่เคยกระทำมาในยุคสาธารณรัฐที่หนึ่ง ในขณะที่เดียวกัน สมาชิกพรรครัฐบาลที่ไม่สนับสนุนความเป็นผู้นำของนายปักก็ก่อหวอดประท้วงด้วย จึงมีการจับสมาชิกคนสำคัญ 5 คนออกจากพรรครัฐบาล ซึ่งต่อมามีพวกเขาก็เข้าร่วมกับพรรคฝ่ายค้าน ทำให้พรรครัฐบาลขาดเสียงสนับสนุนเพียงพอ เพราะการแก้ไขรัฐธรรมนูญจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกรัฐสภาจำนวน 2 ใน 3 แต่พรรครัฐบาลขาดเสียงไป 9 เสียง อย่างไรก็ตาม รัฐบาลได้สร้างความชอบธรรมด้วยการใช้ข้อกำหนดในบทที่ 5 ของรัฐธรรมนูญที่กล่าวว่า การแก้ไขรัฐธรรมนูญสามารถกระทำได้โดยสมาชิกรัฐสภาจำนวน 1 ใน 3 เห็นด้วย และผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งจำนวน 50,000 คนเข้าชื่อเรียกร้อง จากนั้น ให้ประกาศต่อสาธารณะเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 30 วัน และจัดให้ทำประชามติโดยผู้มีสิทธิออกเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งให้การสนับสนุน

การเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญได้สร้างความไม่พอใจแก่ประชาชนบางกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มนักศึกษาที่เป็นพลังยิ่งใหญ่ที่เคยขับไล่ชิงมัน รีออกจากตำแหน่งมาแล้ว พวกเขาจึงพากันเดินขบวนต่อต้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญอย่าง

ต่อเนื่อง และเกิดการปะทะอย่างรุนแรงกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุการณ์ดังกล่าวได้สร้างความกังวลให้แก่รัฐบาลของนายปัก อีกทั้งสื่อมวลชนได้ประโคมข่าวและสนับสนุนการเดินขบวนของนักศึกษา โดยกล่าวหารัฐบาลอย่างรุนแรง แต่ข่าวที่ออกไปนั้นดูจะเกินความเป็นจริงไปมาก ทำให้ประชาชนที่เคยเข้าใจและเห็นใจการกระทำของนักศึกษาเริ่มไม่พอใจในความรุนแรงที่นักศึกษาได้ก่อขึ้น ต่อมา รัฐบาลได้สั่งปิดมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ ทำให้เป้าหมายของนักศึกษาในการจัดขบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญไม่สัมฤทธิ์ผลอย่างใดก็ตาม ความไม่ลงรอยกันในสังคมได้ปรากฏขึ้นและยากที่จะลืมได้แม้ว่าพรรคฝ่ายค้านและนักศึกษาไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่านี้ ในที่สุด การแก้ไขรัฐธรรมนูญก็ผ่านความเห็นชอบของรัฐสภาไปได้ท่ามกลางความโกรธแค้นของสมาชิกบางคน เช่น นายคิม ชังแซม (ต่อมาได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดี ระหว่างปี 1993-1997) ได้ตะโกนก้องว่า... “ประชาธิปไตยได้หายไปแล้ว คงเหลือไว้แต่เผด็จการแบบฮิตเลอร์”

รัฐธรรมนูญฉบับนี้เรียกว่า “ยูซิน” มีสาระสำคัญคือ (1) เห็นชอบให้ประธานาธิบดีลงสมัครรับเลือกตั้งในสมัยที่สาม (2) เพิ่มจำนวนสมาชิกรัฐสภาเป็น 250 คน (3) เห็นชอบให้สมาชิกรัฐสภาดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีได้ และ (4) หากจะยื่นการไต่สวนผู้นำฝ่ายบริหาร จะต้องต้องมีจำนวนสมาชิกรัฐสภาจำนวน 2 ใน 3 ของสมาชิกทั้งหมด เป็นต้น ประเด็นสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ก็คือ การยึดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีที่กำลังอยู่ในตำแหน่งออกไป หาใช่แก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อใช้กับผู้นำคนใหม่ไม่ อนึ่ง มีการใช้คำว่า “ดำรงอยู่ในตำแหน่งต่อไปได้” นั้นหมายถึง การอยู่ในตำแหน่งไปได้

เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า รัฐบาลของนายปักในสาธารณรัฐที่สี่มีความต่อเนื่องและมีเสถียรภาพมาก แต่ความเป็นจริง ปัก จุงฮีก็อยู่ในอำนาจต่อเรื่อยมา และมีนายกรัฐมนตรีชื่อ ชุง อิลกวานดำรงตำแหน่งต่อจากพันโทคิม จองพิว ซึ่งก็เป็นอดีตนายทหารเช่นกัน และทำหน้าที่บริหารประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเข้ากับฝ่ายต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี แม้ว่ารัฐบาลของปัก จะมีรูปแบบเป็นรัฐบาลพลเรือน แต่คณะรัฐมนตรีในคณะรัฐบาลส่วนใหญ่ล้วนเป็นนายทหารนอกราชการ ในขณะที่นายทหารที่เกษียณอายุได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกรัฐสภา ส่วนเอกอัครราชทูตเกาหลีใต้จำนวน 29 คนที่ประจำอยู่ในต่างประเทศเป็นนายทหารเก่า รวมทั้งอดีตนายทหารเข้าดำรงตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการของรัฐวิสาหกิจและองค์กรของรัฐกว่าสองในสามของทั้งหมด

การควบคุมอำนาจเบ็ดเสร็จนั้น แม้จะสร้างผลดีต่อการกำหนดทิศทางและ
 ดำเนินงานการพัฒนาให้ไปในทิศทางเดียวกัน แต่ก็ก่อให้เกิดผลเสียมากมายเช่นกัน
 กล่าวคือ เกิดมีการฉ้อราษฎร์บังหลวง การปกป้องพวกพ้อง และคนวงในจำนวนไม่มาก
 ที่ใกล้ชิดกับผู้นำประเทศได้รับสิทธิประโยชน์มากมายในขณะที่คนนอกกลุ่มและ
 ประชาชนทั่วไปไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร อีกทั้งการลงทุนเพื่อการพัฒนาโน้มเอียง
 ไปยังบางภูมิภาค ก่อให้เกิดความเกลียดชังและลัทธิภูมิภาคนิยมขึ้น

กระแสการต่อต้านรัฐบาลมีเพิ่มมากขึ้นเมื่อคนหลายกลุ่มไม่พอใจที่อำนาจตก
 อยู่ในมือของคนกลุ่มเดียว จึงเกิดการเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลเป็นระยะ ๆ รัฐบาลจึงใช้
 มาตรการเฆี่ยนขาดด้วยการสั่งกวาดล้างจับกุมผู้ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลและผู้
 วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลเป็นจำนวนมาก มีการใช้เจ้าหน้าที่ขององค์การสืบราชการลับ
 เกาหลี (KCIA) แทรกตัวไปทุกแห่งทุกกลุ่มของสังคมเพื่อสอดส่องดูแลความประพฤติ
 ของประชาชน หากสงสัยพฤติกรรมของผู้ใด ก็จะเข้าจับกุมทันทีในข้อหาเป็น
 คอมมิวนิสต์ และจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง เช่น ฆาตกรรม หักหัวจุ่มน้ำ และขังเดี่ยว เพื่อให้
 ขอมสารภาพและสัญญาว่าจะไม่ทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับรัฐบาลอีก อนึ่ง รัฐบาลได้ควบคุม
 การเสนอข่าวของสื่อมวลชนทุกแขนง และใช้อำนาจเบ็ดเสร็จปิดหนังสือพิมพ์ที่เสนอ
 ข่าวต่อต้านรัฐบาล อีกทั้งมีคำสั่งห้ามนักวิชาการและนักศึกษา รวมถึงนักบวชคาทอลิก
 และคนทั่วไปวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล นอกจากนี้ ยังได้สั่งปิดมหาวิทยาลัยที่ไม่เชื่อฟังคำสั่ง
 ของรัฐบาล

ในขณะเดียวกัน รัฐบาลได้โฆษณาชวนเชื่อว่า “ทุกคนต้องอดทน อดออม เพื่อ
 อนาคตที่สดใส” ต่อผู้ประกอบการ พนักงาน คนงานกรรมกร และประชาชนทั่วไป
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายหลังที่ต้องเสียสละ ทำงานหารู้งานค่าเพื่อผลิตสินค้า ยิ่งขายได้
 มากก็ยิ่งผลิตมากขึ้นในสภาพการทำงานที่ย่ำแย่ ไร้วสวัสดิการที่สมควรจะได้รับ แต่มีค่าจ้าง
 แรงงานที่น้อยนิดที่ประทังชีวิตให้รอดไปวันหนึ่ง ๆ ในทางตรงข้าม ผู้ประกอบการต่าง
 ได้รับผลประโยชน์ ทำการขยายธุรกิจใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ บนความทุกข์ยากของคนงาน
 กรรมกร หากกรรมกรจะเดินขบวนเรียกร้องความเป็นธรรมจากนายจ้าง ก็จะถูกลั่น
 แก้วและถูกตำรวจจับกุมในข้อหาบ่อนทำลายความสงบสุขของประเทศ ในช่วงนี้
 เกาหลีจึงถูกเรียกว่ารัฐตำรวจ จนในที่สุด ประธานาธิบดีปักถูกสังหารโดยผู้ช่วยการ
 สืบราชการลับ ซึ่งเป็นลูกน้องของเขาเอง ที่ไม่อาจทนเห็นการใช้อำนาจที่ไม่เป็นธรรม

ต่อประชาชนในปี 1979 อันเป็นการสิ้นสุดของสาธารณรัฐที่สี่ ที่ผู้นำครอบครองอำนาจอันยาวนานเกือบยี่สิบปีทีเดียว

รัฐบาลรักษาการ (ค.ศ. 1979-1981)

คณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีได้เลือกนายฉวย คิวฮา เป็นผู้นำประเทศในวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1979 จากนั้น ก็มีการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรี โดยมีนายชิน ฮีเยน ฮวาคเป็นนายกรัฐมนตรีทำหน้าที่บริหารประเทศชั่วคราว ประธานาธิบดีคนใหม่ประกาศว่า จะให้มีการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นโดยเร็ว โดยตัวเองจะไม่ลงสมัครเข้ารับการแข่งขันเลือกตั้งด้วย ทั้งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันการครหาและความเคลือบแคลงใจของประชาชนเกี่ยวกับการผูกคิออำนาจของเขา

ผู้อำนวยการสืบราชการลับ นายคิม แซคิมมือสังหารนายปัก จุงฮีและพรรคพวก ได้ถูกศาลตัดสินประหารชีวิต ส่วนพรรคการเมืองของอดีตประธานาธิบดีนั้น ได้เลือกนายคิม จองพิวเป็นหัวหน้าพรรคคนต่อมา อนึ่ง ได้มีการประกาศกฏอัยการศึกและยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับยูจินในเดือนธันวาคม 1979 เพื่อร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ในกาลนี้ นักโทษการเมืองจำนวน 1,064 คน ได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ

อย่างไรก็ตาม ความสับสนวุ่นวายทางการเมืองได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพราะทุกฝ่ายต่างใช้สิทธิเสรีภาพของตนเองอย่างไม่มีขอบเขต สื่อมวลชนต่างเสนอข่าวตามอำเภอใจ ในขณะที่การเดินขบวนเพื่อเรียกร้องสิ่งที่ต้องการมีขึ้นตลอดเวลา นอกจากนี้ มีการแตกแยกอย่างรุนแรงภายในกองทัพ ทำให้ทหารแบ่งออกเป็นฝ่าย ๆ เพื่อรื้ออั้งหวะที่จะแย่งชิงอำนาจทางการเมืองดังนั้น ในวันที่ 16 สิงหาคม ค.ศ. 1979 นายพลซุน ดูฮวาน จึงทำการยึดอำนาจในกองทัพ และทำให้เขากลายเป็นบุคคลสำคัญของประเทศ

ความวุ่นวายทางการเมืองยังคงดำเนินอยู่ต่อไปโดยผู้นำพรรคฝ่ายค้านคนสำคัญคือนายคิม เดจุงและนายคิม ยังแซม (นักการเมืองอาชีพที่ไม่มีสายสัมพันธ์ของการเป็นทหารมาก่อน) ได้ประกาศให้มีการใช้รัฐธรรมนูญและให้มีการเลือกตั้งโดยเร็ว รวมทั้งเรียกร้องให้ปลดปล่อยนักโทษการเมืองที่เหลือทั้งหมด แต่เมื่อการเรียกร้องไม่เป็นผลในทันที นักการเมืองฝ่ายค้านกับกลุ่มนักศึกษาก็แสดงความโกรธไม่พอใจและได้เดินขบวนกันทั่วประเทศในระหว่างเดือนเมษายน-พฤษภาคม ปี 1980 ต่อมา เมื่อมีการแต่งตั้งนายพลซุน ดูฮวานเป็นผู้อำนวยการสืบราชการลับ นักศึกษานับแสนได้ออก

เดินขบวนเรียกร้องให้เขลาออกและให้ยกเลิกกฎอัยการศึก การเดินขบวนครั้งนี้ได้ปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้น ทหารจึงประกาศขยายการประกาศกฎอัยการศึกไปทั่วประเทศในวันที่ 17 พฤษภาคม และมีการไต่สวนผู้นำทางการเมืองคนสำคัญหลายคน ในเวลาต่อมา มหาวิทยาลัยถูกสั่งปิด รัฐสภาถูกยุบ และห้ามการแสดงกิจกรรมทางการเมืองใด ๆ แต่นักศึกษาในเมืองกวางจู เมืองหลวงของจังหวัดโชคลาไม่เชื่อฟังและได้นำการเดินขบวนประท้วงการกระทำของทหาร รวมทั้งเรียกร้องให้ยกเลิกกฎอัยการศึก ต่อมา การเดินขบวนได้ปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและนักศึกษาถูกยิงตาย ทำให้คนทั้งเมืองเข้าร่วมการประท้วง นายพลซุน จูชวานจึงสั่งทหารบดขยี้ ทำให้มีผู้ล้มตายนับพันคน เหตุการณ์ครั้งนี้ ได้สร้างความสลดใจไปทั้งประเทศและทั่วโลก

เมื่อสถานการณ์ที่เมืองกวางจูสงบลง ทหารได้ส่งลงโทษนายคิม เจุงว่าเป็นผู้ปลุกปั่นยุยงให้เกิดความวุ่นวายในเมืองกวางจู ซึ่งเป็นจังหวัดบ้านเกิดของเขาด้วยการประหารชีวิต แต่ทางการสหรัฐฯ ได้ร้องขอชีวิตไว้ รัฐบาลจึงสั่งจำคุกและห้ามเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองเป็นเวลา 20 ปี

นายพลซุน จูชวานได้ตั้งองค์การรักษาความปลอดภัยภายในขึ้นและได้ใช้อำนาจแต่ผู้เดียวในการแก้ปัญหาทางการเมือง ทำให้เหตุการณ์ต่าง ๆ สงบเรียบร้อยลง แต่การต่อต้านรัฐบาลยังคงมีอยู่ในใจของประชาชนทั่วไป มีหน้าซ้ำ ปัญหาทางเศรษฐกิจก็ได้เกิดขึ้น ทำให้อัตราการว่างงานและภาวะเงินเฟ้อพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้น ในวันที่ 16 สิงหาคม ค.ศ. 1980 ประธานาธิบดีฉ็อง กิวฮาได้ประกาศลาออกจากตำแหน่งผู้นำประเทศ คณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีจึงเลือกนายพลซุน จูชวานขึ้นรักษาการแทนเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่ถูกสั่งปิดตั้งแต่กลางเดือน พฤษภาคม ก็ได้รับอนุญาตให้เปิดทำการสอนตามปกติในเดือนกันยายน

รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ได้ร่างขึ้นเสร็จเมื่อวันที่ 30 กันยายน และได้ให้ประชาชนลงประชามติในวันที่ 22 ตุลาคม จากนั้น นักการเมืองหลายคนก็เคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อเลือกตั้งประธานาธิบดีและสมาชิกรัฐสภา

สาธารณรัฐที่ห้าและสาธารณรัฐที่หก

ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1981 ได้มีการคัดเลือกสมาชิกคณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีจำนวน 5,278 คน และคณะกรรมการสรรหาฯ ได้เลือกนายซุน จูชวาน

(ได้ลาออกจากการเป็นทหาร) ขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดี ซึ่งสามารถเป็นไปได้เพียงหนึ่งวาระตามรัฐธรรมนูญใหม่ นายซุนได้แต่งตั้งคณะรัฐมนตรีเพื่อบริหารประเทศ เมื่อวันที่ 3 มีนาคม อันเป็นการเริ่มต้นสาธารณรัฐที่ห้า ส่วนการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาได้จัดให้มีขึ้นในวันที่ 25 มีนาคม จำนวนสมาชิกจากพรรคประชาธิปไตยยุคธรรม ซึ่งมีนายซุนเป็นหัวหน้าพรรค ได้รับเลือก 151 ที่นั่ง (จากจำนวนทั้งสิ้น 276 ที่นั่ง) พรรคฝ่ายค้านที่สำคัญคือพรรคประชาธิปไตยเกาหลีใหม่ได้รับเลือก 81 ที่นั่ง ส่วนที่เหลือเป็นของพรรคเล็กและผู้สมัครอิสระอื่น ๆ อนึ่ง องค์การสืบราชการลับเกาหลีได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น องค์การเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1981

สาธารณรัฐที่ห้า (ค.ศ. 1981-1987) ผู้นำประเทศได้ประกาศเป้าหมายของชาติคือ การทำให้เกาหลีได้ให้กลายเป็น “สังคมประชาธิปไตยสวัสดิการ” (Democratic Welfare Society) ซึ่งหมายถึง สังคมที่ประชาชนมีความมั่งมีศรีสุขโดยถ้วนหน้า ได้รับบริการทางสังคมและการปกป้องจากรัฐอย่างเท่าเทียมกัน ทุกคนจะมีงานทำในสังคมอุตสาหกรรมยุคใหม่ และทุกคนมีส่วนร่วมในกระบวนการเมืองในระบบประชาธิปไตยแจกเช่นประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้าทั้งหลาย

รัฐบาลยังคงใช้นโยบายเน้นให้เกาหลีเป็นสังคมอุตสาหกรรมตามยุทธวิธี “รัฐนำ-ราษฎร์หนุน” ต่อจากรัฐบาลของนายปึก จุงฮี อนึ่ง เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศ รวมทั้งให้บรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาประเทศ รัฐบาลได้เน้นความสามารถในการแข่งขันภาคอุตสาหกรรมด้วยการนำเอานวัตกรรมมาใช้ในการผลิต ลดการลงทุน และการปรับปรุงคุณภาพสินค้าให้ดียิ่งขึ้น รัฐบาลได้ใช้นโยบายเปิดตลาดเพื่อให้เกิดการแข่งขันให้เป็นไปตามกลไกของตลาด อันจะยังผลให้อุตสาหกรรมภายในปรับปรุงคุณภาพการผลิตให้ดีขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นนโยบายการเปิดตลาดจึงเป็นหัวใจสำคัญต่อนโยบายส่งเสริมการส่งออกเป็นสำคัญ

ในที่นี้ จะไม่ขอกล่าวรายละเอียดของแต่ละมาตรการและการปฏิบัติงานของภาครัฐและภาคเอกชน (ผู้สนใจ อ่าน *โฉมหน้าเกาหลี ปี 2000* เอกสารทางวิชาการของศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2543) แต่ข้อมูลที่ปรากฏจะชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จของการดำเนินงานตามนโยบาย ดังนี้

... ประธานาธิบดีชุน คิววานได้ประกาศนโยบายประจำปีเมื่อวันที่ 12 มกราคม ค.ศ. 1987 มีความตอนหนึ่งว่า “ในปีที่เพิ่งผ่านพ้นมานี้ ประเทศเกาหลีใต้ได้บรรลุถึงจุดเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญทางเศรษฐกิจ นั่นคือ การคลังของประเทศมีบัญชีดุลการชำระเงินเกินถึง 4.5 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ได้เปรียบดุลการค้ากับต่างประเทศไม่น้อยกว่า 3.7 พันล้านเหรียญ และจำนวนเงินออมในประเทศมีสูงกว่าเงินที่ใช้ในการลงทุน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ได้ก่อตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐ ในปี ค.ศ. 1948...ในแผนพัฒนาฉบับที่หก (ค.ศ. 1987-1991) เกาหลีใต้จะก้าวไปสู่สังคมอุตสาหกรรมประชาธิปไตยที่มีความมั่งคั่งและยิ่งใหญ่ไม่น้อยหน้าประเทศเจริญชั้นนำอีกต่อไป...”

ในด้านการพัฒนาชนบทนั้น ประชากรที่อาศัยอยู่ในชนบทในช่วงนั้นมีราวร้อยละ 25 ของประชากรทั้งประเทศต่างมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นกว่าเดิมมาก ข้อมูลในปี ค.ศ. 1982 ชี้ว่า คนชนบทมีรายได้เทียบเคียงกับคนในเมือง กล่าวคือ ความแตกต่างระหว่างรายได้ของคนในภาคเกษตรกับอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกันมากนัก ดังนั้น จึงมีการสะสมทุนขึ้นในชนบทและส่งผลให้ชาวนาพยายามผลิตอาหารให้เพียงพอกับความต้องการภายในประเทศ ทำให้ไม่ต้องพึ่งพาอาหารจากต่างประเทศดังเช่นทศวรรษที่ 1950 และ 1960 อีกต่อไป

การเมือง: เส้นทางสายตันจริงหรือ การได้อำนาจของนายชุน คิววาน ตั้งแต่ต้น เป็นสิ่งที่นักการเมืองฝ่ายค้าน นักศึกษาหัวรุนแรง และนักบวชคริสต์ศาสนาต่างเคลือบแคลงใจในคำประกาศและการบริหารแผ่นดินของเขา เพราะในทางปฏิบัติจริงนั้น ผู้นำคนนี้ยังคงมีอำนาจสูงสุดที่จะกดดันและกวาดล้างฝ่ายตรงข้าม โดยใช้กฎหมายรัฐธรรมนูญที่อนุญาตให้ประธานาธิบดีใช้สิทธิพิเศษ เช่น การควบคุมการแสดงออกทางการเมืองและตรวจสอบการเสนอข่าวของสื่อมวลชนอย่างเคร่งครัด การเดินขบวนถือว่าเป็นกิจกรรมทางการเมืองที่ผิดกฎหมาย หากมีการเดินขบวนขึ้น ตำรวจจะเข้าสลายฝูงชนด้วยกำลังและจับกุมผู้ร่วมประท้วงทันที

ถึงแม้ว่า จะมีการมีกฎหมายที่เข้มงวดเพียงใดก็ตาม การเมืองของเกาหลีใต้ก็มีได้อยู่ในภาวะสงบเงียบ เพราะในเดือนมีนาคม 1982 กลุ่มนักศึกษาได้เผาสำนักงานการสื่อสารนานาชาติของสหรัฐฯ สาขาเมืองปูซาน เพื่อเรียกร้องให้กองทหารอเมริกันที่ยังคงประจำอยู่ที่ฐานทัพในเกาหลีใต้ออกไป เพราะพวกเขาเชื่อว่าสหรัฐฯ อยู่เบื้องหลังการ

ขึ้นมาสู่อำนาจของประธานาธิบดีชุน และสมรู้ร่วมคิดกับอดีตนายทหารคนนี้โจมตี นักศึกษาและพลเรือนที่เมืองกวางจู ความรู้สึกต่อต้านอเมริกันและรัฐบาลมีกระจายอยู่ ทั่วประเทศ จึงเกิดมีการเดินขบวนเป็นระลอก ๆ และรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ ในระหว่างปี 1982-1987 จนเป็นที่เลื่องลือว่า เกาหลีใต้เป็นประเทศที่ใช้แก๊สน้ำตาปราบปรามผู้ เดินขบวนเป็นจำนวนมากที่สุดประเทศหนึ่งของโลกในยุคนั้น

ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1985 มีการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา พรรครัฐบาล ได้รับเลือกเพียง 148 ที่นั่ง ในขณะที่พรรคฝ่ายค้านที่สำคัญ คือ พรรคประชาธิปไตยใหม่ ได้รับเลือกถึง 102 ที่นั่ง ทำให้รัฐบาลเริ่มผ่อนคลายการควบคุมกิจกรรมทางการเมืองลง บ้าง โดยอนุญาตให้สื่อมวลชนเสนอข่าวที่เป็นความจริงมากขึ้น แต่ก็น้อยกว่าประเทศ เสรีอื่น ๆ อยู่มาก ส่วนนักศึกษาและนักการเมืองฝ่ายค้านก็สามารถดำเนินกิจกรรมทาง การเมืองได้บ้าง ก้าวแรกที่คนเหล่านี้กระทำคือ การเรียกร้องให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ฉบับที่กำลังใช้อยู่ให้เปลี่ยนเป็นการเลือกประธานาธิบดีโดยตรงจากประชาชน ใน ประเด็นนี้ ฝ่ายค้านได้ใช้วิธีการเดินขบวนเรียกร้องตามท้องถนนทั่วประเทศอย่าง ต่อเนื่อง ในขณะที่ฝ่ายรัฐบาลก็ไม่ลดละ ใช้ตำรวจสลายการชุมนุม จนเลือดตกยางออก จนสังคมเกาหลีใต้แทบจะแยกออกเป็นเสี่ยง ๆ อย่างไรก็ตาม การแข่งขันกีฬาเอเชียน เกมส์ที่กรุงโซล ปี 1986 ผ่านไปได้อย่างลุล่วง การเมืองในช่วงนี้ มาถึงทางสายตันที่ ต่างฝ่ายต่างถือทิฐิ ไม่ยอมซึ่งกันและกัน ในที่สุด ฝ่ายรัฐบาลต้องเป็นฝ่ายยินยอมและให้ ความเห็นชอบกับการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญตามความเห็นของพรรคฝ่ายค้าน เมื่อมี การส่งผ่านอำนาจไปยังหัวหน้าพรรครัฐบาลคนใหม่ คือ นายพลโรห์ เทวู ซึ่งได้ประกาศ ให้เกิดการปฏิรูปทางการเมืองที่เรียกว่า June 29 Declaration 1987 โดยได้มีการแต่งตั้ง คณะกรรมการแก้ไขรัฐธรรมนูญจนสำเร็จเสร็จสิ้นภายใน 1 เดือน และจัดให้มีการ เลือกตั้งประธานาธิบดีในตอนปลายปี 1987 ก่อนที่นายชุน ดุฮวานจะหมดวาระการดำรง ตำแหน่งในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1988

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1987 (กลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของประเทศนี้ ที่จะมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีให้เสร็จสิ้นในเดือนธันวาคม และเข้ารับตำแหน่งอย่างเป็นทางการในเดือนกุมภาพันธ์ของปีถัดไป) เป็นอย่างคาดไม่ถึง โดยผู้สมัครจำนวน 7 คนต่างรณรงค์หาเสียง พรรครัฐบาล (Democratic Justice Party) ได้ส่งนายโรห์ เทวูเป็นตัวแทน ส่วนพรรคฝ่ายค้าน คือ พรรคสหประชาธิปไตยกลับไม่

สามารถตกลงกันได้ว่าจะให้นายคิม ยังแฉมซึ่งเป็นหัวหน้าพรรค หรือนายคิม เจุง ที่ปรึกษาพรรค เป็นตัวแทน ทั้งนี้เพราะทั้งคู่ต่างประสงค์จะลงแข่งขัน ความไม่ลงรอยดังกล่าว ทำให้นายคิม เจุงแยกตัวออกมาตั้งพรรคใหม่ ชื่อ พรรคสันติภาพและประชาธิปไตย (Party for Peace and Democracy) และได้ประกาศลงแข่งขันด้วย ทำให้การหาเสียงเป็นไปด้วยความเผ็ดร้อนระหว่างผู้สมัครทั้งสามคน คือ นายโรห์ เตวู นายคิม ยังแฉม และนายคิม เจุง ส่วนผู้สมัครอีก 4 คนนั้น ต่อมา มีการถอนตัวออกจากการเลือกตั้ง 2 คน ทำให้มีผู้สมัครแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีทั้งสิ้นเพียง 5 คน

ผลการเลือกตั้ง ปรากฏว่านายโรห์ เตวูได้ชัยชนะด้วยคะแนนสนับสนุนร้อยละ 36 ในขณะที่นายคิม ยังแฉมและนายคิม เจุงได้รับร้อยละ 27 และ 26 ตามลำดับ ผู้แพ้ก็ออกมาวิวยวายนตามระเบียบโดยกล่าวหาว่า มีการทุจริตในการเลือกตั้งและเรียกร้องให้คนร่วมเดินขบวนเพื่อให้การเลือกตั้งเป็นโมฆะ แต่ประชาชนกลับไม่สนใจ เพราะต่างสมน้ำหน้าผู้นำพรรคฝ่ายค้านแตกคอกันและตัดคะแนนเสียงกันเอง

สาธารณรัฐที่หก (ค.ศ. 1988-1992) นายโรห์ เตวูได้เข้าดำรงตำแหน่งอย่างเป็นทางการในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1988 ได้ประกาศเจตนารมณ์ว่าจะผลักดันให้ประเทศก้าวไปสู่สังคมอุตสาหกรรมก้าวหน้า (advanced industrialized country) เฉกเช่นประเทศในยุโรปและอเมริกา ให้ได้ก่อนจะสิ้นสุดคริสต์ศตวรรษที่ 20 นั้นหมายความว่า การพัฒนาของประเทศนี้ได้เจริญรอยตามแนวคิดของผู้นำคนก่อน ๆ นั้นเอง ส่วนที่แตกต่างนั้น คือ การเน้นถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของมวลชนและความเท่าเทียมกันในทางเศรษฐกิจ หรือการกระจายผลพวงของการพัฒนาไปสู่ประชาชนในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกันเพื่อลดความแตกต่างของรายได้ระหว่างชนชั้น และภูมิภาคลง ในขณะเดียวกัน นโยบายของนายโรห์ เน้นการลดบทบาทโดยตรงของรัฐในการเข้าแทรกแซงการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยปล่อยให้เป็นไปตามกลไกของตลาดมากขึ้น อีกทั้งจะไม่ใช้ตำรวจทหารเข้าแก้ไขปัญหาแรงงานดังเช่นเก่าก่อน แต่จะปล่อยให้ร่วมกันแก้ไขปัญหากันเองระหว่างฝ่ายบริหารและกรรมกรของแต่ละบริษัทเอง

การประกาศเช่นนี้ ทำให้คนงานกรรมกรต่างเรียกร้องขอขึ้นค่าแรงงานกันทั่วประเทศ และให้บริษัทปรับปรุงสภาพการทำงานให้ถูกสุขลักษณะและเกิดบรรยากาศที่ดีในการทำงาน แต่ข้อเรียกร้องมีมากเกินไปที่บริษัทจะรับไหว ทำให้มีการนัดหยุดงาน

ทั่วไป ก่อให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจอย่างประมาณค่ามิได้ระหว่างปี 1987-1990 ในที่สุดการประนีประนอมก็เกิดขึ้นเพื่อให้ธุรกิจอุตสาหกรรมสามารถดำเนินต่อไปได้ มิฉะนั้น ทุกคนทุกฝ่ายก็จะต้องได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

ผลแห่งการผ่อนคลายความเข้มงวดของรัฐบาล ทำให้สังคมเกาหลีเปลี่ยนแปลงเป็นอันมาก กล่าวคือ รัฐบาลอนุญาตให้คนเกาหลีเดินทางไปพักผ่อนท่องเที่ยวยังต่างประเทศได้ มีการลดเวลาการทำงานลง และสามารถนำสินค้าฟุ่มเฟือยเข้ามาขายในประเทศได้ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก่อให้เกิดการขาดดุลการค้าในช่วงสาธารณรัฐที่หก ราวปีละ 2-3,000 ล้านดอลลาร์ และอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดลง อีกทั้งทำให้ปริมาณเงินกู้ต่างประเทศเพิ่มเป็น 41 พันล้านเหรียญ (นับถึงปลายปี 1992)

ผลบุญที่นายโรห์ เตวูได้รับจากรัฐบาลชุดก่อนก็คือ เกาหลีใต้ได้รับเกียรติให้จัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน ครั้งที่ 24 ในระหว่างวันที่ 17 กันยายน-2 ตุลาคม ค.ศ. 1988 ซึ่งเป็นประเทศที่สองของเอเชียภายหลังที่ญี่ปุ่นได้เป็นเจ้าภาพในปี 1964 เป็นประเทศแรก ในครั้งนี้ เกาหลีใต้ได้ต้อนรับนักกีฬามากจาก 160 ประเทศ จำนวน 9,627 คน และได้มีการส่งข่าวสารด้านความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ ความทันสมัยของกรุงโซล ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และประเพณีวัฒนธรรมของชาวเมืองโซมในการถ่ายทอดสดของสถานีโทรทัศน์และในหน้าหนังสือพิมพ์ทั่วโลก พร้อม ๆ กับการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬา ทำให้เกาหลีใต้กลายเป็นประเทศที่มีความสำคัญ และยืนสมศักดิ์ศรีในเวทีของโลกขึ้นมา

ความร่ำร้อนทางการเมือง นักการเมืองฝ่ายค้านยืนยันที่จะให้มีการสอบสวนและลงโทษผู้กระทำความผิดในสมัยการปกครองของนายชุน ดุฮวานในทุกเรื่อง อย่างไรก็ตาม จุดเดือดทางการเมืองเกิดขึ้นเมื่อรัฐบาลได้จับตัวสมาชิกรัฐสภาของพรรคนายคิม เจุง (พรรคสันติภาพและประชาธิปไตย) โดยกล่าวหาว่าได้รับเงินสนับสนุนจากเกาหลีเหนือ และทำงานเป็นผู้ส่งข่าวลับไปให้เกาหลีเหนือ ทำให้นายคิม เจุง โกรธแค้นที่ถูกใส่ร้าย จึงได้ประท้วงและปฏิญาณว่าจะหาทางล้มรัฐบาลของนายโรห์ให้จงได้ เหตุการณ์ทางการเมืองจึงร่ำร้อนนับตั้งแต่เดือนกรกฎาคมไปจนถึงเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1989

ต่อมา ในวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 1990 พรรคยูติธรรมประชาธิปไตยของนายโรห์ได้ประกาศรวมกับพรรคฝ่ายค้านอีกสองพรรค คือพรรคสหประชาธิปไตยของนาย

คิม ยังแซม และพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยใหม่ของนายคิม จองพิว และได้ตั้งชื่อพรรคใหม่ว่า พรรคประชาธิปไตยเสรีนิยม (Democratic Liberal Party) ด้วยความเชื่อมั่นว่า การรวมพรรคนี้จะทำให้รัฐบาลมีความแข็งแกร่งยิ่งขึ้น เพราะมีจำนวนสมาชิกรัฐสภาถึง 221 เสียง หรือมากกว่าสองในสาม อันหมายถึงความสะดวกในการผ่านกฎหมายทุกระดับที่รัฐบาลประสงค์ การรวมพรรคนี้ก่อให้เกิดความไม่พอใจอย่างยิ่งต่อนายคิม เฉจุง จึงได้ร่วมกับนักศึกษาและกลุ่มฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลทำการโจมตีว่า เป็นการสร้างระบบเผด็จการรัฐสภาขึ้น จึงมีการเดินขบวนประท้วงอย่างต่อเนื่อง ส่วนรัฐบาลก็ได้ตอบด้วยการจับกุมในข้อหาฟ้องสมเพื่อล้มล้างรัฐบาล การต่อสู้ทางการเมืองดำเนินต่อไป จนกระทั่งถึงปลายยุคสาธารณรัฐที่หกที่จะต้องมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีอีกในต้นปลายปี 1992

ความเข้มข้นในการแข่งขันเลือกตั้งระหว่างนายคิม ยังแซมแห่งพรรครัฐบาลกับนายคิม เฉจุง หัวหน้าพรรคฝ่ายค้านที่ใหญ่ที่สุด และนายชุง จูยุง ประธานกลุ่มบริษัทฮุนได สองคนแรกเป็นนักการเมืองอาชีพ ส่วนคนสุดท้ายเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวยที่หันมาเล่นการเมือง ซึ่งถือเป็นมิติใหม่ของวงการเมืองในเกาหลี แต่ได้รับการคัดค้านจากคนเกาหลีที่ไม่ต้องการให้นักธุรกิจเข้ามามีอำนาจทางการเมืองโดยตรง ผลปรากฏว่า นายคิม ยังแซมได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้น ทำให้นายคิม เฉจุงประกาศล้างมือทางการเมืองและก่อให้เกิดความเสียหายมหาศาลในธุรกิจฮุนได ส่งผลให้นายชุงประกาศเลิกเล่นการเมืองไปอีกคน นายคิม ยังแซมได้ขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1993

รัฐบาลของนายคิม ยังแซม (Kim Young-sam Administration)

คิม ยังแซมเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ไม่ได้มาจากสายทหาร (ยุคนี้ ไม่นิยมเรียกว่าสาธารณรัฐที่เจ็ด แต่เรียกตามชื่อของผู้นำประเทศ) เขาใช้ชีวิตเรียบง่ายในขณะที่เขาทำงานในทำเนียบ สามเดือนแรกของการเข้าไปทำงาน นายคิมได้กวาดล้างการคอร์รัปชันในหมู่ข้าราชการและทหารระดับสูงที่มีพฤติกรรมส่อไปในทางทุจริต ด้วยการสั่งปลดออกจากราชการและตำแหน่ง สั่งให้มีการปฏิรูปการพัฒนาเศรษฐกิจที่อยู่ในภาวะ

ตกต่ำตลอดช่วงของการนำของประธานาธิบดีโรห์ เทวู เพื่อกระตุ้นให้มีการขยายการผลิตในภาคอุตสาหกรรมให้ฟื้นตัว

เป้าหมายของเขาก็คือ การยกฐานะของเกาหลีใต้ให้เป็นสังคมอุตสาหกรรมก้าวหน้า (advanced industrialized country) และกลายเป็นสังคมชั้นนำของโลก (first-rate nation) ในศตวรรษที่ 21 นอกจากนี้ เขาประกาศที่จะ “สร้างสังคมใหม่” ตามภารกิจ 3 ประการ คือ การขจัดความไม่ยุติธรรมทางสังคมและการคอร์รัปชัน การฟื้นฟูเศรษฐกิจของชาติ และการสร้างวินัยข้าราชการและจัดระเบียบสังคม อนึ่ง เขาได้เรียกร้องให้คนเกาหลีเตรียมตัวเข้าสู่ “ยุคโลกาภิวัตน์” เพื่อเสริมสร้างความสามารถของชาติให้ก้าวทัดเทียมกับประเทศพัฒนาแล้วในทุกแขนงทุกสาขา (ดูรายละเอียดใน เกาหลีใต้วันนี้ เอกสารทางวิชาการ ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัย ลัยรามคำแหง พ.ศ. 2542)

ประธานาธิบดีเน้นมิติใหม่ในการพัฒนาเศรษฐกิจ คือ การลดบทบาทของรัฐในการชี้นำและการเข้าร่วมโดยตรงลง อีกทั้งลดขนาดรัฐบาลให้เล็กลง โดยรัฐบาลจะวางกรอบกว้าง ๆ เพื่อผลักดันให้ภาคเอกชนทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของชาติ ส่วนทางด้านการบริหาร ประธานาธิบดีสั่งยุบกระทรวงคณะกรรมการวางแผนเศรษฐกิจ และให้นำหน่วยงานการวางแผนไปรวมกับกระทรวงการคลัง โดยตั้งเป็น กระทรวงการคลังและการเศรษฐกิจ อีกทั้งยุบกระทรวงที่มีงานซ้ำซ้อน และตั้งเป็นกระทรวงใหม่อีกหลายกระทรวง นอกจากนี้ ประธานาธิบดีได้สั่งให้มีการแยกการเมืองออกจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ย้ำมิให้นักการเมืองใช้อำนาจให้คุณให้โทษแก่บริษัทธุรกิจตามความชอบพอ อันจักก่อให้เกิดการสร้างเงื่อนไขการแลกเปลี่ยนและ/หรือการคอร์รัปชันขึ้น

การสร้างเกาหลีใหม่นี้ นำไปสู่การจับกุมอดีตรัฐมนตรีโรห์ เทวูที่รับเงินไม่สุจริตจากนักธุรกิจในขณะที่ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยมีเงินเหลือในธนาคารต่าง ๆ ในการฝากธนาคารในชื่อของคนอื่น (ลูกน้องคนสนิท) เป็นจำนวนกว่า 400 พันล้านวอน หรือราว 12,300 ล้านบาท และการจับกุมน้องชายของอดีตรัฐมนตรีชุนคูฮวานที่ใช้เงินอุดหนุนโครงการพัฒนาชนบทเพื่อประโยชน์ส่วนตัวจำนวนหนึ่ง

เกาหลีใต้ได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (WTO) ในปี 1995 และเป็นสมาชิกองค์การความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา หรือกลุ่มประเทศที่ร่ำรวย (OECD) ในปี 1996 มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 11 ของโลกในปีเดียวกัน และมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว ราว 10,560 เหรียญสหรัฐฯ สิ่งเหล่านี้เป็นดัชนีที่ชี้ให้เห็นถึง

ความสำเร็จของการพัฒนาประเทศในช่วง 35 ปีที่ผ่านมา ยังผลให้คนเกาหลีถึงโลดใจ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถและกำลังกายและใจในตัวเองสูงที่สุดอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน สิ่งเหล่านี้เองนำไปสู่การใช้จ่ายเงินทอง ทั้งการลงทุนที่ไม่ระมัดระวัง การใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน และลดความขยันขันแข็งในการทำงานลง จนประธานาธิบดี เรียกว่า “โรคเกาหลี” ที่จำเป็นต้องขจัดให้หมดไปจากสังคม

การเมืองที่ผันแปร ความแตกแยกในพรรครัฐบาลเกิดขึ้นเมื่อนายคิม จองอิลได้ลาออกจากตำแหน่งประธานที่ปรึกษาพรรคและแยกตัวออกไปตั้งพรรคใหม่ชื่อ พรรคยูไนเต็ด ลิเบอร์เรล ดีโมแครท (United Liberal Democrats -- ULD) เมื่อกลางปี 1996 เพราะเขาถูกต่อต้านจากสมาชิกของกลุ่มของนายคิม ยังแชมเพื่อมิให้เป็นทายาททางการเมืองคนต่อไป ในขณะที่เดียวกัน นายคิม เจุงก็หวนกลับมาเล่นการเมืองอีกครั้งด้วยการตั้งพรรคใหม่ชื่อ เนชั่นแนล คองเกรส ออฟ นิวโพลิติก (National Congress for New Politics) โดยดึงนักการเมืองจากพรรคดีโมแครทไปรวมกับพรรคพวกของเขา และกลายเป็นพรรคฝ่ายค้านที่ใหญ่ที่สุด ส่วนพรรครัฐบาลก็ลงมติเปลี่ยนชื่อพรรคใหม่เป็น พรรคนิวโคเรีย (New Korea Party) เพื่อให้ประชาชนสนับสนุนแผนการปฏิรูปเกาหลีต่อไป

ปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ: แชโบลล์ลัม แชโบล (chaebol) หรือกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ เป็นเสาหลักของการพัฒนาอุตสาหกรรมของเกาหลีมีมากกว่า 100 กลุ่ม ส่วนที่มีขนาดใหญ่ที่สุด ได้แก่ ฮุนได ซัมซุง ลักกี้ เดวู และชันเกียง เป็นต้น นอกนั้น ก็มีขนาดลดหลั่นกันลงมาเป็นขนาดกลาง และขนาดเล็ก แชโบลเป็นแหล่งจ้างงานขนาดใหญ่ มีธุรกิจครอบคลุมไปทั่วประเทศและทั่วโลก และได้รับการยกย่องว่าเป็นยักษ์ที่ไม่มีวันล้ม เพราะรัฐบาลให้การสนับสนุนช่วยเหลือมาตั้งเริ่มก่อตั้งประเทศ

อย่างไรก็ตาม บริษัทฮานโบเหล็กและเหล็กกล้า ที่เป็นบริษัทผลิตเหล็กที่ใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศประสบกับปัญหาวิกฤติถึงขั้นล้มละลายในต้นปี 1997 อันเป็นผลมาจากการขาดสภาพคล่องทางการเงินและมีหนี้สินล้นพ้นตัว ทั้งนี้เป็นเพราะการลงทุนเกินตัวและผิดพลาด อีกทั้งราคาเหล็กในตลาดโลกลดต่ำลงมาก จึงต้องขอกู้เงินจำนวนมากจากธนาคารที่รัฐกำกับอยู่ แต่มีทรัพย์สินประกันเงินกู้ไม่เพียงพอ ใน

ขณะเดียวกันก็มีกลุ่มบริษัทอีกจำนวนมากที่เกิดปัญหา และจำเป็นต้องกู้เงิน เหตุการณ์ครั้งนี้ ก่อให้เกิดการคอร์รัปชันครั้งมโหฬารที่สุดในประเทศ นำไปสู่การจับกุมข้าราชการที่ใช้อิทธิพลช่วยเหลือการกู้เงิน และที่สำคัญที่สุดก็คือ การจับกุมนายคิม เซียนโซล บุตรชายคนที่สองของประธานาธิบดีคิม ยังแชนวาร์บสินบนจำนวนเงิน 305 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ จากบริษัท 3 แห่ง โดยเขาได้ใช้อิทธิพลให้บริษัทเหล่านี้ได้รับเงินกู้และหลบเลี่ยงภาษี การล้มละลายของบริษัทต่าง ๆ ได้แผ่ซ่านไปทั่วสังคมจนไม่อาจควบคุมได้ ในที่สุด ส่งผลให้เกิดภาวะวิกฤตต่อระบบการเงินการคลังของประเทศ จนรัฐบาลต้องขอความช่วยเหลือในการกู้เงินจำนวน 57 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1997 จากองค์การการเงินระหว่างประเทศ หรือไอเอ็มเอฟ เกาหลีใต้จึงเป็นประเทศที่สามในเอเชียที่เกิดปัญหา คือ ไทย และอินโดนีเซีย ส่วนประเทศอื่น ๆ ในทวีปนี้ ก็ได้รับผลกระทบลดหลั่นกันลงมา

การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 15 ในวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1997 เป็นวันเลือกตั้งประธานาธิบดีของประเทศเกาหลีใต้ครั้งที่ 15 ผลปรากฏว่า นายคิม เฉจุง แห่งพรรค National Congress for New Politics ได้รับชัยชนะ โดยได้รับเสียงสนับสนุนร้อยละ 40.3 ส่วนผู้สมัครจากพรรค Grand National Party (ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลที่ได้เปลี่ยนชื่อพรรคจาก New Korea Party ภายหลังจากที่มีการเปลี่ยนหัวหน้าพรรคก่อนการเลือกตั้งไม่นาน) คือ นายลี ฮ่อยแซง ได้รับการเลือกตั้งจำนวนร้อยละ 38.7 นอกจากนี้ ผู้สมัครสำคัญอีกคนหนึ่ง คือ นายรี อินเจ แห่งพรรค New Party by the People (NPP) ได้รับเสียงสนับสนุนร้อยละ 19.2 ในขณะที่ผู้สมัครอิสระอีก 4 ราย คือนายกวัน ยังคิล นายฮู เคียงยัง นายคิม ฮันซิก และนายชิน เจียงยิล ต่างได้รับเสียงสนับสนุนเพียงเล็กน้อย

ชัยชนะของ นายคิม เฉจุง ถือเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมืองของประเทศนี้ที่ผู้นำพรรคฝ่ายค้านได้รับเลือกตั้งเป็นผู้นำประเทศ และเป็นชัยชนะของผู้สมัครที่มาจาก “ภูมิภาคที่ถูกทอดทิ้ง” กล่าวคือนายคิม เป็นผู้ที่ถือกำเนิดในจังหวัดโซลลาใต้ ซึ่งเป็นบริเวณภาคตะวันตกเฉียงใต้ของคาบสมุทร ภูมิภาคนี้เรียกว่าแถบโฮนัม (Honam) ประกอบด้วยจังหวัดโซลลาเหนือ และโซลลาใต้ ผู้คนที่อาศัยอยู่ส่วนใหญ่จะดำรงชีพด้วยการเป็นเกษตรกรบางส่วนก็ต้องอพยพไปขายแรงงานในภูมิภาคอื่นๆ รวมทั้งในเมืองใหญ่ดังเช่น กรุงโซล และเมืองอินซอน ในขณะที่แถบยองนัม (Yongnam) ซึ่งเป็น

บริเวณภาคตะวันออกเฉียงใต้ของคาบสมุทร ประกอบด้วยจังหวัดเคียงซังเหนือ และเคียงซังใต้ บริเวณแถบนี้เป็นแหล่งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ของประเทศ ประชาชนที่อาศัยอยู่เป็นผู้มีความรู้ เป็นผู้ประกอบการ และเป็นนักการเมืองที่มีชื่อเสียงของประเทศ อนึ่ง ตลอดช่วงเวลา 30 ปีที่ผ่านมา ผู้ที่ได้รับการเลือกให้เป็นประธานาธิบดีมักจะมีมาจากภูมิภาคนี้แทบทั้งสิ้น

ต่อไปนี้จะวิเคราะห์การเลือกประธานาธิบดีในครั้งนี้เพื่อให้รายละเอียด และชี้ให้เห็นว่าเหตุใดนายคิม เจุง จึงได้รับชัยชนะ

1. พรรครัฐบาล พรรครัฐบาลภายใต้การนำของประธานาธิบดีคิม ยังแซม คือ New Korea Party (NKP) มีกลุ่มสมาชิกแบ่งแยกออกเป็น 2 กลุ่มย่อย ทำการจับเขี่ยวแข่งขันกันเพื่อต้องการมีอำนาจเหนือพรรค ภาพของความขัดแย้งเกิดขึ้นอย่างเด่นชัดขึ้นเมื่อมีการเลือกตั้งตัวแทนของพรรคในการลงสมัครเป็นประธานาธิบดีในเดือนกรกฎาคม ปรากฏว่านายลี ฮอยแซง ได้รับเลือก ในขณะที่นายรี อินเจ ซึ่งอยู่ในกลุ่มมินจูได้รับคะแนนเป็นรองเพียงเล็กน้อย ทำให้กลุ่มมินจูไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง รอยร้าวเริ่มเกิดขึ้นนับแต่นั้นมา ในที่สุดนายรี อินเจ และพรรคพวกจึงได้แยกตัวออกไปตั้งพรรคใหม่ และประกาศกร้าวว่าจะลงสมัครเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในนามของพรรคใหม่

นายลี ฮอยแซง อดีตประธานศาลฎีกา อายุ 62 ปี ได้ร่วมงานกับประธานาธิบดีคิม ในตำแหน่งสำคัญ ๆ มานาน ฐานเสียงสนับสนุนเขาอยู่ที่จังหวัดเคียงซังเหนือ และเคียงซังใต้ ซึ่งเป็นฐานทางการเมืองสำคัญของพรรครัฐบาลตลอดมา ทั้งนี้เพราะเป็นถิ่นบ้านเกิดของอดีตผู้นำของพรรครัฐบาลแทบทุกคน นายลี ฮอยแซง หัวหน้าพรรคคนใหม่ไม่มีถิ่นกำเนิดในแถบของนัม ทั้งนี้เขาเกิดที่จังหวัดฮวางเฮ ในเกาหลีเหนือ และได้อพยพมาอาศัยในเกาหลีใต้ จึงถือว่าเป็นครั้งแรกที่ผู้นำพรรครัฐบาลไม่มีถิ่นกำเนิดในจังหวัดเคียงซัง แต่เขาก็เป็นทายาททางการเมืองที่มีฐานเสียงในบริเวณนี้

ในเดือนพฤศจิกายนก่อนการเลือกตั้ง ประธานาธิบดีคิม ยังแซม ได้ลาออกจากการเป็นสมาชิกพรรครัฐบาล เพื่อแสดงให้เห็นจุดยืนว่าเขาจะเป็นกลางในการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่จะมีขึ้นในตอนกลางเดือนธันวาคม การลาออกของนายคิมทำให้อิทธิพลของกลุ่มมินจู ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีอำนาจเหนือพรรคได้ลดลงเป็นอันมาก สมาชิกของกลุ่มได้แตกกระจัดกระจาย และลาออกไปอยู่ร่วมกับพรรคอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

พรรคใหม่ที่มีนายริ อินเจ เป็นผู้นำ ดังนั้น จึงเป็นการสิ้นสุดของกลุ่มมินจูในพรรค
รัฐบาล

ต่อมา ในตอนกลางเดือนพฤศจิกายน พรรครัฐบาลภายใต้การนำของนายลี ฮย็อง
แจง ได้ประกาศรวมตัวกับพรรค Democratic Party (DP) ซึ่งมีนายโซ ชุน อีตผู้ว่า
ราชการกรุงโซล เป็นหัวหน้าพรรค ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยประกาศว่าเขาจะลงสมัครรับ
เลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีด้วยเช่นกัน แต่เมื่อมีการรวมพรรคแล้ว เขาได้เข้ารับหน้าที่
เป็นประธานของพรรครัฐบาล อีกทั้งได้ยื่นข้อเสนอว่าสมาชิกพรรคของเขาจะขอดำรง
ตำแหน่งสำคัญ ๆ ในพรรครัฐบาลราวร้อยละ 30 ของตำแหน่งในพรรครัฐบาลทั้งหมด
อย่างไรก็ตาม การรวมพรรค NKP และ DP นี้ก่อให้เกิดความไม่พอใจกับสมาชิกพรรค
บางคน ดังเช่นรองหัวหน้าพรรค DP ชื่อ นายลี บูย็อง และกลุ่มนักการเมืองอีกราว 30 คน
ได้ประกาศแยกไปรวมกับพรรคใหม่ที่ตั้งขึ้นโดย นายริ อินเจ โดยพวกเขาให้เหตุผลว่า
“ เหตุที่พวกเราไม่ต้องการรวมกับพรรค NKP ก็เพราะต้องไปอยู่ร่วมกับนักการเมืองรุ่น
เก่าที่ทำงานทางการเมืองมานานแล้ว”

ภายหลังที่มีการรวมพรรคแล้ว ได้มีการเปลี่ยนชื่อพรรคเป็น Grand National
Party (GNP) หรือเรียกเป็นภาษาเกาหลีว่า Hannara Party เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน และ
เน้นคำขวัญของพรรคว่า เป็นพรรคที่จะทำให้อำนาจ “การเมืองโปร่งใส และสะอาด” และ “นำ
เศรษฐกิจให้รุ่งเรือง” นโยบายของพรรคที่สำคัญคือ

- (1) จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศมีความรุ่งเรืองและให้หลุดพ้นจากปัญหาความ
หายนะทางด้านการเงินของประเทศให้เร็วที่สุด
- (2) จะทำให้กฎระเบียบมีผลบังคับใช้อย่างถูกต้อง อีกทั้งจะเพิ่มประสิทธิภาพ
และนำเทคโนโลยีชั้นสูงมาใช้ในการดำเนินงานของรัฐบาล
- (3) จะลงทุนเพื่อปรับปรุงทางการศึกษาจำนวนราวร้อยละ 6 ของผลิตภัณฑ์
มวลรวมประจำชาติ และย้ำถึงความต่อเนื่องแน่นอนของระบบการศึกษา
- (4) จะใช้คนให้ดำรงตำแหน่งที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถในงานของรัฐ
บาล โดยจะไม่มีการเล่นพรรคเล่นพวก ดังเช่นรัฐบาลของประธานาธิบดีคิม ยังแจม ที่
บรรจุกคนเข้าทำงานในตำแหน่งสำคัญ ๆ ในด้านการวางแผนและกระทรวงหลักจากเมือง
ปูซานและจากจังหวัดเคียงชังใต้เท่านั้น

2. พรรคฝ่ายค้าน พรรคฝ่ายค้านที่สำคัญชื่อ NCNP มีนายคิม เจุง เป็นหัวหน้าพรรค ผู้นำพรรคนี้มีฐานเสียงสนับสนุนจากจังหวัดโชลาเหนือ และโชลาใต้

คิม เจุง เป็นบุตรคนที่สองของ นายคิม ยุนซิก และ นางแซง ชุกุม ซึ่งเป็นตระกูลชวานา เกิดเมื่อ วันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 1925 ที่หมู่บ้าน Hugwang บนเกาะ Haeui อำเภอ Shin-an จังหวัดโชลาใต้ คิมสนใจทางการเรียนรู้ตั้งแต่เยาว์วัย โดยเมื่ออายุได้ 8 ขวบ ก็เริ่มอ่านหนังสือพิมพ์ญี่ปุ่นที่พ่อของเขาผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าหมู่บ้านรับเป็นประจำทุกวัน ภายหลังจากสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนพาณิชย์การที่เมืองม็อกโพ เขาก็ได้ตั้งบริษัทเดินเรือของเขาเองขึ้นเมื่ออายุย่างเข้าวัย 20 ปี และได้ดำเนินธุรกิจนี้ติดต่อกันเป็นเวลานานราว 10 ปี ต่อมาเขาได้รับแต่งตั้งเป็นประธานสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งเมืองม็อกโพ และดำรงอยู่ในตำแหน่ง 3 ปี ในช่วงนั้นความสนใจทางการเมืองของเขามีอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1954 ได้สมัครลงแข่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเขตเมืองม็อกโพ เป็นครั้งแรก

คิมประสบกับความพ่ายแพ้ในการเลือกตั้งถึง 3 ครั้งติดต่อกัน ในที่สุดก็ได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแห่งเมืองอินเจ จังหวัดกังวอนในปี ค.ศ. 1961 อย่างไรก็ตาม เขาได้รับเลือกเพียง 3 วัน ก็เกิดการปฏิวัติรัฐประหารในวันที่ 16 พฤษภาคม ทำให้ตำแหน่ง ส.ส. ของเขาหมดสภาพไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้มีโอกาสเข้าไปนั่งในสภาเลย

บทบาททางการเมืองของเขาเริ่มต้นอย่างแท้จริงเมื่อเขาได้รับเลือกเป็นผู้แทนจากเขตเมืองม็อกโพ ซึ่งเป็นการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 6 ด้วยคะแนนเสียงท่วมท้น ทำให้เขากลายเป็นสัญลักษณ์ของตัวแทนของผู้นำทางการเมืองรุ่นใหม่ ทั้งนี้เป็นผลมาจากความเป็นเจ้าคารมคมคาย และการประกาศตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อเผด็จการทุกรูปแบบในสภา บุคลิกภาพดังนี้ไม่เป็นที่พอใจของประธานาธิบดีปัก จุงฮี ผู้ซึ่งใช้อำนาจมีคต่อนายคิม เจุงเสมอมา อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังสามารถก้าวยกชนะในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครั้งที่ 7 ได้อีกครั้ง ทำให้ชื่อเสียงของคิมโดดเด่นกลายเป็นดาวจรัสแสงในรัฐสภาในช่วงต้นทศวรรษที่ 1970

ในปี ค.ศ. 1971 เขาได้ตัดสินใจสมัครแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในนามพรรค New Democratic Party แต่ก็พ่ายแพ้แบบเฉียดฉิวแก่นายปัก จุงฮี ด้วยเหตุผลที่ผู้นำประเทศมีทหารหนุนหลังอยู่ ทำให้คิมถูกจำคุกเป็นเวลาถึง 5 ปี ด้วยข้อหาก่อความ

วุ่นวายของการเมือง ต่อมา ก็ถูกจำกัดให้อยู่แต่ในบริเวณบ้าน 6 ปีครึ่ง และห้ามยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมทางการเมือง 16 ปี อีกทั้งถูกบังคับให้ลี้ภัยทางการเมืองในต่างประเทศอีก 3 ปี

คิมเดินทางกลับมายังเกาหลีในเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1985 และได้ก่อตั้งสมาพันธ์เพื่อประชาธิปไตยต่อสู้กับเผด็จการในเกาหลี ผลการต่อสู้ทำให้มีการเปลี่ยนแปลง รัฐธรรมนูญ โดยให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีจากประชาชนโดยตรง แทนการเลือกจากคณะผู้แทนการเลือกตั้ง

ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1987 เขา และนายคิม ยังแชมได้แยกกันลงสมัครแข่งขันกับ นายโรห์ เตว อดีตนายทหารผู้ซึ่งเป็นทายาททางการเมืองของประธานาธิบดีชุน ดุฮวาน ผลปรากฏว่า นายโรห์ ได้รับชัยชนะ

ต่อมา เขาได้ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นครั้งที่ 3 ในปี ค.ศ. 1992 ในนามพรรค Democratic Party (DP) แต่ก็พ่ายแพ้แก่นายคิม ยังแชม ทำให้เขาประกาศเลิกเล่นการเมือง อย่างไรก็ตาม เขาได้หวนกลับมาเล่นการเมืองอีกครั้ง โดยตั้งพรรคการเมืองใหม่คือ พรรค NCNP ในปี ค.ศ. 1995 และได้คว้าชัยชนะในตำแหน่งประธานาธิบดี ในการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1997 สมปรารถนา

ในการเลือกตั้งครั้งนี้ พรรค NCNP ไม่อาจได้รับตำแหน่งสูงสุดนี้ได้หากไม่ได้ร่วมกับพรรคการเมืองฝ่ายค้านอีกพรรคหนึ่ง คือพรรค United Liberal Democrats (ULD) ที่มีนายคิม จองพิว เป็นหัวหน้าพรรค นายคิม จองพิว ผู้มีถิ่นกำเนิดในจังหวัดชุนชอง ได้เคยร่วมกับพรรคของนายคิม ยังแชม และได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1992 ต่อมา เขาได้แยกตัวออกจากการร่วมเป็นรัฐบาลเพราะเกิดการแก่งแย่งอำนาจระหว่างกลุ่มสมาชิกพรรคของเขากับกลุ่มมินจูของนายคิม ยังแชม ในครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน โดยก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 15 เขาได้ประกาศเป็นพันธมิตรกับพรรค NCNP เมื่อเดือนพฤศจิกายน ทำให้พรรค NCNP ได้คะแนนเสียงสนับสนุนที่ผ่านทางนายคิม จองพิว ในจังหวัดชุงชองเหนือและชุงชองใต้ นายคิม เจุง จึงมีชัยเหนือหัวหน้าพรรค GNP

ข้อได้เปรียบของพรรค NCNP อีกประการหนึ่งก็คือ การเข้าเป็นสมาชิกพรรค ULD ของนายปัก เจจู ผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งสูงสุดในโรงงานอุตสาหกรรมเหล็กกล้าโปฮางที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเกาหลี แต่ได้หลบหนีไปอาศัยนอกประเทศ เมื่อประธานา

ธิบตีคิม ยังแซม ได้ตั้งข้อสงสัยว่าเขาพัวพันกับการคอร์รัปชัน เมื่อเขาเดินทางกลับประเทศภายหลังจากที่ประธานาธิบดีคิม ยังแซมหมดวาระในการดำรงผู้นำประเทศตำแหน่งลง และได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกพรรค ULD นายปัก เตจุน ผู้นี้มีอิทธิพลอย่างกว้างขวางในบริเวณเมืองเตกู และจังหวัดเคียงชังเหนือ (TK region) ซึ่งเป็นบริเวณที่อดีตประธานาธิบดีหลายคนเคยมีฐานเสียง หนึ่งในกรณีการรณรงค์หาเสียงของพรรค NCNP จึงใช้อักษรย่อว่า DJT ซึ่งมาจากชื่อต้นของ Dae-jung, Jong-pil และ Tae-joon โดยได้ใช้อักษรดังกล่าวแต่งเป็นคำขวัญของพรรคว่า For Democracy, Joyful Troika ทำให้ได้รับคะแนนเสียงสนับสนุนจากบริเวณ TK region อีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งในอดีต คิม เตจุน แทบไม่มีเสียงสนับสนุนจากผู้ออกเสียงจากบริเวณนี้เลย

คิม เตจุน ได้แถลงนโยบายว่าเขาจะให้ความสำคัญกับการสร้างความร่วมมือกับมิตรประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา และสร้างทีมเศรษฐกิจเพื่อแก้ปัญหาวิกฤตที่เกิดขึ้น หนึ่งในเขาเขียนนโยบายที่จะให้กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่แตกตัวออกเป็นบริษัทย่อย และให้ใช้การบริหารงานที่มีใช่เป็นธุรกิจแบบครอบครัว นอกจากนี้เขาจะเลื่อนการบังคับใช้ชื่อจริงในการเปิดบัญชีเงินฝากในธนาคาร ทั้งนี้เพราะการบังคับใช้นโยบายนี้ของประธานาธิบดีคิม ยังแซม ก่อให้เกิดความสับสนและไม่มีมาตรการใดมารองรับ ทำให้เกิดความยุ่งยากในการปฏิบัติ

3. พรรคใหม่ ภายหลังจากที่นายรี อินเจ แยกตัวเองออกมาตั้งพรรคใหม่ชื่อ NPP เหล่าบรรดาสมาชิกกลุ่มมินจูจากพรรค NKP ก็ได้ย้ายออกตามมา รวมทั้งสมาชิกพรรคการเมืองอื่น ๆ ที่ต้องการย้ายสังกัด ก็ได้เข้าไปรวมอยู่กับพรรคใหม่นี้ด้วย นายรี อินเจ เป็นคนหนุ่มอายุ 49 ปี มีความปรารถนาที่จะเปลี่ยนรูปลักษณ์ทางการเมืองจากระบบเก่าคนเก่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำนานทางการเมืองของ 3 คิม คือ คิม เตจุน คิม จองอิล และคิม ยังแซม ไปเป็นคนรุ่นหนุ่มสาวไฟแรง

แบบแผนทางการเมือง ข้าราชการความเคลื่อนไหวของพรรคการเมือง และผู้สมัครอิสระเป็นไปอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่เดือน สิงหาคม ค.ศ. 1997 เป็นต้นมา มีข้าราชการในเรื่องการจับขั้วทางการเมืองและการเปลี่ยนขั้ว และการย้ายพรรคตามผู้นำทางการเมืองที่สมาชิกชื่นชอบ ทั้งนี้เป็นไปตามเงื่อนไขทางวัฒนธรรมทางการเมืองของเกาหลี ซึ่งมีลักษณะเด่นดังนี้

(1) ผู้นำทางการเมืองจะมีบทบาทเด่นของแต่ละพรรค จนเกือบจะกล่าวได้ว่าหัวหน้าพรรคเป็นเสมือนเจ้าของพรรค หัวหน้าพรรคจะถูกห้อมล้อมไปด้วยสมาชิกพรรคที่ส่วนใหญ่มาจากพื้นเพหรือเป็นผู้ใกล้ชิดที่เคยเป็นเพื่อนนักเรียนนักศึกษารุ่นเดียวกัน หรือเคยทำงานร่วมกันมาอย่างสนิทสนมในอดีต

การเรียกชื่อพรรค ส่วนใหญ่จะเรียกตามชื่อหัวหน้าพรรค เช่น พรรคของนายคิม เดจุง (แทนการเรียกชื่อของพรรค NCNP) และพรรคของนายคิม จองพิว (แทนการเรียกชื่อของพรรค ULD) เป็นต้น นั่นหมายความว่า ความสำคัญของพรรคมีน้อยกว่าความสำคัญของตัวแกนนำพรรค ลักษณะดังนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนเมื่อหัวหน้าพรรคออกจากพรรคที่สังกัด พรรคนั้นๆ อาจกลายเป็นพรรคที่มีความสำคัญ หรือเป็นพรรคใหญ่ หรือในทางตรงข้าม อาจไม่มีความสำคัญไปเลย ดังกรณีของพรรค DP ที่นายคิม เดจุง ไปสังกัดอยู่ในปี ค.ศ. 1992 ทำให้กลายเป็นพรรคที่มีขนาดใหญ่ขึ้นมาทันที ต่อมา นายคิม เดจุง ได้ลาออกเพราะเลิกเล่นการเมือง พลพรรคที่เคยอยู่ร่วมกับนายคิม ก็ลาออกไปด้วย ทำให้พรรค DP กลายเป็นพรรคเล็กไร้ความสำคัญลงไปทันที ลักษณะของพรรคที่มีหัวหน้าพรรคเป็นตัวแสดงโดดเด่นของเกาหลี จะแตกต่างจากพรรคการเมืองของญี่ปุ่นที่หัวหน้าพรรคเป็นเพียงผู้ประสานงาน และไม่มีความสำคัญมากนัก

(2) ภูมิภาคนิยม (regionalism) นับตั้งแต่การเลือกตั้งครั้งแรกในปี ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา ผู้สมัครจากแถบโฮนัม หรือจังหวัดโซลลาไม่เคยได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีเลย และการเลือกตั้งครั้งต่อ ๆ มาก็เป็นเช่นเดียวกัน จึงก่อให้เกิดการแตกแยกระหว่างภูมิภาคตะวันออก หรือยองนัม (จังหวัดเคียงซังเหนือ และจังหวัดเคียงซังใต้) กับภูมิภาคตะวันตก (จังหวัดโซลลาเหนือ และจังหวัดโซลลาใต้) ที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของคาบสมุทร อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นเรื่อยมา

ชาวองนัมถือว่าเป็นจังหวัดที่พวกคนอาศัยอยู่ ที่เป็นศูนย์กลางทั้งทางวัฒนธรรม และเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ กล่าวคือในแถบนี้เป็นที่ตั้งของอาณาจักรชิลลาในอดีต ที่มีเมืองเคียงจูเป็นเมืองหลวง ปัจจุบันมีโบราณสถานสำคัญมากมาย จนเมืองเคียงจูได้รับการขนานนามว่าเป็นพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติแห่งที่องค์การยูเนสโกของสหประชาชาติได้ถือเป็นมรดกของโลก อนึ่ง แถบนี้เป็นที่ตั้งของสถาบันการศึกษาชั้นสูงมากมาย ทำให้อัศวรผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงมีเป็นจำนวนมาก บุคคลเหล่านี้ต่างเข้าทำงานในตำแหน่งระดับสูง และเป็นผู้ประกอบการในด้านธุรกิจอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ ส่วนในด้านอุตสาหกรรมนั้น รัฐบาลได้ทุ่มเทพรรษากร และพลิกให้แถบของนัมเป็นแหล่งอุตสาหกรรมทั้งขนาดกลางและขนาดใหญ่มากมาย โดยมีถนนสายโซล-ปูซาน เชื่อมต่อระหว่างเมืองหลวงกับเมืองใหญ่อันดับสองนับตั้งแต่ในสมัยของประธานาธิบดีปึก จุงฮี เป็นต้นมา ดังนั้นจึงเกิดมีเมืองสำคัญที่เป็นนิคมอุตสาหกรรม เช่น เมืองคูมิ เมืองเตกู เมืองอูลซาน และเมืองเมซาน เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ ชาวองนัมจึงถือว่าเป็นแหล่งมันสมองที่ผลิตผู้นำของประเทศ และคนที่มีความรู้ความสามารถ และมีประสิทธิภาพสูงกว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในบริเวณแถบอื่นของประเทศ

ในทางตรงกันข้าม แถบโฮนัมเป็นแหล่งเกษตรกรรมใหญ่ ประชาชนส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาไม่สูงนัก และในอดีตขาดการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครองประเทศมานาน ทำให้มาตรฐานชีวิตความเป็นอยู่ของคนต่ำกว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคอื่น ๆ นอกจากนี้ ชาวโฮนัมยังได้รับการตราหน้าว่าเป็นคนโง่ คนเกียจคร้าน เป็นนักฉวยโอกาส และไว้ใจไม่ค่อยได้ อีกทั้งนิยมใช้ความรุนแรง

เมืองใหญ่ของแถบโฮนัมคือเมืองกวางจู นอกนั้นจะเป็นเมืองที่มีขนาดเล็ก มีถนนเชื่อมต่อกันที่ไม่ได้มาตรฐาน ส่วนโรงงานอุตสาหกรรมมีไม่มากนัก ทำให้มีผู้คนในวัยหนุ่มสาวต้องอพยพไปทำงานต่างถิ่นทั้งในแถบของนัม และในเมืองใหญ่ๆ รวมเช่น กรุงโซล คนเหล่านี้ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพรับจ้าง และเป็นกรรมกรในโรงงานอุตสาหกรรม พวกเขาจะอยู่รวมตัวกันเป็นกลุ่ม ๆ และมีบทบาทสำคัญในสหภาพแรงงาน ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจว่า เหตุใดที่ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ให้การสนับสนุนนายคิม เฉจุงในการเลือกตั้งทุกครั้งที่ผ่านมา ในขณะที่นายคิม จองพิวได้รับการสนับสนุนจากจังหวัดชุงชองเหนือ และชุงชองใต้เป็นหลัก ส่วนนายรี อินเจได้รับการ

สนับสนุนจากผู้เลือกตั้งในจังหวัดเชียงใหม่ ที่ซึ่งเข้าเคยเป็นผู้ว่าราชการของจังหวัดนี้มาก่อน

ภูมิภาคนิยมเป็นปัญหาที่คนเกาหลีถือว่าเป็นจุดต่างทางการเมือง อันก่อให้เกิดข้อขัดแย้ง และความไม่ร่วมมือในการพัฒนาประเทศบ้านเมือง ผู้นำพรรคการเมืองทุกคนต่างชี้ถึงปัญหานี้ และประกาศว่าจะล้มล้างปัญหาภูมิภาคนิยมให้หมดสิ้น อย่างไรก็ตามเมื่อมีการเลือกตั้งทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือการเลือกตั้งประธานาธิบดี แบบแผนของการลงคะแนนเสียงมักจะเป็นไปตามภูมิภาคนิยมแทบทุกครั้ง อาจกล่าวได้ว่า ภูมิภาคนิยมเป็นปัจจัยสำคัญในวงการเมืองของเกาหลีได้ไปเสียแล้ว

ปรากฏการณ์ในด้านภูมิภาคนิยมแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดก็คือ ภายหลังจากที่ทราบผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีในวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1997 ประชาชนแทบทุกส่วนในแถบโซนมัม ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ในเมืองกวางจู เมืองเล็กเมืองน้อยหรือในชนบท หรือตามเกาะแก่งต่างออกมาระโศกโศกตื่นเมื่อได้ทราบข่าวว่า นายคิม เจุง ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง ผู้ชนต่างออกมาร้องรำทำเพลงตามท้องถนนหนทาง และตะโกนก้องว่า “เราทำสำเร็จแล้ว”“คิม เจุง – ประธานาธิบดีของเรา” โดยสื่อมวลชนได้นำภาพเหตุการณ์นี้มาตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์อย่างต่อเนื่อง

(2) การไร้ทิศทางในนโยบายของพรรค ด้วยเหตุที่การเมืองของเกาหลีได้ผูกพันตามตัวผู้นำของพรรค และตามภูมิภาคนิยม ยังผลให้ระบบพรรคการเมืองขาดนโยบายที่เป็นแกนหลักในการรวมกลุ่มเป็นพรรคการเมือง

ดังที่หนังสือพิมพ์ โคเรีย แสโรลด์ ได้ตีพิมพ์บทบรรณาธิการเรื่อง “พรรคที่ปราศจากทิศทาง” ในช่วงก่อนการเลือกตั้ง ว่า

“การก่อตั้งพรรค New Party by the People ของนายรี อินเจได้ก่อให้เกิดมิติใหม่ทางการเมือง แต่ก็สร้างความสับสนให้กับระบบการเมืองของเกาหลีที่ทำให้มีการแบ่งแยกออกเป็นพรรคเล็กพรรคน้อย คือ พรรค NCNP พรรค ULD พรรค NPP เป็นต้น”

สิ่งที่เป็นรอยต่างของพรรคเหล่านี้ก็คือการต่อสู้กันภายในพรรค ยกตัวอย่างเช่น นายคิม เจุงก่อตั้งพรรค NCNP เป็นผลมาจากการที่เขาได้แยกตัวออกจากพรรค Democratic Party เมื่อมีการแข่งขันอำนาจกับนายลี กีแทก ส่วนนายคิม จองพิวแห่ง

พรรค ULD ได้ลาออกจากการเป็นพรรคร่วมรัฐบาลกับพรรค NKP เป็นผลมาจากการเผชิญหน้ากับกลุ่มมินจู ในขณะที่นายรี อินเจ ที่แยกกลุ่มออกจากพรรครัฐบาลออกไปตั้งพรรค NPP เพราะแพ้การลงคะแนนเสียงในการเลือกตัวแทนของพรรคเพื่อลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ผลที่เกิดขึ้นก็คือพรรคการเมืองเหล่านี้ได้ก่อตั้งขึ้นจากชื่อเสียงของบุคคล และความสัมพันธ์กับผู้นำ ทำให้พรรคขาดอุดมการณ์ และโครงการที่แข็งแกร่งมั่นคง จึงเป็นสิ่งที่ประจักษ์ชัดว่าพรรคไม่มีพื้นฐานทางความคิดความเชื่อ ขาดทิศทาง และความเหนียวแน่นของการเกาะกลุ่มที่จะเป็นพรรคการเมืองตามมาตรฐานสากล

บทบรรณาธิการดังกล่าวได้เขียนต่อไปว่าความจงรักภักดีต่อพรรค รวมทั้งจริยธรรมทางการเมืองถูกทิ้งลงไปในถังขยะ เมื่อผู้นำของทั้งสามพรรคแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว และพรรคพวก การต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจจึงมีบทบาทเด่นในทางการเมือง แต่เป็นการต่อสู้ที่อยู่นอกกฎเกณฑ์ ปราบปรามการฉ้อโกงจึงเป็นรูปแบบหลักของการเมืองเกาหลี

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด เมื่อนายลี ฮย็องแซง ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของพรรครัฐบาลเพื่อเข้าแข่งขันเป็นประธานาธิบดีในการประชุมใหญ่ของพรรค NKP สมาชิกทุกคนในพรรคมีหน้าที่ในการสนับสนุนเพื่อให้เขาได้รับความสำเร็จในการเลือกตั้ง แต่ในความเป็นจริงสมาชิกพรรคบางส่วนคือดั่งไม่ได้กระทำตาม อีกทั้งยังแยกตัวเองออกไปตั้งพรรคใหม่ หรือไม่ก็ตั้งเป็นกลุ่มต่อต้าน เมื่อพรรคแตกแยกกันรุนแรงมากขึ้น ประธานาธิบดีคิม ยังแซม ผู้ซึ่งเป็นเสาหลักของพรรครัฐบาลกลับมองไปอีกทางหนึ่ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะต้องการที่จะรักษาความเป็นกลางในการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี แม้ว่าการเคลื่อนไหวของประธานาธิบดีจะถูกต้องในหลักการ แต่การกระทำของเขากลับก่อให้เกิดปัญหามากยิ่งขึ้น เพราะสมาชิกพรรคที่อยู่ในกลุ่มมินจู ที่ภักดีต่อประธานาธิบดี กลับให้การสนับสนุนนายรี อินเจ และทอดทิ้งพรรคโดยไม่แยแส

ในขณะเดียวกัน การรวมพรรคของสองคิม คือ คิม เฉจุง แห่งพรรค NCNP และ นายคิม จองพิว แห่งพรรค ULD เป็นสิ่งที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น ทั้งนี้เพราะการรวมตัวของผู้นำทั้งสองคนที่ต่างมีฐานสนับสนุน ผ่านชีวิตทางการเมือง และมีอุดมการณ์ที่ต่างกันแบบสุดขั้ว จึงเป็นที่หวั่นเกรงไปว่าหากนายคิม เฉจุง ได้รับเลือกเป็นผู้นำประเทศแล้ว เขาทั้งสองจะแบ่งอำนาจในการปกครองได้อย่างไร ทำให้เกิดคำถามว่าอะไรเป็นปัจจัยหลักที่

ทำให้เขาทั้งสองรวมพรรคเข้าด้วยกัน คำตอบอาจจะเป็นได้ที่พวกเขาจะมีแนวทางการเมืองที่จะส่งเสริมให้เปลี่ยนระบบการเมืองเป็นแบบรัฐสภา ซึ่งเป็นนโยบายหลักของนายคิม จองอิล มาตั้งแต่ต้น แต่การที่จะนำเสนอระบบการเมืองใหม่จะก่อให้เกิดปัญหา และการเสียเวลาในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ อีกทั้งอาจจะทำให้การอยู่ร่วมกันของพรรคการเมืองทั้งสองถูกต้อนเข้าสู่มุมอับ และสร้างความแตกแยกอย่างรุนแรงขึ้นในอนาคต อย่างไรก็ตาม การคาดการณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้นมิได้หยุดยั้งการรวมพรรคสองพรรคแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะพวกเขามุ่งหวังเพียงที่จะช่วงชิงการครอบครองอำนาจในตำแหน่งประธานาธิบดีเท่านั้น

สถานการณ์ที่ไม่ปกติที่พรรคการเมืองเกาหลีกำลังดำเนินการอยู่ในช่วงก่อนการเลือกตั้ง ทำให้ผู้ออกเสียงต่างวิพากษ์วิจารณ์ และเยาะเย้ยถากถางต่อการเลือกตั้งประธานาธิบดี วัน เวลาที่ผ่านไป ใกล้เคียงเลือกตั้งทุกขณะ จึงมองเห็นได้อย่างเด่นชัดขึ้นว่า พรรคการเมืองมีแต่เสื่อมถอย และขาดทิศทางทางการเมืองที่สำคัญ

การรณรงค์หาเสียง ในช่วงที่มีการหาเสียง พรรคการเมืองใหญ่ 3 พรรค ต่างมุ่งมั่นเพื่อให้ประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งสนับสนุน ด้วยการใช่วิธีการทุกรูปแบบในการเข้าถึงผู้ออกเสียง กิจกรรมสำคัญกิจกรรมหนึ่งที่นิยมกันมากในเกาหลีใต้ ก็คือการเกณฑ์คนมาร่วมเดินขบวนสนับสนุนพรรค อย่างต่อเนื่องตามทุกหนทุกแห่งของประเทศ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เสียค่าใช้จ่ายสูง

ข่าวคราวความเคลื่อนไหวของพรรค สมาชิกพรรค และหัวหน้าพรรคจะมีปรากฏในหนังสือพิมพ์ตลอดเวลา และมีภาพในขณะที่มีการโหวตที่ระหว่างหัวหน้าพรรคในรายการทางโทรทัศน์ซึ่งจัดขึ้นจำนวน 2 ครั้ง อนึ่งมีการแจกเอกสารเกี่ยวกับประวัติผู้สมัคร และนโยบายของพรรค ตลอดจนการปิดโปสเตอร์ภาพของผู้สมัคร เป็นไปอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ การปราศรัยหาเสียงของผู้สมัครตามแหล่งชุมชนต่างๆ ก็เป็นไปอย่างเฟื่องฟู

การโจมตีพรรคคู่แข่ง โดยขูดขุยข้อถ้อยของฝ่ายตรงกันข้ามออกเผยแพร่ต่อสาธารณชนเป็นเรื่องที่มีปรากฏให้เห็น ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

- (1) นายลี ฮย็องแจ ตัวแทนผู้สมัครของพรรครัฐบาล ซึ่งเป็นพรรคที่มีสมาชิก

สภาผู้แทนราษฎรจำนวนมากที่สุด คือ 143 เสียงจากจำนวนทั้งสิ้น 299 เสียงตกเป็นเป้าของการโจมตีจากพรรคฝ่ายค้านทุกพรรค ข้อที่ถูกโจมตีที่สำคัญได้แก่

- บุตรชายของนายลีได้รับการยกเว้นไม่ต้องเข้ารับการเกณฑ์เป็นทหาร เพราะมีน้ำหนัก และความสูงต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน แต่ฝ่ายค้านโจมตีว่าลูกชายนายลีได้ออกอาหารจนฝ่ายพอมเพราะไม่ยอมเป็นทหาร ซึ่งถือว่าไม่รักชาติ ทั้งนี้เพราะชายเกาหลีทุกคนจะต้องรับใช้ชาติเมื่อถึงวัยที่จะต้องเกณฑ์ทหาร จึงมีการเรียกร้องให้นำบุตรชายของนายลี มาตรวจวัดน้ำหนักและความสูงต่อหน้าผู้สื่อข่าวและออกโทรทัศน์ไปทั่วประเทศ

- พรรครัฐบาลได้บริหารประเทศผิดพลาดจนทำให้เศรษฐกิจของประเทศพบกับความวิบัติ และต้องของความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund) ในวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1997 ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีพรรคพวกในพรรครัฐบาล และต้องการบริหารประเทศอีก จึงถูกตราหน้าว่าไม่มีความสามารถ บริหารประเทศโดยขาดประสิทธิภาพ ทำให้ชื่อเสียงของประเทศเสียหาย และชาวเกาหลีต้องพบกับความทุกข์ระทม บริษัทมากมายประสบกับการล้มละลาย

- การที่พรรครัฐบาลอ้างว่าได้บริหารประเทศด้วยความซื่อสัตย์ โปร่งใส และได้สั่งจับกุมอดีตผู้นำทางการเมือง และเจ้าของธุรกิจอุตสาหกรรมที่ทำการฉ้อราษฎร์บังหลวง รวมทั้งได้ไล่ข้าราชการที่กระทำการคอร์รัปชันออกมากมาย แต่ผู้ใกล้ชิดกับแกนนำรัฐบาล เช่น เลขาส่วนตัวของผู้นำประเทศ และบุตรชายกลับกระทำการเบียดบังผลประโยชน์ให้กับตนเองเสียเอง

นายคิม ฮุนชูล วัย 38 ปี บุตรชายคนที่สองของประธานาธิบดีคิม ยังแชนมได้ถูกศาลจำคุกเป็นเวลา 3 ปี และถูกปรับเป็นเงิน 1.44 พันล้านวอน (1.57 ล้านเหรียญสหรัฐ) รวมทั้งถูกริบเงินจำนวน 524 ล้านวอน ในข้อหาไม่ยอมเสียภาษี และเรียกเก็บเงินจากนักธุรกิจ 6 คน เพื่อแลกเปลี่ยนกับการช่วยเหลือในการกู้เงินจากธนาคารเพื่อใช้ในการดำเนินการทางธุรกิจ เหตุการณ์เหล่านี้ ฝ่ายค้านจึงประกาศว่า รัฐบาลจะต้องรับผิดชอบ

(2) นายคิม เจุง ซ็อกกล่าวหาต่อนายคิม เจุง มีดังนี้

- นายคิม เจุง รับเงินจากอดีตประธานาธิบดีโรห์ เทวู ในปี ค.ศ. 1992

จำนวน 2 พันล้านบาท เพื่อใช้หาเสียงในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีนั้น อนึ่ง ความมัวหมองของอดีตประธานาธิบดีโรห์ ที่รับเงินจากนักธุรกิจมากกว่า 500 พันล้านบาท จนกระทั่งเขาถูกตัดสินเข้าคุกถึง 17 ปี เป็นชนวนให้ฝ่ายตรงข้ามโจมตีว่า นายคิม เจุงเองก็ยังรับเงินสกปรกเพื่อใช้จ่ายเพื่อการหาเสียงในอดีต

- นายคิม มีอายุมากถึง 72 ปี อาจมีปัญหาทางด้านสุขภาพ จึงเรียกร้องให้มีการตรวจสอบสุขภาพต่อหน้าสาธารณชน ทั้งนี้เพราะเกรงว่าหากเขาได้รับเลือกตั้ง ปัญหาสุขภาพอาจจะมีผลต่อการบริหารราชการแผ่นดิน

- การรวมพรรค NCNP และ ULD เป็นพันธมิตรกันก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางที่ผู้นำทั้งสองพรรคต่างมีอุดมการณ์ทางการเมืองแตกต่างกัน ทั้งนี้ เพราะนายคิม จองพิว อดีตนายทหารเคยเป็นนายกรัฐมนตรีของรัฐบาลของนายปัก จุงฮี ในขณะที่นายคิม เจุงเป็นนักการเมืองฝ่ายค้านที่มุ่งต่อต้านรัฐบาลทหารมาโดยตลอด จนถูกจับกุมคุมขัง และต้องลี้ภัยออกนอกประเทศเกือบตลอดชีวิตของการเป็นนักการเมืองของเขา ประชาชนทั่วไปจึงตั้งข้อกังขาถึงเหตุและผลของการเป็นพันธมิตรโดยต่างซึ่งประเด็นว่า ทั้งคู่คงต้องการเพียงเพื่ออำนาจทางการเมืองมากกว่าการร่วมมือด้านอุดมการณ์ทางการเมือง หรือปรารถนาที่จะทำงานเพื่อชาติอย่างจริงจัง

- ในการเลือกตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1992 ตำนาน “สามคิม” ในทางการเมืองของเกาหลี ได้แก่ นายคิม ยังแซม นายคิม เจุง และนายคิม จองพิว ได้ขับเคี่ยวและแย่งชิงอำนาจระหว่างกันอย่างดุเดือด อีกทั้งทั้งสามต่างดำเนินกิจกรรมทางการเมืองมานานกว่า 30 ปี ทำให้คนเบื้องหน้าและประสงค์ที่จะเปิดโอกาสให้คนหน้าใหม่เข้าไปทำงานทางการเมืองของเกาหลีบ้าง

- ฝ่ายตรงข้ามได้โจมตีว่า นายคิม เจุง มีความสัมพันธ์โดยส่งจดหมายถึงผู้นำเกาหลีเหนือ อันเป็นการขัดรัฐธรรมนูญของประเทศที่ห้ามประชาชนติดต่อ หรือให้ความเอื้ออาทรต่อเกาหลีเหนือ ซ้ำกล่าวหาว่ามีขึ้น เพราะต้นตระกูลคิมที่เป็นผู้นำของเกาหลีเหนือปัจจุบันได้อพยพจากจังหวัดโชลลาไปตั้งรกรากในเกาหลีเหนือเมื่อราว 8 ชั่วโมงมาแล้ว จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่นายคิม เจุง มีความสัมพันธ์กับผู้นำเกาหลีเหนืออย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้ นายคิม เจุง ได้ปฏิเสธว่าเป็นข้อกล่าวหาที่ปราศจากมูลความจริง

(3) นายรี อินเจ พรรค NNP ได้ถูกโจมตีในกรณีต่อไปนี้

- นายรี ถูกโจมตีว่า ไม่มีจิตใจเป็นประชาธิปไตยเพราะเขาแยกไปตั้งพรรคใหม่ภายหลังที่พ่ายแพ้การลงมติเลือกตัวแทนของพรรคแก่นายลี ฮ้อยแซง เมื่อเดือน กรกฎาคม

- มีการกล่าวหาว่า นายรี อินเจ มีความสนิทสนมกับบุตรชายของประธานาธิบดีคิม ยังแซม และสมาชิกในครอบครัวของประธานาธิบดีได้ให้เงินอุดหนุนทางการเมืองแก่นายรีก่อนใหญ่ นั้นหมายความว่า พรรค NNP เป็นเสมือนพรรคที่เป็นตัวแทนของประธานาธิบดีคิม ยังแซม นั่นเอง ข้อกล่าวหานี้ได้รับการปฏิเสธอย่างแข็งขันจากสมาชิกในครอบครัวของนายคิม ยังแซม และสมาชิกของพรรค NNP

(4) นายควัน ยังกิล ผู้สมัครพรรค Progressive Party เป็นผู้นำสหพันธ์กรรมกรเกาหลี (Korean Confederation of Trade Unions) ซึ่งเป็นกลุ่มกรรมกรที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศ เขาเป็นผู้นำก่อการประท้วงของกรรมกรทั่วประเทศในตอนต้นปี ค.ศ. 1997 เพื่อต่อต้านกฎหมายแรงงานที่เสนอต่อรัฐสภา นโยบายที่เขาเสนอให้แก่ประชาชนเกาหลี คือ การยุบขนาดของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ การออกกฎหมายคุ้มครองการจ้างงานทำของกรรมกร และการเพิ่มงบประมาณในด้านสวัสดิการสังคม

(5) นายคิม ฮันซิก ผู้สมัครอิสระ เป็นผู้นำลัทธิทางศาสนาได้เสนอนโยบายว่าเขาจะส่งเสริมให้คนเกาหลีเกิดความรักสามัคคีต่อกัน และจะชักนำให้พรรคการเมืองที่เป็นคู่แข่งกันหันหน้าเข้าหากันเพื่อสันติภาพ อันจักก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพในการแก้ไขวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ

(6) นายชิน เจียงยิล แห่งพรรค Hanist Unification Party ย้ำถึงความเป็นชนชาติเกาหลีที่มีประวัติศาสตร์และพื้นเพทางวัฒนธรรมที่สูงเด่น และน่าจะนำเอกลักษณ์นี้มาใช้ในวงการเมืองที่ก่อให้เกิดเอกภาพ กลมกลืน และสร้างสรรค์ แทนที่จะมาต่อสู้ซึ่งกันและกันอย่างเอาเป็นเอาตาย

(7) นายฮู เกียงยัง ผู้สมัครอิสระอีกคนหนึ่ง ไม่มีข้อมูลใดๆ ของผู้สมัครคนนี้

รายละเอียดของผลการเลือกตั้ง เป็นที่ประจักษ์ชัดอีกครั้งหนึ่งว่า ปัจจัยทางด้านภูมิภาคนิยมมีอิทธิพลต่อการเลือกตั้งครั้งนี้อย่างเห็นได้ชัด โดยผลการนับคะแนนเสียงจาก 7 เมืองใหญ่ และ 9 จังหวัด นายลี ฮ้อยแซง ได้รับคะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่ง จากบริเวณ

แถบของน้ำม ทั้งที่เป็นจังหวัด และเมืองใหญ่ที่ตั้งอยู่ในแถบนั้น ในขณะที่นายคิม เจุง ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด ในจังหวัดโชลาเหนือ และจังหวัดโชลาใต้ถึงร้อยละ 92.3 และ 94.6 ตามลำดับ และในเมืองกวางจูได้ถึงร้อยละ 97.3 ในขณะที่เมืองใหญ่ และจังหวัดอื่นๆนั้น คะแนนเสียงของผู้สมัครจากสองพรรคใหญ่ไม่แตกต่างกันมากนัก

นายคิม เจุงได้รับชัยชนะโดยนำคู่แข่งคนสำคัญร้อยละ 1.6 หรือเพียง 390,557 คะแนน ถือได้ว่าเป็นชัยชนะแบบเฉียดฉิว ในขณะที่นายรี อินเจ ได้คะแนนเสียงร้อยละ 19.2 จะเห็นได้ว่า หากสมาชิกพรรครัฐบาลไม่แตกแยกและออกมาตั้งพรรคใหม่อีก พรรคหนึ่งแล้ว จะต้องกำชัยชนะเหนือพรรค NCNP อย่างแน่นอน

เมื่อนายคิม เจุงรู้ผลการเลือกตั้งแล้ว เขาได้ประกาศก้องว่า ถึงเวลาแล้วที่จะยุติ ลัทธิภูมิภาคนิยมในการเมืองเสีย และร่วมมือกัน หาทางประสานรอยร้าว และส่งเสริม การผนึกกำลังเป็นหนึ่ง เพื่อทำงานร่วมกันกอบกู้ภาวะเศรษฐกิจของประเทศ

ต่อมาในตอนปลายเดือนธันวาคม ประธานาธิบดีคิม ยังแจม ได้ลงนามในการ นิรโทษกรรมแก่อดีตประธานาธิบดีชุน ดุฮวาน และโรห์ เตว ทั้งนี้มีข่าวว่าเขาได้ ปรีกษาหรือกับว่าที่ประธานาธิบดีคนใหม่ และต่างเห็นพ้องว่าถึงเวลาที่สมควรจะอภัย โทษแก่อดีตผู้นำทั้งสองรวมทั้งนักธุรกิจ และคนสนิทของอดีตผู้นำจำนวนทั้งสิ้น 25 คน อย่างไรก็ตาม แผนการอภัยโทษให้แก่อดีตผู้นำทั้งสองนี้มีมานานหลายเดือนแล้ว เพียงแต่การประกาศวัน เวลา ของการนิรโทษกรรมนั้นเกิดขึ้นภายหลังการเลือกตั้ง อาจ เป็นเพราะต้องการที่จะให้เครดิตแก่ผู้นำประเทศคนใหม่ก็เป็นได้

การบริหารงานของรัฐบาลคิม เจุง (ค.ศ. 1998-2002)

ผู้เขียนขอสรุปผลการบริหารงานของรัฐบาลคิม เจุงเป็นเรื่อง ๆ และเป็นช่วง ๆ ดังต่อไปนี้

เกาหลีใต้ ปี 2000 ปี ค.ศ. 2000 นับเป็นห้วงเวลาที่ประธานาธิบดีคิม เจุงได้รับความสำเร็จสูงสุดในกิจการด้านต่างประเทศ เพราะเป็นผู้นำประเทศภาคตะวันออกไกล คนแรกที่ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 2000 ทั้งนี้เป็นผล มาจากนโยบายซันชาย (Sunshine Policy) ที่นำไปสู่การประชุมสุดยอดกับผู้นำเกาหลี เหนือเมื่อเดือนมิถุนายน สกเดียวกัน ซึ่งถือเป็นจุดหักเหครั้งสำคัญที่สุดนับตั้งแต่เกาหลี

เหนือ-ใต้ ได้แยกตัวเป็นประเทศอิสระออกจากกันเมื่อห้าสิบปีก่อนโน้น อันเป็นการลดความตึงเครียดบนคาบสมุทรที่ทั่วโลกหัวนเกรงกันว่าสงครามอาจจะปะทุขึ้นเมื่อใดก็ได้

การจัดการประชุมสุดยอดกับนายคิม จองอิลในครั้งนั้นเป็นผลงานดีเด่นที่สุดของการดำรงตำแหน่งในปีที่สามของนายคิม เจุง กวบกู"ไปกับการออกเดินทางไปเยี่ยมเยือนประเทศในทวีปยุโรปในเดือนมีนาคม เยือนญี่ปุ่นในเดือนมิถุนายน และสหรัฐอเมริกาในเดือนกันยายน เป็นอาทิ ในขณะที่เดียวกันเกาหลีใต้ได้รับเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมเอเปคในช่วงต้นเดือนเมษายน อีกทั้งประธานาธิบดีแห่งนิการากัว นายกรัฐมนตรีจอห์น โฮเวิร์ดแห่งออสเตรเลีย นายกรัฐมนตรีโมริแห่งญี่ปุ่น รวมทั้งผู้นำอีกหลายชาติต่างหลั่งไหลเข้าไปเยี่ยมเยือนเมืองโซมขาวเพื่อแสวงหาความร่วมมือกับเกาหลีใต้ตลอดขวบปีที่ผ่านมา

ภารกิจในด้านนโยบายต่างประเทศของประธานาธิบดีคิมนั้น เขาได้สร้างความเชื่อมั่นในด้านความมั่นคงในภูมิภาคตะวันออกไกลและเพิ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น และส่งผลให้เกาหลีใต้สามารถส่งออกสินค้าไปยังประเทศต่าง ๆ ได้มาก จนได้เปรียบดุลการค้าถึง 11.78 พันล้านเหรียญสหรัฐ และมีมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศราว 15.69 พันล้านเหรียญในปี พ.ศ. 2543 นับได้ว่าเกาหลีใต้ได้ผลักดันวิกฤตให้เป็นโอกาส กล่าวคือประเทศนี้ได้ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงเมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี 2540 จนต้องขอความช่วยเหลือจากไอเอ็มเอฟ ด้วยการกู้เงินราวห้าสิบล้านล้านเหรียญ เช่นเดียวกับประเทศไทยและอินโดนีเซีย แต่ด้วยความพยายามและมุ่งมั่นของประธานาธิบดีผู้ได้รับรางวัลโนเบลท่านนี้ที่ทุ่มเทกำลังกายและสมองแก้ไขปัญหามาตรึงเศรษฐกิจในช่วงสามปีที่ผ่านมา ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นเป็นที่น่าพอใจยิ่ง ดังคำกล่าวของนายเดวิด โคเอ เจ้าหน้าที่ของไอเอ็มเอฟ กล่าวเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2544 ว่า

“...ความสำเร็จของเกาหลีใต้น่าจะได้รับคะแนนกว่า 90 (จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน) เหนือกว่าประเทศในเอเชีย ที่ประสบวิกฤตทางเศรษฐกิจเช่นกัน.....เพราะขณะนี้เกาหลีใต้มีเงินทุนสำรองระหว่างประเทศสูงถึง 95 พันล้านเหรียญทีเดียว...”

อย่างไรก็ตาม เกาหลีใต้ก็ประสบกับภาวะการชะลอตัวทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นับตั้งแต่ในช่วงไตรมาสที่สี่ของศกก่อน อันเป็นผลมาจากปัจจัยภายนอก คือราคาน้ำมันโลกสูงขึ้น เศรษฐกิจของสหรัฐฯซึ่งเป็นประเทศคู่ค้าสำคัญต่อเค้าไปในทางวิกฤต และราคาสินค้าประเภทหน่วยความจำหรือไมโครชิปในตลาดโลกลดลง ส่วนปัจจัยภายในที่สำคัญก็คือ การปฏิรูปบรรษัทขนาดใหญ่ยังไม่สามารถกระทำเสร็จสิ้นสมบูรณ์ ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้เกิดการเผชิญหน้าระหว่างกรมกรกับรัฐบาล และฝ่ายบริหารระดับสูงของภาคเอกชน อีกทั้งประชาชนบางส่วนเกิดความไม่มั่นใจและต่างกังวลใจว่าอาจจะเกิดภาวะวิกฤตรอบสอง

ท่ามกลางรอยยิ้มและวีรรอยความกังวลของคนเกาหลีในช่วงปีที่ผ่านมา ซึ่งก็เป็นที่น่าพอใจเช่นสังคมอื่น ๆ ทั่วโลกนั้น สิ่งที่ทำให้ความปลาบปลื้มใจจนผู้คนทั่วประเทศต้องหลั่งน้ำตาด้วยความปีติ ได้แก่ ญาติจากเกาหลีเหนือเดินทางมาเยือนถึงสองครั้ง คือกลางเดือนสิงหาคม และต้นเดือนธันวาคมตามโครงการแลกเปลี่ยนการเยี่ยมชมเยือนของสมาชิกของครอบครัวที่พลัดพรากกันเมื่อห้าสิบปีก่อน ภาพการสวมกอดกันของผู้สูงวัยและการก้มกราบผู้อาวุโสได้รับการเผยแพร่ผ่านทางสื่อมวลชนทุกแขนง ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากข้อตกลงระหว่างผู้นำเกาหลีเหนือ-ใต้ที่ได้กระทำขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดผลทางจิตใจของคนเมืองโซมอย่างหาคำบรรยายมิได้

เกาหลีใต้ ปี 2001 ประธานาธิบดีคิม เดจุงแห่งเกาหลีใต้ประกาศนโยบายของรัฐบาลเมื่อต้นปี 2001ว่า รัฐบาลของเขาจะผลักดันให้ประเทศบรรลุเป้าหมายหลัก 5 ข้อ คือ จะผลักดันให้ประเทศเป็นประชาธิปไตยและยึดมั่นในสิทธิมนุษยชน จะจัดอคติระหว่างภูมิภาคและทำการพัฒนาประเทศให้เกิดความเท่าเทียมกัน จะเสริมสร้างสังคมเศรษฐกิจที่มีรากฐานความรู้ชั้นสูง จะสร้างความมั่นคงในชีวิตแก่ผู้มีรายได้น้อยปานกลาง และรายได้น้อย และจะเร่งรัดการสานต่อความสัมพันธ์กับเกาหลีเหนือเพื่อนำคาบสมุทรเข้าสู่ยุคสันติภาพและความมั่งคั่ง

นี่เป็นคำมั่นสัญญาที่ผู้นำเกาหลีใต้วางไว้และจะนำไปปฏิบัติให้บังเกิดผลในห้วงปีที่สี่ของการบริหารประเทศของเขา อันเป็นงานต่อเนื่องภายหลังจากที่เข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1998 ซึ่งในช่วงนั้น สภาพเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลีตกอยู่ในภาวะวิกฤตที่สุดโดยประวัติศาสตร์ ต่อมา นายคิมและคณะผู้บริหารในรัฐบาลของ

เขาได้นำพาชาติฝ่ามรสุมอันเลวร้าย โดยใช้เวลาเพียง 18 เดือน ก็สะสางปัญหาทั้งหลาย ได้สำเร็จเสร็จสิ้นมากมาย ในขณะที่เดียวกัน ก็ได้เร่งรัดผลักดันบ้านเมืองให้ก้าวไปสู่มิติใหม่ อันได้แก่ การหันหน้าเข้าเจรจากับเกาหลีเหนือจนสามารถจัดการประชุมสุดยอดขึ้นได้เมื่อเดือน มิถุนายน ศกก่อน เร่งรัดการส่งออกสินค้าต่าง ๆ จนทำให้ประเทศได้เปรียบดุลการค้ากับต่างประเทศปีละหลายพันล้านเหรียญสหรัฐฯในช่วงสามปีที่ผ่านมา ในขณะที่นักธุรกิจต่างประเทศได้หอบเงินเข้ามาลงทุนในเกาหลีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้สถาบันมูดี และเอสแอนด์พี เป็นอาทิ ต่างยกระดับความน่าเชื่อถือทางเศรษฐกิจของเกาหลีได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนเจ้าหน้าที่ไอเอ็มเอฟ ผู้หนึ่งถึงกับให้คะแนนประสิทธิภาพของการฟื้นฟูเศรษฐกิจของเกาหลีได้ให้อยู่ในระดับ เกรดเอ นั่นคือเหนือชาติอื่นใดในเอเชียที่ตกอยู่ในสถานะเดียวกันมาก่อน

นโยบายปี 2001 ของผู้นำเกาหลีใต้ที่เร่งรื้อสร้าง “สังคมความรู้” (knowledge – based society) นั้น หมายความว่า ในสหัสวรรษใหม่นี้สังคมเกาหลีจะก้าวเข้าสู่สังคมที่มีการใช้ความรู้และเทคโนโลยีระดับสูง ในยุคดิจิทัล โดยผู้คนจะมีความสามารถผลิตและใช้เครื่องมือสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือที่ทันสมัย อีกทั้งจะพัฒนาอุตสาหกรรมด้านชีวภาพระดับสูง (bio-tech) เพื่อพัฒนาสินค้าเกาหลีให้มีคุณภาพและได้เปรียบการแข่งขันในตลาดโลก ซึ่งคาดว่า สินค้าไอทีของเกาหลีจะมียอดส่งออกกว่า 58 พันล้านเหรียญในปีนี้ หรือเพิ่มขึ้นราวร้อยละ 14 จากปีก่อน

คงจำกันได้ว่า ในเดือนมิถุนายน ศกก่อน ผู้นำเกาหลีเหนือ-ใต้ ได้เปิดประชุมสุดยอดกันขึ้นที่นครเปียงยาง ซึ่งเป็นการพบกันอย่างเป็นทางการครั้งแรกในประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา การพบกันครั้งนั้นนำไปสู่ข้อตกลงหลายข้อ เช่น การแลกเปลี่ยนการเยี่ยมเยือนระหว่างญาติผู้พลัดพรากจากกัน ลดการเผชิญหน้าทางการทหาร แสวงความร่วมมือในการพัฒนา และการรวมชาติ ความสำเร็จดังกล่าวยังผลให้ประธานาธิบดีคิมได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ ประจำปี ค.ศ. 2000 และสร้างความเชื่อมั่นแก่นานาประเทศในด้านความมั่นคงและสันติภาพ ก่อให้เกิดความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้าที่ดีขึ้นระหว่างเกาหลีกับประชาคมโลก

จากจุดเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญนี้เองที่ประธานาธิบดีคิมได้ย้ำถึงภาระหน้าที่ที่ตนในชาติเกาหลีใต้จะต้องกระทำต่อตนเอง โดยจะต้องร่วมมือร่วมใจกันเป็นหนึ่งก่อน หากจะมีการรวมชาติขึ้นในอนาคต กล่าวคือ ชาวเกาหลีใต้จะต้องลดข้อขัดแย้งกัน

ภายในลงข้อจกคคตด้านภูมิภาคนิยม ขจัดการน้อรายฎร้บ้งหลวง พัฒนาชาติบ้านเมืองให้ เกิดความเท่าเทียมกัน และสร้างความมั่งคั่งและมั่นคงให้กับผู้มีรายได้น้อยให้มีชีวิตอยู่ใน สังคมเฉกเช่นคนอื่น ๆ ในสังคม นอกจากนี้ จะต้องลดการเผชิญหน้าระหว่างคนกลุ่ม ต่าง ๆ ในสังคมด้วยการส่งเสริมให้มีการเจรจาตามระบอบประชาธิปไตย อีกทั้งเน้น สิทธิมนุษยชน

ขอเน้นอีกครั้งหนึ่งว่า เกาหลีใต้ได้สร้างมหัศจรรย์ในการกอบกู้เศรษฐกิจที่พังล้ม คลืนลงมา อันเป็นผลมาจากวิกฤติการณ์ทางการเงินที่เกิดขึ้นในตอนปลาย ค.ศ. 1997 ด้วยการส่งคืนเงินกู้ยืมสุดท้ายให้แก่องค์กรการเงินระหว่างประเทศเมื่อเดือนกันยายนที่ ผ่านมา ทำให้เกาหลีหลุดพ้นจากพันธนาการของไอเอ็มเอฟ และยืนหยัดออกเป็นสง่า สมศักดิ์ศรีของการเป็นสมาชิกโออีซีดี หรือกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้าได้อีกครั้ง นอกจากนี้ ด้วยความพยายามในการใช้วิกฤติให้เป็น โอกาส และการทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจผลักดันให้เศรษฐกิจก้าวหน้าต่อไปท่ามกลางปัญหาที่รุมเร้าทั้งจากภายในและ ภายนอกประเทศ จนทำให้มีเงินทุนสำรองระหว่างประเทศกว่า 100 พันล้านเหรียญ สหรัฐ หรือมากเป็นอันดับ 5 ของเอเชียทีเดียว

ปี 2001 จึงถือเป็นปีแห่งความรุ่งโรจน์ทางเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลีอีกปี หนึ่ง ดั่งดัชนีที่ชี้วัดถึงความสำเร็จที่เพิ่งกล่าวถึงนี้ ในขณะที่ชาติอื่น ๆ ในเอเชีย (ยกเว้น จีนแผ่นดินใหญ่) ยังตกอยู่ในวังวนแห่งความทุกข์ยาก และบางชาติยิ่งถดถอย ยกยั้งที่จะ กอบกู้เศรษฐกิจให้ฟื้นกลับมาดีดังเดิมได้ในสามถึงห้าปีข้างหน้า

การแก้ไขวิกฤติทางเศรษฐกิจของเกาหลีที่สามารถทำให้บรรลุผลได้ภายใน ช่วงเวลาเพียงสี่ปีนี้ ถือเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ภายใต้การบริหารงานของประธานาธิบดี คิม เดจุง ผู้ซึ่งมุ่งมั่นผลักดันให้การแก้ไขปัญหาดินหน้าไปในทิศทางที่ถูกต้องและใช้ เวลาอันสั้น ทั้งนี้ เพราะนายคิมและคณะได้ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจในการทำงาน และได้ เรียกกร้องให้คนเกาหลีร่วมแบ่งเฉลี่ยความทุกข์ยาก หันหน้าร่วมมือกันทำงานหนักผลิต สินค้าและบริการเพื่อส่งไปขายยังตลาดต่างประเทศ จนทำให้ได้เปรียบดุลการค้าจำนวน มากตลอดสี่ปีที่ผ่านมา ทำให้อัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นราวร้อยละ 3-5 ต่อปี นอกจากนี้ นายคิมได้ใช้นโยบายรุก ทุ่มเทการลงทุนไปยังอุตสาหกรรมทางด้านการ สื่อสารและเทคโนโลยีทางชีวภาพ เพื่อให้เกาหลีก้าวล้ำนำหน้าโลกในสาขานี้ต่อไป

ปี 2001 นายคิม เจุงได้บรรลุผลสำเร็จในกิจการต่างประเทศสูงสุดเช่นเดียวกับปีก่อนที่เขาได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ กล่าวคือ ตลอดทั้งปี ผู้นำประเทศต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 12 ชาติจากทั่วโลก เช่น ประธานาธิบดีปูติน แห่งรัสเซีย ประธานาธิบดีเม็กซิโก บราซิล และสาธารณรัฐเช็ก นายกรัฐมนตรีฮุนเซนแห่งกัมพูชา สุลต่านแห่งมาเลเซีย รวมทั้งนายกรัฐมนตรีของญี่ปุ่น เป็นอาทิ ได้เดินทางมาเยี่ยมเยือนเกาหลีได้อย่างเป็นทางการ ในขณะที่ผู้นำเกาหลีก็ออกเดินทางไปสหรัฐอเมริกาในเดือนมีนาคมเพื่อพบกับประธานาธิบดีจอร์จ บุช เพื่อปรึกษาหารือในการปรับนโยบาย และสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจและความมั่นคงบนคาบสมุทรเกาหลี อนึ่ง นายคิมได้เข้าร่วมประชุมกับสมาคมอาเซียน หรือที่เรียกว่า ASEAN plus Three ที่ประเทศบรูไน และกับองค์การเอเปคที่นครเซี่ยงไฮ้ในเดือนพฤศจิกายน ต่อมา ได้ตระเวนเยี่ยมเยือนประเทศต่าง ๆ ในยุโรป และกล่าวสุนทรพจน์ต่อรัฐสภายุโรป และต่อที่ประชุมในงานมอบรางวัลโนเบลประจำปี 2001 ที่กรุงออสโล ประเทศนอร์เวย์ ซึ่งเป็นสัญญาณบ่งบอกว่า เขามุ่งมั่นที่จะทำหน้าที่เป็นทูตสันติภาพของโลกต่อไปในอนาคต (ดูรายละเอียดในหนังสือชื่อ *สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี ฉบับปรับปรุงใหม่* สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2544 รหัส AN 353)

จุดหักเหทางการเมือง อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาพพจน์ของประธานาธิบดีคิมจะโดดเด่นในสายตาของคนทั้งโลก ทั้งในแง่การบริหารเศรษฐกิจจนสามารถพาชาติให้หลุดพ้นปัญหาอันหนักอึ้งที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาติ และได้สร้างบทบาทเด่นในกิจการต่างประเทศในหมู่ประชาคมโลก จนเป็นที่กล่าวขวัญและได้รับการยกย่องเสมือนหนึ่งเป็นรัฐบุรุษคนเก่งก็ตาม แต่ประชาชนบางกลุ่มและสื่อมวลชนเกาหลีบางส่วนกลับมิได้เห็นพ้องกับคำยืนยันขอตามกระแสดังกล่าวมากนัก มีหน้าซำยังได้วิพากษ์วิจารณ์การกระทำของนายคิมอย่างรุนแรงตลอดทั้งปีที่ผ่านมา คนกลุ่มนี้ได้กล่าวตำหนิติติงประธานาธิบดีของพวกเขาว่า มัวแต่เดินทางไปต่างประเทศบ่อย และใช้เวลากับการรับอาคันตุกะต่างเมืองตลอดทั้งปี อันเป็นเสมือนต้องการสร้างภาพให้แก่ตนเอง มากกว่าที่จะใช้เวลาในการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจที่ทรุดต่ำลงอีกครั้งในตอนต้นและกลางปี อันเป็นผลมาจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอก เช่น ในช่วงที่น้ำมันมีราคาสูงขึ้น และราคาไม่โครชิบที่ลดต่ำลง อีกทั้งไม่ได้สนใจจัดปัญหาคอร์รัปชัน ทำให้คนใกล้ชิด

ประธานาธิบดีใช้โอกาสนี้อารายณ์บังหลวง จนเป็นข่าวคราวดังไปทั่วตลอดทั้งปี ส่วนการเร่งรัดการปฏิรูปบริษัทขนาดใหญ่ได้สร้างปัญหาการว่างงาน ทำให้อัตราการว่างงานอยู่ในระดับสูงถึงร้อยละ 5 หรือจำนวนคนว่างงานมีมากกว่าหนึ่งล้านคน นอกจากนี้ราคาข้าวตกต่ำอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน จึงมีการกล่าวโทษว่า เนื่องจากประธานาธิบดีได้ผูกเกาหลิเข้ากับองค์การการค้าโลก ทำให้สินค้าเกษตรของเกาหลิราคาตกเพราะสินค้าเกษตรจากต่างประเทศเข้ามาตีตลาดภายใน เกษตรกรจึงประสบกับภาวะขาดทุนและล้มละลาย ดังนั้น ในวันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ.2001 เกษตรกรและกรรมกรหลายพันคนได้พากันออกมาเดินขบวนประท้วงในขณะที่ผู้นำประเทศกำลังอยู่ในระหว่างการเยือนยุโรป และได้ปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ยังผลให้เกิดการบาดเจ็บไปหลายคน สิ่งเหล่านี้เองส่งผลให้พรรครัฐบาลพ่ายแพ้การเลือกตั้งซ่อม จำนวน 3 ที่นั่งอย่างหมดรูปในตอนกลางปี และผลการสำรวจคะแนนนิยมในตัวนายคิม ได้ลดลงเรื่อยมา จนอยู่ในระดับต่ำสุดนับตั้งแต่ขึ้นดำรงตำแหน่งเมื่อสี่ปีที่ผ่านมา

พฤติกรรมการคอร์รัปชันซ้ำซาก: ดาบนั่นคีนสนอง นายคิม เจุง ได้ประกาศในช่วงที่เขาหาเสียงเลือกตั้งในปี 1997 ว่า หากเขาได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดี เขาจะให้รัฐบาลของเขาสะอาด ปราศจากการคดโกง และการฉ้อราษฎร์-บังหลวง เขาได้โจมตีประธานาธิบดีคิม ยังแถมที่ปล่อยให้ผู้ถูกใช้อิทธิพลของพ่อบิบบังคับให้นักธุรกิจจ่ายเงินทองเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่ต้องการ จนเป็นเรื่องฉาวโฉ่ไปทั่ว แต่เมื่อคิม เจุงได้เป็นผู้นำประเทศแล้ว เขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่า คนใกล้ชิดตัวเขา รัฐมนตรี และข้าราชการยังคงกระทำการคอร์รัปชันกันอย่างต่อเนื่อง จนต้องมีการขับให้ออกจากตำแหน่งและถูกจำคุกไปหลายราย แต่ที่ซำร้ายไปกว่านั้นก็คือ ในตอนต้นปี 2002 ลูกชายคนที่สามของเขาชื่อ นายคิม ฮองกุล อายุ 38 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกาถูกกล่าวหาว่ารับสินบนจากนายแซว คิวซุน ที่ติดต่อเพื่อให้บริษัท Tiger Pools International ซึ่งเป็นบริษัทจัดทำลอตเตอรี่การกีฬา (sport lottery firm) ได้รับการสัมปทานจากรัฐบาล เป็นเงินราว 2.9 พันล้านวอน (1 บาท เท่ากับ 30 วอน) ลูกของประธานาธิบดียอมรับว่าผิดจริงภายหลังเดินทางกลับมาเกาหลีเพื่อขึ้นศาล ผู้นำประเทศได้กล่าวขอโทษต่อประชาชนผ่านทางโทรทัศน์ที่ถ่ายทอดทั่วประเทศ¹⁰ ข่าวนี้อาจได้สร้างบาดแผลผลกระทบทางการเมืองให้แก่ นายคิม เจุง เป็นอย่างยิ่ง

เหตุการณ์ยิ่งเลวร้ายต่อไปอีกเมื่อบุตรชายคนที่สองของนายคิม เจุง ซ็อง นายคิม ซองอ็บกี้ถูกจับในตอนกลางปีในข้อหาคล้ายคลึงกับกรณีของน้องชายเช่นกัน

อนึ่ง ความนิยมของประชาชนต่อประธานาธิบดีที่ลดลง เป็นผลมาจากการที่นายคิม จองอิล ผู้นำเกาหลีเหนือไม่ได้เดินทางมายังเกาหลีใต้เป็นการตอบแทนที่เขาได้เดินทางไปยังเมืองเปียงยางในปี 2000 โดยผู้นำเกาหลีเหนือได้อ้างเหตุผลต่าง ๆ นานา เช่น ต้องจัดการกับปัญหาที่นายยอร์จ บุช ได้ประกาศนโยบายแข็งกร้าวต่อเกาหลีเหนือเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่งผู้นำสหรัฐฯ ในต้นปี 2001 การเตรียมพร้อมของทหารเกาหลีใต้ภายหลังที่เกิดวินาศกรรมในสหรัฐฯเมื่อเดือนกันยายน ปีเดียวกัน และการประกาศของสหรัฐฯว่าเกาหลีเหนือเป็นประเทศในกลุ่มอักษะแห่งความชั่วร้าย (axis of evils) เป็นต้น ในขณะที่เกาหลีใต้ได้พยายามทำดี ด้วยการส่งธัญพืช ปุ๋ย เงิน และเครื่องอุปโภคบริโภคให้เกาหลีเหนืออย่างต่อเนื่องตลอดมา ทำให้มีการมองว่า นายคิม เจุง โอนอ่อนผ่อนตามเกาหลีเหนือตามนโยบายชันช้ายมากจนเกินไป แต่ไม่ได้รับประโยชน์ใด ๆ หรือแม้แต่สัมพันธภาพที่ดีจากเกาหลีเหนือเลยแม้แต่น้อย แต่นายคิม เจุงก็ยังคงขมุนโยบายชันช้ายให้เป็นนโยบายหลักของชาติอย่างมั่นคง แม้ว่าจะได้รับการต่อต้านจากคนบางกลุ่มและนักการเมืองฝ่ายค้านที่เห็นว่า เกาหลีเหนือไม่ได้ตอบสนองมิตรภาพที่เกาหลีใต้ได้หยิบยื่นให้เลย ต่อมา ความเสื่อมทรามในด้านความสัมพันธ์กับเกาหลีเหนือได้ถึงจุดต่ำสุดเมื่อเรือตรวจการณ์ของกองทัพเรือเกาหลีเหนือได้ยิงถล่มกองเรือลาดตระเวนของเกาหลีใต้ ในวันที่ 29 มิถุนายน ค.ศ. 2002 ยังผลให้เรือเกาหลีใต้ชื่อ ชัมซูรี 357 จมลง ถูกเรือเสียชีวิต 4 คน หายไป 1 คน บาดเจ็บ 19 คน ในขณะที่เจ้าหน้าที่เกาหลีใต้อ้างว่า มีทหารเกาหลีเหนือเสียชีวิตและบาดเจ็บรวมกันอย่างน้อย 30 คน ทั้งนี้ ต่างฝ่ายต่างอ้างว่า เรือของฝ่ายตรงข้ามล่วงล้ำน่านน้ำของตนก่อน

เหตุการณ์ระทึกขวัญนี้ได้สร้างความโกรธแค้นให้แก่ชาวเกาหลีใต้เป็นอย่างยิ่ง และเรียกร้องให้ประธานาธิบดีปลัดรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม อีกทั้งขอให้เปลี่ยนแปลงนโยบายต่อเกาหลีเหนือเสียใหม่ แต่ผู้นำก็ยังคงประกาศยึดมั่นในนโยบายเดิมต่อเกาหลีเหนือต่อไป

กล่าวโดยสรุป จากกรณีอื้อฉาวที่บุตรชายทั้งสองคนถูกจับในข้อหาคอร์รัปชัน และนโยบายหลักที่มีต่อเกาหลีเหนือไม่บรรลุวัตถุประสงค์ แม้ว่าเขาจะทุ่มเทความสามารถเพื่อให้เกิดสันติภาพบนคาบสมุทรเกาหลีมากมายสักปานใดก็ตาม ทำให้

ความนิยมต่อนายคิม เจริญลดลงเป็นอันมากนายคิมจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นและเสริมสร้างความมั่นคงทางการเมืองของรัฐบาลในช่วงเวลาที่เหลือของการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ดังนั้น เขาจึงได้ปรับเปลี่ยนคณะรัฐมนตรีอีกครั้งในวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 2002 ซึ่งอาจเป็นคณะรัฐมนตรีชุดสุดท้ายในการบริหารงานของเขา ในครั้งนี้ เขาได้เลือกนางแซง ชัง วัย 63 ปี อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยอิลวา เป็นนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกในประวัติศาสตร์การเมืองของประเทศ และได้เปลี่ยนตัวรัฐมนตรีอีกห้าตำแหน่ง รวมทั้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมด้วย อย่างไรก็ตาม ต่อมา รัฐบาลได้ปฏิเสธไม่ยอมรับนางแซง ชังเป็นนายกรัฐมนตรี ด้วยเหตุผลที่ว่า นางมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหลายอย่าง เช่น ให้ลูกชายที่เกิดในสหรัฐอเมริกาถือสัญชาติอเมริกันแทนสัญชาติเกาหลี นางไม่ได้จบการศึกษาชั้นปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย ปรินซ์ตัน แต่เรียนจบจากที่มหาวิทยาลัยปรินซ์ตันแห่งการศาสนา อันเป็นการแจ้งหลักฐานการศึกษาเป็นเท็จ และนางมีพฤติกรรมในการเก็งกำไรจากการซื้อห้องชุดไว้เพื่อขาย รัฐบาลได้กล่าวว่า บุคคลประเภทนี้ ไม่ควรได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งสำคัญของประเทศ ดังนั้น นายคิม เจริญจึงต้องหานักคนอื่นเป็นนายกรัฐมนตรีแทน

พฤติกรรมทางการเมือง: ของใหม่ในรูปแบบเก่า วันที่ 24 มกราคม ค.ศ. 2000 พรรครัฐบาลได้เปลี่ยนชื่อจาก National Congress for New Politics มาเป็น Millennium Democratic Party (MDP) เพื่อให้สอดคล้องกับการขึ้นต้น ของสหสวรรค์ใหม่ ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับชื่อพรรคการเมืองในอดีตที่มักจะเปลี่ยนชื่อตามความต้องการของหัวหน้าพรรค ต่อมาเมื่อเกิดปัญหาวุ่นวายเรื่องการรับสินบนของลูกชายและเลขานุการส่วนตัวของนายคิม เจริญ เมื่อต้นปี 2002 เขาจึงได้ประกาศลาออกจากตำแหน่งหัวหน้าพรรค พรรครัฐบาลจึงได้เลือกนายโรห์ มูฮยุน (Roh Moo-hyun) เป็นตัวแทนเข้ารับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ซึ่งจะจัดใหม่ขึ้นในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2002 ภายหลังจากที่นายโรห์ได้รับคะแนนเสียงเหนือคู่แข่งในการเลือกตั้งขั้นต้น (Primary election) ที่จัดขึ้นในช่วงต้นของปี 2002

ระบบการเลือกตั้งขั้นต้นนี้ ได้นำรูปแบบของระบบการเมืองอเมริกันมาใช้เป็นครั้งแรกในเกาหลีใต้

ภายหลังที่ได้รับชัยชนะ นายโรห์ได้ประกาศนโยบายที่จะจัดการเมืองแบบเก่า คือ การฉวยโอกาส (opportunism) การกุมอำนาจอยู่ในมือของคนเพียงกลุ่มเดียว/พวกพ้องเดียวกัน (cronyism) และภูมิภาคนิยม (regionalism) แต่จะยังคงยึดแนวนโยบายชั้นชายของนายคิม เฉงที่มีต่อเกาหลีเหนือต่อไป เพราะเขาคิดว่าเป็นนโยบายที่ดีและลดความตึงเครียดบนคาบสมุทรเกาหลีลงได้มาก อีกทั้งได้ชูนโยบายการประสานระหว่างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจกับความเป็นธรรมทางสังคม (หรือการกระจายรายได้) ให้เกิดความสมดุลให้มากขึ้น¹¹

อนึ่ง การเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นภายในพรรครัฐบาลเมื่อนายคิม จองพิวได้นำพรรคของเขาลาออกจากการเป็นพรรคร่วมรัฐบาลเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2000 และลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โดยให้เหตุผลว่า เมื่อเริ่มเป็นพันธมิตรก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1997 นั้น ได้สัญญาว่าจะดำเนินการแก้ไขรัฐธรรมนูญจากระบบประธานาธิบดีเป็นระบบรัฐสภาภายหลังที่ได้เป็นรัฐบาลครบหนึ่งปี แต่เมื่อถึงเวลา ก็ไม่ได้รับการสนับสนุนจากพรรคของนายคิม เฉง นอกจากนี้ พรรคของเขา ก็ไม่ได้รับการยกย่องจากพรรคแกนนำของรัฐบาลเท่าที่ควร

แต่เหตุผลสำคัญของความแตกแยกครั้งนี้เป็นเพราะกลุ่มองค์กรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (civic group) ซึ่งเป็นองค์กรอิสระได้ประกาศรายชื่อนักการเมืองที่มีประวัติไม่ดีและมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในโครงการ “การชำระล้างนักการเมืองโจดชั่ว” รายชื่อนักการเมืองในกลุ่มนี้มีชื่อนายคิม จองพิวรวมอยู่ด้วย แต่ประธานาธิบดีคิม กลับให้การสนับสนุนองค์กรดังกล่าวอย่างออกนอกหน้า จึงสร้างความไม่พอใจให้กับนายคิม จองพิวและพวกเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ถอนตัวออกจากการเป็นพรรคร่วมรัฐบาลอย่างไรก็ตาม นายคิม เฉงได้พยายามเกลี้ยกล่อมมิให้พรรค United Liberal Democrats (ULD) ออกจากการร่วมรัฐบาล และยังคงกันตำแหน่งนายกรัฐมนตรีให้กับแกนนำของพรรค ULD ซึ่งต่อมาได้มีการแต่งตั้งขึ้นใหม่ ทำให้สองพรรคนี้ยังคงร่วมกิจกรรมทางการเมืองด้วยกันเรื่อยมา (ดูรายละเอียดในหนังสือ *สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี* ฉบับปรับปรุงใหม่ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2544 รหัสหนังสือ AN 353)

สำหรับพรรคฝ่ายค้านสำคัญ คือพรรค Grand National Party (GNP) ที่มีนายลี ฮย็องแซง เป็นหัวหน้าพรรค และได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนพรรคในการเข้าชิงชัยในตำแหน่งประธานาธิบดีในเดือนธันวาคม ปี 2002 นั้น ก็เกิดปัญหาขึ้นเช่นกัน โดยนางปัก

กวนซี ซึ่งเป็นบุตรของอดีตประธานาธิบดีปัก จุงฮี และเป็นสมาชิกรัฐสภาคนสำคัญของพรรคที่ประชาชนในจังหวัดเคียงซังให้การสนับสนุนมาก ได้ร่วมกับนายลี ชูซุง อดีต นายกรัฐมนตรีสมัยประธานาธิบดีคิม ยังแซม จัดตั้งพรรคใหม่โดยแยกออกจากพรรค GNP เพราะไม่พอใจที่นายลี ฮ้อยแซงไม่ยอมปฏิรูปพรรคให้เป็นไปตามความประสงค์ของคนรุ่นใหม่ พรรคใหม่นี้มีแนวโน้มที่จะเข้าร่วมกับพรรค Democratic People's Party ที่มีสมาชิกรัฐสภาเพียงหนึ่งเดียว คือนายลี ยูนฮวาน การแยกตัวของนางปักได้สร้างความวิตกให้แก่แกนนำพรรค GNP เป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ อดีตประธานาธิบดีคิม ยังแซม ยังให้การสนับสนุนแก่นางปัก เพื่อที่จะให้เป็นพรรคทางเลือกที่สามในการเลือกตั้งครั้งต่อไป¹² ในที่สุด นายลี ฮ้อยแซงจำเป็นต้องแก้ไขธรรมนูญของพรรคเพื่อให้เกิดการปฏิรูปตั้งข้อเสนอของนางปักและพวกยังเตอร์ก แต่ก็กระทำขึ้นภายหลังที่นักการเมืองทั้งสองได้แยกตัวออกไปแล้ว

พฤติกรรมทางการเมือง: ภูมิภาคนิยมยังคงมีอยู่ ผลการเลือกตั้งรัฐบาลท้องถิ่นของสาธารณรัฐเกาหลีเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2002 ปรากฏว่า ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายกเทศมนตรีนครใหญ่เทียบเท่าจังหวัดนั้น ผู้สมัครจากพรรครัฐบาล (MDP) ได้รับเลือกเพียง 4 คน คือ จังหวัดโชลลาเหนือ จังหวัดโชลลาใต้ จังหวัดเชจู และเมืองกวางจู ซึ่งเป็นฐานเสียงสนับสนุนนายคิม เดจุง ในขณะที่ผู้สมัครจากพรรค GNP ได้กวาดตำแหน่งสำคัญนี้ถึง 11 คน คงเหลือให้พรรค ULD ได้รับการเลือกตั้งเพียง 1 คนในจังหวัดชุงชองใต้ซึ่งเป็นฐานเสียงของนายคิม จองพิว ในขณะที่สมาชิกสภาท้องถิ่นในระดับต่ำลงมากกว่า 232 คน ก็ได้รับเลือกจากประชาชนบนพื้นฐานของภูมิภาคนิยมและเป็นสมาชิกของพรรคฝ่ายค้านเป็นส่วนใหญ่¹³

จะเห็นได้ว่า การเมืองเกาหลีในปัจจุบัน ยังคงเน้นย้ำถึงภูมิภาคนิยมอยู่อย่างเหนียวแน่น โดยผู้เลือกตั้งและนักการเมืองยังคงยึดติดกับภูมิภาคที่สนับสนุนตัวผู้นำพรรค นั่นคือ เขตของนั้มนับสนุนพรรค GNP เขตโฮนัมสนับสนุนพรรค MDP และเขตชุงชองสนับสนุนพรรค ULD แต่ที่มีการเปลี่ยนแปลงในการเลือกตั้งคราวนี้ ก็คือ เขตกรุงโซลได้เปลี่ยนไปเลือกผู้สมัครจากพรรค GNP แทนที่จะเป็นพรรค MDP และจังหวัดชุงชองเหนือเลือกผู้สมัครจากพรรค GNP แทนที่จะเป็นพรรค ULD ดังเช่นที่เคยเป็นมา

ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะความนิยมในตัวผู้นำพรรคลดน้อยลงไปในช่วงที่มีการเลือกตั้งก็
เป็นได้

ผลประโยชน์ส่วนรวม: นี่แหละจุดแข็งของเกาหลี (?) ไม่ว่าจะการเมืองจะมีปัญหา
หรือมีข่าวอื้อฉาวจนเป็นที่โจษจันกันไปทั่วมากมายเพียงใดก็ตาม แต่ผู้นำประเทศเกาหลี
ใต้ก็ไม่ย่อท้อในการสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่บ้านเมืองและริบเร่งให้เกิดความเจริญ
ทางเศรษฐกิจของชาติอย่างต่อเนื่อง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ปัญหาการเมืองมิได้เป็น
อุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยนายคิมยังคองเดินทางนำขุมนโยบายใหม่ ๆ อย่างไม่รู้จัก
เหน็ดเหนื่อย ในครั้งนี้ เขาได้ประกาศนโยบายใหม่ให้เกาหลีเป็นศูนย์กลางการค้าและ
วัฒนธรรมของภูมิภาคเอเชียตะวันออก ภายใต้ชื่อ “Dynamic Korea: Business and
Cultural Hub of Northeast Asia”

เมื่อผู้นำประเทศประกาศนโยบายนี้ขึ้นในตอนต้นเดือนมกราคม ค.ศ. 2002
สถาบันเพื่อการพัฒนาเกาหลีและหน่วยงานต่าง ๆ ก็ได้ช่วยกันร่างแผนและโครงการ
เพื่อให้นโยบายนี้สัมฤทธิ์ผล (ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับนโยบายอื่น ๆ ที่ผ่านมา) โดยได้อ้าง
ถึงลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่ว่า เกาหลีใต้ตั้งอยู่ในตำแหน่งที่เป็นศูนย์กลางระหว่างจีนและ
ญี่ปุ่น มีสนามบินนานาชาติที่เมืองอินชอนและท่าเรือที่เมืองปูซานที่ทันสมัย มีการ
คมนาคมสะดวกและมีความก้าวหน้าทางด้านการศึกษาทุกอย่าง อีกทั้งจะพัฒนาบริเวณ
โดยรอบของเมืองอินชอน (special economic zone) ให้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรม และ
เป็นแหล่งการลงทุนจากต่างประเทศที่ทันสมัยที่สุด

จากแผนการดังกล่าว ซึ่งถือเป็นงานของชาติที่พยายามจะให้เกาหลีเป็น
ศูนย์กลางในอนาคต หน่วยงานทุกหน่วยทั้งภาครัฐและเอกชนจึงต้องตอบสนองเพื่อให้
แนวคิดนี้เป็นไปได้ในทางปฏิบัติ รวมทั้งจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับการสร้างกำลังคน
เพื่ออนาคต มีการประชุมระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบเป็นประจำและรัฐบาลได้
จัดสรรเงินงบประมาณอย่างเพียงพอในการลงทุนเพื่องานนี้¹⁴

ส่วนทางด้านเศรษฐกิจ สถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือ เช่น เอสแอนด์พี
และมูดี้ ต่างได้ยกระดับความน่าเชื่อถือทางเศรษฐกิจของเกาหลีได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้
เงินทุนจากต่างประเทศต่างหลั่งไหลเข้าไปลงทุนในเกาหลีได้มากเพิ่มขึ้นทุกปี จนทำให้
วีรรอยของการพังทลายทางเศรษฐกิจ ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1997 ถูกขจัดไปจนแทบหมด

สิ้น ในขณะที่ชาติต่าง ๆ ในเอเชียที่เผชิญกับปัญหาเดียวกันมาก่อนยังคงตะเกียกตะกาย อยู่ในวังวนของภาวะการตกต่ำทางการเงินการคลังอยู่ต่อไป

การเมืองเกาหลี: บทวิเคราะห์และสรุป

นับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศขึ้นในปี ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา การเมืองเกาหลีได้พัฒนา เรื่อยมา จากสังคมที่มีการผูกขาดทางการเมืองของกลุ่มเผด็จการ เผด็จการทหาร มาจนถึง การเลือกตั้งผู้นำประเทศจากนักการเมืองอาชีพ และจะก้าวต่อไปเพื่อให้เข้าสู่การเมืองใน ระบบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์มากขึ้นในอนาคต อย่างไรก็ตาม เมื่อประเมินสถานภาพ การเมือง ณ. ยุคนี้ อาจกล่าวได้ว่า ระบบการเมืองยังอยู่ในขั้น “กำลังพัฒนา” เฉก เช่นเดียวกับประเทศในโลกที่สามทั้งหลายที่กิจกรรมทางการเมืองยังกระจุกตัวอยู่ใน กลุ่มผู้นำ และความผูกพันระหว่างการเมืองกับเศรษฐกิจมีอยู่อย่างแน่นแฟ้น ส่งผลให้ เกิดการคอร์รัปชันในหมู่นักการเมืองและในกลุ่มบุคคลที่ “เข้าถึง” ศูนย์อำนาจทาง การเมือง ในขณะที่เดียวกัน พรรคการเมืองและนักการเมืองทั่วไปยังขาดอุดมการณ์ทาง การเมืองที่มั่นคง ยังผลให้มีการแข่งขันแย่งชิงเพื่อให้ได้รับเลือกตั้งและเข้าสู่อำนาจด้วย วิธีการผิดปกติ หนึ่ง ผู้เลือกตั้งและนักการเมืองต่างคาดหวังผลประโยชน์ส่วนตนและ ผลประโยชน์ระยะสั้นจากกันและกัน เช่น ขอลงน ไฟฟ้า ประปา และเงินทอง ส่วน นักการเมืองต่างมุ่งหวังความร่ำรวยและเกียรติยศชื่อเสียงโดยทันที ลักษณะเช่นนี้ ก่อให้เกิดพฤติกรรมการใช้ตำแหน่งหน้าที่เบียดบังผลประโยชน์สาธารณะ โดยอ้างว่า เป็นของส่วนตัวเพื่อให้เกิดภาพของการเป็น “คนใจนักเลง” “พี่ใหญ่” ที่จะสามารถคล บรรดาลให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนบุคคลทันทีทันควัน

อย่างไรก็ตาม ในกรณีของเกาหลีใต้ มีเงื่อนไขพิเศษที่การเมืองมีแนวโน้มที่จะ เอื้อให้เกิดการตระหนักถึงผลประโยชน์สาธารณะเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่าจะ เป็นการเมืองเพื่อเล่นการเมืองเป็นสำคัญ ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากปัจจัยทางประวัติศาสตร์ ที่คนต้องต่อสู้เพื่อให้มีชีวิตรอดแม้ว่าในกระบวนการนั้น จะมีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน อย่างรุนแรงก็ตาม

เราอาจจำลองระบบการเมืองในกรอบผลประโยชน์สาธารณะ-ผลประโยชน์ ส่วนตัวออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

แบบที่หนึ่ง ผลประโยชน์สาธารณะมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว หากประเทศใดตกอยู่ในรูปแบบนี้ ประเทศชาติย่อมเจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว ประชาชนทุกคนอยู่ดีกินดีถ้วนทั่ว

แบบที่สอง ผลประโยชน์สาธารณะเท่ากับผลประโยชน์ส่วนตัว หากประเทศใดตกอยู่ในรูปแบบนี้ ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศจะเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป ทุกคนมีอิสระในการคิดทำในสิ่งที่ต้องการ

แบบที่สาม ผลประโยชน์สาธารณะน้อยกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว ในกรณีนี้ประเทศชาติจะยุ่งเหยิง คนส่วนใหญ่จะยากจน อดมือกินมือ ในขณะที่กลุ่มผู้ที่ครอบครองอำนาจจะทำการฉกฉวยผลประโยชน์มาเป็นของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง กฎหมายและกฎระเบียบของสังคมไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะคนมีอำนาจจะใช้อภิสิทธิ์และใช้ทวิมาตรฐานในการดำเนินกิจกรรมทางสังคมการเมือง

จากรูปแบบทั้งสามข้างต้น เราอาจจำแนกแต่ละแบบออกเป็น 3 ระดับย่อย คือ สูง กลาง และต่ำ

ในกรณีพฤติกรรมทางการเมืองของเกาหลีใต้ ผู้เขียนขอจัดให้อยู่ในระดับต่ำของแบบที่หนึ่ง กล่าวคือ ผลประโยชน์ส่วนรวมมีอยู่เหนือผลประโยชน์ส่วนตัว ในขณะที่ผู้คนยังคงยึดแย่งอำนาจ เงิน และเกียรติยศชื่อเสียงเพื่อส่วนตนเมื่อมีโอกาส

เราอาจสรุปในตอนท้ายนี้ว่า นี่แหละคือการเมืองในสังคมมนุษย์ที่มีทั้งคนดีและคนชั่วอาศัยอยู่ปะปนกันไป

เชิงอรรถ

- 1 Abner Cohen, **Two-Dimensional Man: An Essay on the Anthropology of Power and Symbolism in Complex Society**. London: Routledge&Kegan Paul, 1974; Victor Turner, "Mukanda: The Politics of a Non-Political Ritual," **Local-Level Politics: Social and Cultural Perspectives**. Edited by M.J. Swartz. London: University of London Press, 1968.
- 2 Woo-keun Han, **The History of Korea**. Honolulu: University of Hawaii Press, 1974, pp. 123-336; Gregory Henderson, **Korea: The Politics of the Vortex**. Cambridge, Mass., 1968, pp. 59-113; Cornelius Osgood, **The Koreans and Their Culture**. New York: Ronald Press Company, 1951, pp. 157-188.
- 3 Kyung-cho Chung, **Korea: The Third Republic**. New York: Macmillan Company, 1971, pp. 3-40.
- 4 Cornelius Osgood, *The Koreans and Their Culture*. **Op.cit.**, pp. 83-86.
- 5 Gregory Henderson, *Korea: The Politics of the Vortex*. **Op.cit.**, pp. 273-311.
- 6 Suh Sang-mok, "The Evolution of Korean Economy: A Historical Perspective," *Structural Adjustment and Stabilization Policy*. Seminar papers for 13th IDEP Policy Forum, April 12-19, 1988. Korea Development Institute, Seoul, pp. 8-16.
- 7 Lee-jay Cho and Yoon-hyung Kim (ed.), **Economic Development in the Republic of Korea: A Policy Perspective**. Honolulu: East-West Center Press, 1991.
- 8 Suk-chaee Lee, "The Heavy and Chemical Industries Promotion Plan (1973-1979)," *In Economic Development in the Republic of Korea: A Policy Perspective*. **Ibid.**, pp. 431-471.
- 9 Jang -jip Choi, "Political Cleavages in South Korea," and Hagen Koo, "The State, Minjung, and the Working Class in South Korea," in **State and Society in**

Contemporary Korea. Edited by Hagen Koo, New York: Cornell University Press, 1993.

- 10 “สอบคดีรับสินบนลูกชายผู้นำโสม...หลังนำตาขอโทษความผิดที่ก่อขึ้น” **เดลินิวส์.** 16 พฤษภาคม 2545} หน้า 6; Lee Chi-dong, “ President Kim’s Son Alleged to Accept W2.9 Billion in Bribes,” **Korea Times.** May 10, 2002; Oh Young-jin, “President Kim Apologizes for Sons’ Scandals,” **Korea Times.** April 26, 2002. ในวันที่ 15 มิถุนายน 2545 พนักงานอัยการได้ออกหมายจับลูกชายคนที่สองของประธานาธิบดีคิม เดจุง ชื่อ นายคิม ฮองอับ ในข้อหารับเงินใต้โต๊ะจำนวน 2.8 พันล้านวอน (2.18 ล้านเหรียญสหรัฐ) เพื่อใช้อิทธิพลให้บริษัทได้รับงานจากรัฐบาล ดู “President’s 2nd Son Faces Arrest on Bribery Charges,” **Korea Times.** June 19, 2002
- 11 “Reformist Victory: Roh Wins MDP Presidential Normination,” **Korea Now.** May 4, 2002. P. 4.
- 12 Kim Kwang-tae, “Political Circle Concerned by Realignment,” **Korea Times.** April 19, 2002; Ryu Jin, “Rep. Park, Ex-PM Lee Agree to Create New Political Party,” **Korea Times.** March 8, 2002.
- 13 “Aftermath of Local Elections,” Editorial. **Korea Herald.** June 14, 2002.
- 14 “Planning the Future: Korea Envisioned as Northeast Asian Center for Finance, Logistics,” **Korea Now.** June 1, 2002; “Global Competitors: Korea’s Trace Record Makes Regional Hub Goal a Good Bet.” **Korea Now.** June 15, 2002.
-

บทความนี้ เขียนโดย รองศาสตราจารย์ ดร. ดำรงค์ ฐานดี

